

Andrew Strom

AZ ELJÖVENDŐ NAGY REFORMÁCIÓ

**Új, mélyebb betekintés
az eljövendő, az egész világra kiterjedő
“Megrázásba”, Reformációba és Ébredésbe**

Ezt az írást SZABAD belinkelni, másolni és továbbküldeni. Azonban, ha az egészet vagy egy részét nyomtatásban - könyv formájában - ki szeretnéd adni, ahhoz először engedélyt kell kérned a szerzőtől.

Andrew Strom – email: prophetic@revivalschool.com

Fordította: Abonyi Sándor

Jászberény, 2011-10-18

TARTALOM

Bevezetés (Fontos)

1. Fejezet – Látások a Reformációra és az Ébredésre

2. Fejezet – A laodiceai gyülekezet

3. Fejezet – Vallásos szélsőségek – Törvényeskedés kontra Szabadosság

4. Fejezet - Ébredés!

5. Fejezet – A lázadás bűne

6. Fejezet – Két Ébredés?

Függelék:

Tommy Hicks Látása a vég-időkről

Látás Krisztus Testéről és a vég-idők szolgálatairól

Ajánlott irodalom.

“Tanuljatok tőlem, hogy milyen nehéz megszabadulni a körülöttünk élő világ rossz beidegződéseitől, ami hosszú időn keresztül szokásunkká, második természetünké vált: LUTHER MÁRTON, A Reformátor

BEVEZETÉS (FONTOS)

Az elmúlt közel három év alatt keresztyén életemben egy olyan időszakot éltem át, ami az Istennel való kapcsolatomban mélyebb volt, mint amit valaha is megtapasztaltam. Ezzel a mély kapcsolattal együtt egy olyan felkenetés jött az életemre, amit azelőtt sosem ismertem, még akkor sem, amikor néhány évvel ezelőtt újból bementem a Szent Szellembe. Gyakran egész estéket tölthettem el kizárólag Isten csodálatos jelenlétét élvezve. Könnyecseppek folytak végig az arcomon, ahogyan minden fenségében és szentségében ismét megtapasztaltam Őt. Egy üzenet ismétlődött ebben az időben, ami nagyon egyszerű volt mégis mélyreható: “Ébredés jön!” Tíz évvel ez előttől mostanáig gyakran gyötrődve imádkoztam Ébredésért, beleértve a legnagyobb összetörettetést jelentő “puszta”-i megtapasztalást is. És ekkor hirtelen, úgy látszott megnyílt a menny!

Minden esetben, amikor az Ébredésnek ezt az ígérését kaptam újból és újból, akkor azt is éreztem, hogy egy hamarosan megvalósuló – sürgős – üzenetről van szó. Ugyanezen időszak alatt történt, hogy Isten összehozott sok más keresztyénnel is, akik az enyémhez hasonló folyamaton mentek keresztül – imádkoztak és prófétáltak mindenféle háttérből származó embernek, és mindegyik hasonló üzenetet kapott Istentől. Sokan különleges álmokat és látásokat is kaptak arra vonatkozóan, ami be fog következni. Akkoriban nagyon kis elképzelésem volt arról, amit tengeren túli prófétai szolgálók mondtak az Új-Zélandra elkövetkező Ébredésről. Kezdetektől fogva nagyon óvatos voltam azzal kapcsolatban, amit Isten megmutatott nekünk azzal kapcsolatban, hogy felkészítse az Ő embereit egy egész világra kiterjedő Ébredésre; először egy nagymértékű, erőteljes ‘változással’ és Reformációval meglátogatva az Ő gyülekezetét, éppen úgy, ahogy Isten sok nagy mozdulásánál volt a múltban. Ha azt várjuk, hogy részese legyünk az utolsó napok nagy ‘aratásának’, akkor nem az a logikus, hogy Istennek el kell hozni egy annak megfelelő óriási ‘Reformációt’ a gyülekezetére, hogy felkészítse egy ilyen aratásra? Ez azért is igaz, mert a gyülekezet, amilyenek általában ma látjuk, egy befelé tekintő ‘laodiceai’ állapotban van.

Több mint tizenkét éven át tanulmányoztam a Reformációk és Ébredések történetét és azután elkezdtem megvalósítani, amit Isten mondott nekünk itt Új-Zélandon. Elkezdtem ebben a témában írni és terjeszteni kis könyveket. Úgy tűnt, hogy ezek “hógolyó” hatást idéztek elő, egyre több ember olvasta ezeket az üzeneteket, és kerültek kapcsolatba velem az egész országból. Nemsokára imacsoportok és magán emberek százaival kerültem kapcsolatban egész Új-Zélandról (a népesség – három és fél millió), és azoknak majdnem mindegyike látszott, hogy hasonló módon látja a dolgokat.

Néhány szempont, amiket Isten mondott mindenfelé itt Új-Zélandon részleteket tekintve a következő: A nagy “megrázás” és az egész egyház Reformációja a küszöbön áll. Nehéz elképzelni, de a holnap gyülekezete az “utcai-típusú” gyülekezet (egy új ‘utca-alapú’ Ébredési mozgalom, teljesen átítatva Isten dicsőségével). ‘Erőteljes’ új Ébredési szolgálatok (apostolok és próféták, stb.), erőteljes, szívekbe ható, “bűnbánatra” indító igehirdetésekkel hatalmasan meggyőzve a bűnről, gyógyulások és

csodák, fiatal emberek ezreivel összegyűlve az utcákon, egy dicsőséges új ‘csata’ és egy olyan dicsőítő zene, ami Őt fogja fel emelni mindenfelé. Ezeket a szempontokat meg fogjuk tárgyalni teljes egészében ebben a könyvben.

Sokan fogják úgy érezni, hogy amit most meg fogok osztani velük, az sokkolni fogja őket egy ideig. Ez nem meglepő. Hallottatok valaha is “kényelmes” Reformációról? Akiknek a jelenlegi állapot fennmaradása az érdekük, azok számára az igaz Ébredés és az igazi Reformáció mindig a “legkényelmetlenebb” téma lesz. Igen, sokakat sokkolni fognak azok a dolgok, amiket le fogok írni. Hiszem, hogy a gyülekezet történetének leghatalmasabb megrázkódtatásáról kell mindenfelé bizonyosságot tennünk. Mindazokat a példákat és alapelveket, amik itt leírásra kerülnek alaposan meg fogjuk vizsgálni és össze fogjuk hasonlítani a Szentírásban leírtakkal és a gyülekezet történetében felfedezhető hasonló esetekkel. A több mint tizenkét év tanulmányozás alatt Isten úgy vezetett, hogy tanulmányozzam és gondosan figyeljem meg Isten mozdulását az Ő népe között a múltban - az Ószövetség kezdetétől végig a gyülekezet történetében. Ezek olyan példák és alapelvek, amik által meg tudunk ítélni minden új megmozdulást. Egy Ébredés vagy Istennek egy új mozdulása sohasem elszigetelten történik, hanem minden egyes Ébredés a múltbeli Ébredések alapelve szerint épül fel. Isten minden nagy megmozdulására jól ismert példák állnak rendelkezésünkre, amiket tanulmányoztam. Jézus is a Szentírást használta fel a szolgálata hitelességének bizonyítására.

Az utóbbi években komoly vita folyt a “Torontói áldás” néven ismert mozgalomról és számos ahhoz kapcsolódó megnyilvánulásról. Ez a könyv a különböző érvek és ellenérvek megvitatásával nem ad teljes képet róla, hanem inkább arra a nagy Reformációra és aratásra koncentrál, ami előttünk áll. Azon tény ellenére, hogy a Toronto Airport gyülekezet (a ‘Torontói Áldás’ otthona) most hivatalosan ki van zárva a Vineyard mozgalomból, Toronto még mindig egy fontos téma ezzel a könyvvel összefüggésben. Ezért beépítettem egy fejezetet, amiben - néhány részletet tekintve - megbeszéljük ezt a mozgalmat, felhasználva tényeket mind a Szentírásból és a gyülekezetek történetéből, azon kívül sok látást is, amit imádkozó emberek kaptak azzal kapcsolatban Új-Zélandon. Mint ahogyan mondtam, ennek a könyvnek a nagy része az eljövendő nagy Reformációról, Ébredésről és aratásról fog szólni, és az arra való felkészülésről.

Megnézünk továbbá Reformációkat és Ébredéseket végig a történelem során, és meg fogunk beszélni friss álmok és látások sokaságát, amiket új-zélandi imádkozó emberek kaptak. Nem várom el, hogy ezeket a látásokat önmagukban ‘hitelesként’ fogadjuk el, jóllehet én magam bizonyosan hiszem, hogy azok Istentől vannak. Azonban ezeket az álmokat és látásokat mindennél inkább meg kell vizsgálni, hogy biztosak legyünk abban, hogy azok összhangban vannak mindazokkal a mintákkal, ahogyan Isten mozdult bármikor múltban. Más szavakkal, összhangban kell lenni a Szentírással és az Isten által kezdeményezett igazi Reformációk és Ébredések által rendelkezésünkre álló mintákkal végig a gyülekezet történetében. Természetesen meg kell kérdeznünk magunktól, hogy “a szellemem megerősíti ezt a látást, mint egy Istentől való igazságot?”

Meggyőződésem, hogy minden álom és látás, amit leírtam ebben a könyvben dicsőségesen ki fogja állni ezeket a próbákat. Az igazi Reformációk és Ébredések mindig a legforradalmibb, a legvilágrengetőbb, a 'legerőteljesebb' szellemi eseményei a saját koruknak. Meggyőződésem, hogy a gyülekezet történelmének legjelentősebb napjaiban élünk. Alig hihető események fognak mindenfelé kibontakozni a szemünk láttára. Sok álomban és látásban, amit Új-Zélandon kaptunk, Isten az elkövetkezendő megmozdulást egy 'Menyasszony'-hoz, egy harcos sereghez hasonlította. Természetesen az ilyen hasonlóság teljesen biblikus és azok gyakran tökéletesen leírják az 'Ébredési' szolgálatok feladatát.

Bizonyosak lehetünk benne, hogy az 'utolsó napokban' vagyunk, ezért rendkívüli időben élünk, ami egy szokatlanul erőteljes és elsöprő erejű Ébredést vetít előre. Bizonyos és teljesen érthető, hogy ilyen időkben Isten elküldi a valaha létező legnagyobb Reformációt, hogy felkészítse az Ő egyházát az egész történelemben legnagyobb (utolsó) 'aratására'. Csak körül kell néznünk és meglátjuk Isten nagy megmozdulásának szükségességét. Mind az egyház mind a világ szellemileg reménytelenül nyomorúságos helyzetben van. A történelem során - egy nagy ítélet előtt - Isten mindig a kegyelemnek egy nagy kiáradását hozta el. Nem ez lenne azon kétségbeejtő időszak egyik reményteljes órája?

1. Fejezet

LÁTÁSOK A REFORMÁCIÓRA ÉS AZ ÉBREDÉSRE

A mostani generáció az, amikor Isten az egész világon beszél az Ő népéhez a végidők nagy ébredéséről és a végső "aratásról", ami el fog jönni a jelen korszak végét lezáró Nagy Nyomorúság és Végső Ítélet előtt. Pünkösöd napján Péter apostol kijelentette, hogy "Az utolsó napokban - mondja Isten - ki fogom árasztani az én Szellememet MINDEN TESTRE. A fiaitok és lányaitok prófétálni fognak, az ifjak látásokat látnak, és a vének álmokat látnak..." (Ap.csel. 2.17). A Biblia beszél 'korai' esőről és 'késői esőről' ('aratást-érlelő' esőről), ami sokkal később jön el, éppen azelőtt, amikor a búzamező már beérett. Isten Szellemének erre a nagy "késői eső" kiáradására várunk.

Jézus beszél a "korszak végén" bekövetkező aratásról (Máté 13.39). A búza és a konkoly példázatában arról beszél, hogy az aratás végén Ő el fogja választani a 'konkolyt' (hamis búza) az igazi búzától. Az igazi búzát a csűrjeibe fogja takarítani, a hamis búzát (konkolyt) pedig kékbe gyűjti és megégeti. Ennek a próféciónak a beteljesedése az előttünk álló napokban drámai módon be fog teljesedni, először az egyházban (mert az ítélet Isten házában kezdődik - 1 Péter 4:17) és azután a világban. Ez a 'konkoly és búza' példázat (a vég-idők gyülekezetét szemlélve) nagyon nyugtalanító és fontos kell, hogy legyen egyesek számára. Sok szempontból számukra megdöbbentően fontos (néha sokkoló) téma lehet az, amit Isten megmutatott itt Új-Zélandon nekünk az egyház előttünk lévő időszakára vonatkozóan.

Egyes keresztyének nem értenek egyet azzal az elképzeléssel, hogy bármiféle nagy Ébredés lenne a korszak végén. Ők a Szentírásra hivatkozva azzal érvelnek, hogy a vég-idők gyülekezete szellemileg szinte teljesen tönkrement állapotban lesz – anyagi, testies, közömbös – “inkább az élvezeteknek, mint Istennek kedvelője”. Egy ilyen gyülekezet bizonyosan nem lesz olyan helyzetben, hogy elhozzon Jézus nevében egy ilyen nagy ‘aratást’. Ilyen vonatkozásban be kell vallanunk, hogy AMIT EGYESEK MONDANAK AZ TELJESEN ÉSSZERŐ ÉS HELYÉNVALÓ. Amit a Szentírás ebben a témában mindenre kiterjedő módon a vég-idők gyülekezetéről valóban lefest az tényleg egy hitehagyott, laodíceai típusú gyülekezet minden tekintetben. Hogyan tud akkor egy ilyen gyülekezet valaha is részese lenni a történelem legnagyobb Ébredésének? A válasz erre nagyon egyszerű: NEM TUD!

Isten sok korábbi mozdulása során - generációkon át mostanáig – ismételten nagyon világossá tette, hogy mindig csak a hívők “maradék” az, akik készségesek keresztülmenni a szükséges felkészítésen, ami része lesz az eljövendő nagy Ébredésnek. Azok, akik elutasítják az felkészítő folyamatban való részvételüket, előnyben létesítve a jelenlegi ‘Laodíceai’ állapotban való maradásukat, egyértelmű, hogy nem lesz részük Isten bármilyen eljövendő mozdulásában. Mert Jézus megígérte, hogy a langyosat “ki fogja köpni” a szájából (Jel. 3.16).

A Biblia nagyon világossá teszi, hogy Isten nem tud együtt élni egy ‘áldás’- centrikus Laodicea-típusú gyülekezettel. A világ növekvő sötétségében kétszeresen sürgetővé válik, hogy Istennek legyen egy olyan népe a földön, ami a lehető legnagyobb hatékonysággal sugározza az Ő világosságát. Az eljövendő Reformáció teljes egészében erről fog szólni – megtalálva, megtisztítva és felkenve egy ilyen népet, hogy képesek legyenek sugározni az Ő világosságát az egész földön. Ezért kell először egy erőteljes ‘megrázásnak’ és bűnbánatnak eljönni Isten gyülekezetére. Istennek szüksége van rá, hogy megtalálja és felemeljen egy ilyen népet.

Azonban mindig csak a “maradék” volt az, ami elfogad egy ilyen kapcsolatot Istennel. Ezért csak ők mennek be Isten eljövendő mozdulásba éppen úgy, mint az Egyiptomot elhagyó Izrael maradék tudott csak bemenni az ígért földjére. A többiek kudarcot vallottak Isten előtt a pusztában. Sorsdöntő napokat élünk. A szétválasztás, az ítélet és az ‘aratás’ napjait, amiről a Máté 13:24-43 beszél. Ez az egész folyamat kell, hogy először Isten házában kezdődjön el. (1 Péter 4.17).

Érdeemes megfigyelni a búza és a konkoly példázatát (Máté 13), ami a korszak végén játszódik. Isten királyságában először a ‘hamis búza’ kerül egybegyűjtésre és elválasztásra az igazi búzától. Amikor ez a szétválasztási folyamat befejeződik, akkor fog eljönni Isten ítélete a ‘konkolyra’. A történelem világosan megmutatja, hogy Isten nagyon türelmes, azonban el kell jönni az Ő népe ‘megrostálási’ és megítélési idejének. Amíg az igazak békésen megvannak a konkoly között, addig a konkoly viszonylag biztonságban érzi magát, de amint ez a szétválasztási folyamat befejeződik, a konkolyok Isten megítélő szent haragja tüzének bekövetkező veszélyével néznek szembe. Isten nem fog a jövőben támogatni egy olyan népet, aki az Ő nevét nyíltan megcsúfolja és megszégyeníti.

A szétválasztás ideje alatt Isten igazi maradéka megtisztításra, tűz általi megpróbálásra kerül, míg minden tisztátalan eltávozik belőle – felkészítve őket, ahogyan a menyasszonyt illik az ő Királya számára: tiszta, szent, “szeplő, vagy ránc, vagy bármi ilyen dolog nélkül” (Ef. 5:27). Ez lesz a szenteknek az a közössége, aki el fogja hozni a lelkek utolsó napokban való nagy aratását, aki a királyság evangéliumát nagy hatalommal és erővel, jelek és csodák által az egész földön hirdetni fogja, mielőtt eljön a vég.

EGY NYÍLT LÁTÁS KRISZTUS MENYASSZONYÁRÓL

A következő látást 1993. végén egy olyan barátom kapta, aki nagy tapasztalattal rendelkezik a ‘prófétálás’ területén. Ennek a férfinak sok év keresztyén szolgálat van a háta mögött és az utóbbi néhány évben számos megdöbbentő álmot és látást kapott Isten eljövendő megmozdulásával kapcsolatban. Elmondta nekem, hogy ez a különös látás volt mind közül a legerőteljesebb. A szemei előtt pergett le, mint egy színes mozifilm, miközben Isten beszélt hozzá. Amit látott az alapvetően egy hagyományos esküvői jelenet volt. A csodálatosan ragyogó Menyasszony éppen kilépett a Székes-egyházból és megállt kívül a lépcső legfelső fokán. A barátom azt mondta, hogy a Menyasszony az ‘INTÉZMÉNYES KERESZTYÉNSÉGET’ ELHAGYÓK voltak (ÉS MINDAZOK, AKIK VELÜK TARTANAK) MINDEN IDŐBEN maguk mögött hagyva a ‘gyülekezeti rendszert’. A Vőlegény (Jézus) karon fogta a csodálatos Menyasszonyt, hogy levezesse a lépcsőn és büszkén mutogassa az egész világnak. Az összes rokon eközben a Székes-egyházon belül volt (ők voltak a különböző ‘áramlatok’ és felekezetek gyülekezetei, amiket ismerünk). Hirtelen, miközben a Menyasszony nyugodtan állt a legfelső lépcsőn, egy látható kéz egy csodálatos (gyökerestül kiszakított) csokrot adott Neki. Ez volt a menyasszonyi ‘csokor’ (talán az Ő új felkenetése?), amit valami oknál fogva láthatóan később adtak át neki. A Menyasszony eldobta ezt a csokrot hátrafelé és néhányan a gyülekezetben lévő rokonok közül, akik irigyen és áhítattal nézték Őt, kinyúltak és igyekeztek a csokrot elkapni. Úgy tűnt közülük ketten kapták el azt. A Vőlegény levezette a Menyasszonyt a lépcsőn, végig az éljenző emberek óriási sokasága között, akik képtelenek voltak bejutni a Székes-egyházba. A látás folytatásában a barátom azt látta, hogy a boldog pár keresztülment az óriási tömegen és azt követően elmentek a mézeshetüket eltölteni, ami végül is ezer évig tartott.

Amikor Jézus a “korszak végéről” beszél Ő maga is gyakran használta az ‘esküvő’-típusú hasonlatokat. A tíz szűz példázata is egy esküvőről szól, ami egyértelműen KERESZTYÉNEKRE vonatkozik, ahol Jézus szintén két csoportra választja szét a hívőket. Egy idő után az őr elkiáltja magát. “Nézzétek! Jön a Vőlegény. Menjetek és találkozzatok Vele!” A jelenlévők FELE (feltehetően ‘Szent Szellemmel betöltekezett’) keresztyének hirtelen arra döbbennek rá, hogy a lámpásaikból hiányzik az “olaj”! Emiatt, ők teljesen ki vannak zárva az esküvői lakomából. Jézus másik esküvőről szóló példázata (Máté 22.1-14) egy menyegzői lakomáról szól, ahol a Király kiküldi az Ő szolgáit, hogy elmondja a ‘hivatalosoknak’, hogy már minden elő van készítve és itt az ideje, hogy jöjjenek és megünnepeljék a Fia esküvőjét. Azonban a

‘hivatalosak’ könnyedén vették a dolgot, bántalmazták az Ő szolgálait és visszautasították a meghívást. A Király az után elküldte a hadseregét, hogy rombolják le a városaikat - a földdel téve egyenlővé. Azután elküldte ismét az Ő szolgálait az országutakra és a mellékutakra megparancsolva mindenkinek ‘mind jóknak, mind gonoszoknak’, hogy jöjjenek és örvendezzenek Vele a Fia esküvőjén.

Mint ahogyan az utolsó példázatból látszik most óriási veszély napjaiban élünk, mert sokan már megkapták ‘meghívójukat’, hogy jöjjenek az menyegzőre. Mint minden Ébredésben sokan vannak a ‘hivatalosak’, sokan “szeretnének ott lenni”, de sohasem sikerül, a helyüket ismeretlenek foglalják el; a kiutasítottak, az alázatosak, a lenézettek és elutasítottak. Így fognak járni azok, akik meg akarják védeni a ‘jó hírnevüket’ - azok, akik valakinek számítanak a “bölcsek és megfontoltak” között. Óvakodjatok azoktól, akik ‘valakiknek’ tartják magukat! Ezekre az emberekre nézve ezek a napok nem csak nagy lehetőséget, hanem nagy veszély is jelentenek. “Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak” (Máté 22.14).

Meggyőződésem, hogy Isten gyönyörködni fog ebben az Ébredésben, hogy “a bölcseket megszégyenítve a világ bolondjait” használja. Mint mindig Ő a “kis” embereket használja – azokat, akik jelentéktelenek – hogy megalázza az erőseket, a sikereseket és a hatalmasokat. Megragadja az ismeretleneket, a kiteszítottakat, az egyedül élő imádkozó anyákat és korábbi gyülekezeti tagok csoportját, a “halászokat és a vámszedőket”, felkeni és felemeli őket a csodatevő apostolok, próféták, evangélisták hatalmas seregévé, amelyet ez a világ még sohasem látott. Ők mindannyian abban lesznek érdekeltek, hogy munkálkodásukkal minden elképzelhető módon megdicsőítsék Őt.

Amikor ez megtörténik sok mai keresztyén vezető csodálkozni fog éppen úgy, mint az írástudók és főpapok ‘csodálkoztak’ Péter és János bátorságán, amikor azt látták, hogy ők “tanulatlan és írástudatlan emberek voltak... azonban úgy ismerték őket, mint AKIK JÉZUSSAL VOLTAK” (Ap.csel. 4:13). A titok: “ŐK JÉZUSSAL VOLTAK”. Így lesz mindenkivel, akiket Isten használni fog ebben az Ébredésben. “Köszönöm neked Atyám, menny és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcs és előrelátó emberek elől és a csecsemőknek jelentetted ki” (Máté 11.25).

Hiszem, hogy sok elfelejtett és elrejtett keresztyént Isten csendben készít fel sok éven keresztül és Krisztus sugárzóan gyönyörű Menyasszonyaként állítja elő őket ezekben az utolsó napokban. Mint egy rejtett hadsereg a semmiből fognak hirtelen előtűnni, hogy - az Úr és az igazság nevében – felálljon egy sereg. Ez mindig így volt és mindig így lesz Isten legnagyobb megmozdulásainál. Rejtett felkészülés és a hirtelen támadó mozgósítás a kulcs sok Isten legnagyobb győzelméhez a múltban, és most sem lesz másként.

Légy bizonyos a felől, hogy Jézusnak szűz Menyasszonyra van szüksége. Ő nem jöhet vissza, amíg a Menyasszony fel nem készül az Ő számára, ami azt jelenti, hogy “szeplő, ránc, vagy bármi ilyen dolog nem lesz rajta”. Ez minden, amiről ez az Ébredés szól: felkészíti és bemutatja az Ő csodálatos Menyasszonyát az egész világ

számára. Testi értelemben a szenteknek ez a ‘Menyegzői’ társasága nem fog nagyon feltűnőnek vagy különlegesnek látszani. Mint az eredeti apostolok, ők is közönséges emberek lesznek egy nem mindennapi elhívással és kenettel. Sokan közülük nem kétséges, hogy egy kicsit durvának vagy ‘rosszul öltözöttnek’ fognak látszani (külső látszatot tekintve), de olyan erővel lesznek megáldva, ami kizárólag arra fog szolgálni, hogy Istennek mind több dicsőséget hozzon. A külsőségeket tekintve nem fognak valami nagynak látszanak, azonban ezek a férfiak és asszonyok olyan szívvel fognak rendelkezni, ami éppen “olyan tiszta, mint a hó”. Olyan emberek lesznek, akik pontosan tudni fogják mit jelent tiszta szívvel járni az Úrral. Az Ő számára olyan értékesek lesznek, mint ennek az egész világnak minden “aranya vagy igazgyöngye, vagy egy egész sor gazdagsága”. Nagy erővel fognak előre menni “lerombolva az ördög minden munkáját” az Ő nevében.

A HOLNAP FANTASZTIKUS “UTCA-GYÜLEKEZETE”

Az elmúlt több mint tizenöt év alatt az egész világon Isten figyelmeztette az Ő népét a nagy “megrázásra” és a Reformációra, ami mindenhol el fog jönni az Ő gyülekezetére. 1982-ben például egy jól ismert amerikai közbenjáró és vezető nagyon erőteljes látogatása során Isten világosan a következőt mondta: “Egy generáción belül meg fogom változtatni a keresztyénségről alkotott felfogást és a keresztyénség kifejezőmódját A FÖLDÖN”. A Menyasszony-látásban úgy láttuk Őt és mindazokat, akik vele tartanak, mint akik elhagyják az ‘Intézményes keresztyénséget’ – maguk mögött hagyva az általunk ismert ‘gyülekezeti rendszert’. Ebből és sok más látásból és próféciákból itt Új-Zélandon nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY ISTEN ÚJ MOZDULÁSÁNAK RÉSZESE LEGYÜNK, SZÜKSÉGES LESZ TELJESEN MAGUNK MÖGÖTT HAGYNI A MAI GYÜLEKEZETI RENDSZERT. Ez nem “lázasítás”. (Ebben a könyvben később meg fogjuk beszélni a nehezen megragadható lázasítás veszélyeit). Amit Isten ezzel kapcsolatban mondott nekünk az valóban óriási történelmi példa értékével bír mind a Szentírásban, mind a gyülekezet történetében, amint azt meg fogjuk látni. Ennek a mozdulásnak az oka és az időzítése sokkal világosabbá fog válni, ahogyan haladunk előre az időben.

Természetesen azok, akiknek érdeke a jelenlegi gyülekezeti hierarchia és rendszer megtartása hevesen ellenezni fognak egy ilyen elképzelést. Sok Reformátor, mint Luther Márton, John Wesley és William Booth óriási ellenállással néztek szembe napjaik elfogadott gyülekezet vezetői részéről pontosan ilyen okok miatt. Ez az, amiért az igazi Reformáció és Ébredés mindig a korának legvitatottabb és legüldözöttebb szellemi eseménye. Ez az oka, hogy gyakran maguk a KERESZTYÉNEK (különösen a vezetők) azok, akik leginkább üldözik Isten új mozdulását.

Isten nagyon világossá tette számunkra itt Új-Zélandon, hogy az eljövendő Ébredés Istennek egy “utca-jellegű” (vagy ‘nyílt tér’ jellegű) megmozdulása lesz. Ma “összejövétel és épület” központú gyülekezetek vannak, ebből adódóan a gyülekezetek el vannak rejtve a világ szeméi elől az ‘épületeikben’. A korai gyülekezetek azonban a templomudvar nyílt terén jöttek össze naponta, ami valószínűleg a legnépszerűbb hely

volt akkoriban Jeruzsálemben. Mint Wesley és az Üdvhadsereg Ébredés idején Isten eljövendő mozdulása ismét utca-jellegű lesz. A hívők a korai gyülekezetekben “házanként” is összejöttek. (Ap.csel. 2.41-47).

Isten fel fogja használni ezt a Reformációt és Ébredést arra, hogy lerombolja azokat az elválasztó falakat, amik elválasztják a keresztyéneket egymástól. Jézus sohasem mondott le arról a vágyáról, hogy “egyetlen” osztatlan test legyen. Ma azonban a Pünkösdi/Karizmatikus gyülekezetek között is olyan sok elválasztás - “áramlat” és felekezet - van, hogy szinte lehetetlen valamennyit számon tartani. Minden elválasztás ‘saját nevet’ visel és különböző nevek alatt - sok tekintetben - egymással versenyben álló közösségek, akik hasonló “terméket” igyekeznek eladni. Ez nevetséges! Az egész gyülekezeti rendszer ma úgy épül fel, hogy biztosítsa ezeknek a különböző nevekkel rendelkező szervezeteknek az állandóságát. Ezek ‘strukturális’ (szervezeti) elválasztások, gyakorlatilag “intézményesített” elkülönülések, amik elfogadottak és változatlanok az egymást követő keresztyén generációk során.

Isten ezeket a ‘falakat’ egy új Ébredés során le fogja rombolni. Hogyan? Isten ki fogja hozni az Ő népét ezekből a ‘szervezetekből’! Néhány évvel ezelőtt egy új-zélandi próféta egy nagyon kifejező látásban látta Isten lángoló “tüzes nyilait” behatolni a gyülekezetekbe. Ezek a ‘tüzes’ nyilak az Isten szavát hirdető ‘tüzes’ szolgálók voltak. A pásztorok körberohangáltak és megpróbálták eloltani a lángokat! Isten akkor egy “óriási szelet” küldött, hogy felszítsa a lángokat és akkor a gyülekezetek ajtói hirtelen felpattantak és minden ember kizúdult az utcákra, hogy egy óriási tömeget alkossanak. Hiszem, hogy ez egy pontos kép arról, aminek mindenfelé meg kell történnie és sok tekintetben ez is nagyon jól bemutatja a “Reformáció” egész koncepcióját, ahogyan az a későbbi fejezetben leírásra kerül.

Egy másik helyi közbenjáró néhány évvel ezelőtt - mély ima közben - szintén kapott egy látást ezzel kapcsolatban. Az első dolog, amit látott mindenfajta gyülekezeti épület volt: festett üveg, templomtorony, egyszerű és modern, stb. A látásnak ez a része fekete-fehér volt. A gyülekezetek mind lakatlannak látszottak, mint egy szellem-város, madárfészkekkel, az ajtók és ablakok ferdén álltak, stb. A közbenjáró minden gyülekezetben látott egy nagyon öreg függönyt (vagy ‘fátyolt’), ami teljesen rongyos volt.

A látás másik része színes volt. Keresztyének százai voltak láthatók az ajtón kívül, a nyílt téren (gitárokkal, stb.) egymással közösségekben. Tudta, hogy ők azok a keresztyének, akik maguk mögött hagyták a gyülekezeti épületeiket és “szervezeteiket” és most szabadon élték meg a közösséget az épületeken kívül. Amikor megkérdezte az Urat, hogy mi az az óriási rongyos függöny, ami minden elhagyott gyülekezetben látható volt, a következőt mondta neki: amikor Jézus keresztre volt feszítve, a függöny a templomban kettéhasadt, megengedve az embereknek a szabad bejárást a ‘szentek szentjébe’. Amikor a gyülekezetek felemelkedtek, akkor a függöny is. Ezek a gyülekezeti “szervezetek” most magukra maradtak (elárvultak), ennek következtében ismét megengedett az egyszerű embereknek a szabad bejárást Isten ‘szentek szentjébe’. Milyen elképesztő látás!

Az egyik legjobb példa, amit ismerek egy igazi “utca-jellegű” Ébredési mozgalomra az a korai Üdvhadsereg példája 1860 és 1890 között. Azokban a napokban az Üdvhadsereg katonái nagyrészt egy csapat ‘tüzes’, imádkozó, fanatikus rajongó volt készen arra, hogy nyílt utcai összejöveteleket tartsanak, ahol a rezesbandáik nyers hangja messzire elhangzottak és az igehirdetők hatalmas kenet alatt győzték meg az embereket, hogy térjenek meg. Az volt a jelmondatuk, hogy “Megpróbálni elérni a lelkeket és megpróbálni elérni a legrosszabbakat!” Az Üdvhadsereg sok korai tagját letartóztatták és gyakran óriási, zajos tömeg gyűlt össze. Az újságok akkoriban ezzel voltak tele. Az Üdvhadsereg tagjai mind vitatható, hírhedt személyek voltak. Emberek ezrei tértek meg. Az első napokban, amikor az Üdvhadseregnek egy kisebb küldöttsége Új-Zélandra érkezett, a következő táviratot küldték el Angliába Booth Tábornoknak: “Dunedin és Auckland lángokban áll. Christchurch hamarosan. Erősítést kérünk.”

Nem kétséges, hogy Isten ma egy szerelmes, harcra “utca-jellegű” egyházra vágyik. Mindent egybevetve nem erről szólt a korai gyülekezet teljes egészében? Hiszem, hogy általánossá fognak válni a hihetetlen jelek és csodák az utcákon, mint az eljövendő Ébredés velejárói. Valóban hiszem, hogy mindenfelé meg kell látnunk Isten dicsőségének bemutatását természetfeletti szinten, ami még erőteljesebb lesz, mint az Apostolok cselekedetei könyvében.

Ennek az Ébredésnek az óriási szeretet, a nagy bátorság és a “kimondhatatlan öröm” lesz a jellemzője imában átítatva. Ez az Ébredés valójában imára kell, hogy FELÉPÜLJÖN. Ahogyan Charles Finney mondta: “Ébredés akkor jön a mennyből, amikor bátor emberek belemennek a konfliktusokba és elhatározzák, hogy vagy győznek vagy meghalnak... ‘A menny királysága megengedi az erőszakot és az erőszakosok erővel ragadják meg azt.’ A hittel teljes, Szent Szellem tüzével táplált “gyötrődő” ima nem helyettesíthető semmivel. Csak a felkészülteknek és imádkozóknak lesz részük a kezdetektől fogva ebben az Ébredésben. Mint a történelem mutatja, a nagy áldások mindig csak akkor jönnek, amikor Isten népe teljes szívvel megtanulja keresni az Ő arcát.

“ERŐTELJES” ÚJ SZOLGÁLATOK

A sugárzóan gyönyörű Menyasszony képén túl Isten gyakran hasonlította az eljövendő mozdulását egy harcra felkészített sereghez, ami nagy erővel megtámadja az ellenséget. Meg vagyok győződve, hogy a szellemi támadás és vakmerő hit szintén szerves része a Menyasszony csodálatos szépségének. Ők “nem fogják kímélni az életüket mindhalálig” (Jel. 12.11). Számos álom és látás van a világon, amik Isten nagy hadseregéről szólnak, ami mindenfelé fel fog emelkedni, hogy megvívja a csatát.

Körülbelül két évvel ezelőtt például egy új-zélandi próféta kapott egy látást a hadsereg ‘elő-örsére’ (akik a fronton vannak), akik egy hosszú oszlopban, ütemes léptekkel haladtak előre az ellenség felé. Lassan meghátrálásra kényszerítették az ellenséget, azonban annak, hogy nem mentek bele további harcra az volt az oka, hogy a hadsereg

mögöttük lévő többi részének még alakzatban fel kellett fejlődnie, hogy mind együtt űzhessék tovább az ellenséget. Ebben a látásban volt egy nagy harci ‘kiáltás’, és akkor az egész sereg hirtelen nekiindult előre a harcba, megtizedelve az egész ellenséget egy nagy mézárálással. Ez eltartott egy ideig. A próféta hirtelen azt látta, hogy a Sátán most el volt szigetelve és teljesen körülvéve Isten hadserege által. Egy hirtelen felismerés volt, hogy Jézus is jelen volt és a Sátán láncokkal megkötözve szakadékba volt dobva.

Azzal együtt, hogy egyáltalán nem hiszek az ‘uralkodási teológiában’ vagy más szélsőséges tanításokban mégsem lehet letagadni, amit a Biblia világosan állít a Zsidó 10.12-13-ban: “Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbára, várván immár míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei.” Ebből és más ige-helyekből világosan látszik, hogy Jézus az Atya jobbán vár mindaddig, míg az ellenségei legyőzetnek és elhelyezésre kerülnek ‘az Ő lábai alatt’. Egy nagyon valóságos dolog, hogy az ördög már legyőzött ellenfél Krisztus által a Golgotán. Azonban az is látszik, hogy egyelőre a pozíciójában marad, mint e “világ fejedelme”. Nem lenne logikus, hogy az utolsó napokban Isten felemelje a hívők seregét, akik valóban végrehajtanák Krisztus győzelmét az Ő ellenségei felett, amint azt az Írás mondja?

Meggyőződésem, hogy Isten serege, ami most a felkészítés végső szakaszában van a földön, meg fogja támadni az ördög erősségeit az egész földön lerombolva minden munkáját és elpusztítva seregét mindenhol. Valóban létre fog jönni egy nép, ami le fogja “rombolni az ördög munkáját” nagy erővel. Hiszen nem Jézus Maga mondta, hogy “Felépítem az én Egyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalt (görög: ‘erősen állni’)”? A pokol kapui egyszerűen nem állhatnak ellene annak az Egyháznak, amit Jézus épít fel! Leromboljuk a kapukat és betörünk a Sátán birodalmába, lerombolva minden ördögi munkát, ahová megyünk. Szükséges, hogy egy “erőszakos” nép legyünk, haladva előre (mint Józsué népe) “elfoglalva a királyságot erővel”.

A következő álmot egy próféta barátom kapta, aki sok meglepő álmot és látást kapott Isten elkövetkező mozdulásáról az elmúlt négy évben. Ezt a különleges álmot négyszer kapta egymás után. Valószínűleg ez a ‘legszoatlanabb’, amit valaha kapott, azonban bizonyos benne, hogy Istentől van. Hiszem, hogy ez jó bepillantást ad nekünk Isten harci stratégiájába az utolsó napokban. Első dolog, amit látott, hogy bukott angyali fejedelmek lebegtek magasan a föld felett. Jóllehet azok láthatóan nagyon gonoszok voltak, szerető, ‘szent’ angyalok képében jelentek meg. Feltűnt a kárörvendő tekintetük és az, hogy milyen könnyedén felügyeletük alatt tartják a föld népét. Az ő közvetlen utasításaiknak engedelmeskedett sok csúnya lény óriási kardokkal – a nemzetek felett lévő ‘erős emberek’ – akik lementek a földre és azt okozták, hogy az emberek megölik egymást, készségessé tették őket, hogy feláldozzák életüket hazafias dolgokért, stb. Alapvetően ezek az ‘erős emberek’ minden lehetőséget kihasználnak, hogy az emberek különösen nagy arányban haljanak meg fiatalon.

Itt következik a valóban furcsa rész. Feltűnt az álomban, hogy valami módon, a legmagasabb démoni fejedelmek képesek voltak szellemi életüket a meghalt emberek

felszabaduló szellemével ‘táplálni’. Azt ‘manna’ formájában hozta fel számukra az erős ember. Álomban a barátom hallotta, hogy a bukott fejedelmek azt mondják az erős embernek: “Menj le és ölj meg olyan sok embert, amennyit csak tudsz az utolsó napokban, mert nekünk készletezni kell olyan sok ‘mannát’, amennyit csak lehetséges, a vég előtt.” Hirtelen az álomban egy úrhajó jelent meg tele Isten erős férfijaival és asszonyaival. Ők pontosan látták, hogy mi történik és közben megpróbálták figyelmeztetni a föld népét. Azonban ez csak kismértékben sikerült, ezért közvetlenül támadták meg az erős embereket. Nem vesződtek az alacsonyabb rangú démonokkal, hanem közvetlenül a ‘lakhelyükre’ mentek a mennyben, ahol az erős emberek támaszpontjai voltak.

Amikor az úrhajó elérte ezt a helyet, a kapitány és más vezetők (az ‘öt-rétű’ szolgálók) a hajóból berohantak a lakóhelyekre, maguk mögött hagyva egy támogató légénységet. Modern fegyvereket használva (kézi lézerek, stb.) halálra szántan és nagy bátorsággal támadták meg az erős embereket. Magasan képzett specialisták voltak. Csapatban munkálkodtak és teljesen vakmerők voltak a csatában. Az erős emberek megrémültek tőlük. Kardjaikkal próbálták megölni az öt-rétű szolgálókat (valami miatt nem puskákkal), mert képtelenek voltak azokat használni. Az erős emberek egyenként megsemmisültek és hamarosan a folyosók tele voltak holttesteikkel. A felettük lévő démoni fejedelmek rémültek voltak, felismerték, hogy a támogatásuk és védelmük hirtelen megszűnt. Nagy volt a zűrzavar és Isten győzelme teljes volt.

Most néhányan közületek úgy gondolhatják, hogy a fenti álom - enyhén szólva - egy kicsit ‘szokatlan’. Azonban, amikor a barátom, aki ezt az álmot négyszer kapta meg egymás után és annak jelentéséért imádkozott, azt kapta, hogy némelyik elképzelést szinte lehetetlen megérteni, ha nem megyünk át azon. Megfigyeltem, hogy Isten álmokban és látásokban gyakran a legegyszerűbb magyarázatokat használja, hogy megvilágítsa a legmélyebb igazságokat. Hiszem, hogy az ehhez hasonló és más álmok lényeges betekintést adnak abba a nagy szellemi háborúba, amit mindenfelé meg kell vívni.

A Zsidó 12.26 azt mondja nekünk: “...most pedig ígéretet tesz, mondván: ‘Még egyszer meg fogom rázni nemcsak a földet, hanem a mennyet is’”.

A Jelenések 12.7-9-ben azt olvassuk:

“És az égben viaskodás volt: Mihály és az ő angyalai viaskodtak a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodott és az ő angyalai; De nem vehetnek diadalmat, és az ő helyük sem találtatik többé a mennyben. És vettetik a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vettetik a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetnek.”

Hiszem, hogy a korábban elmondott álom arról a létfontosságú szerepről beszél, amit a vég-idők szolgálói fognak játszani ebben a Sátán felett való győzelemben. Azt mondhatjuk, hogy embereknek (nem csak angyaloknak) fontos része lesz ebben a győzelemben, mert éppen két verssel később olvassuk a következőt:

“És ők legyőzték azt a Bárány véérért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mind halálig.” (Jel. 12.11).

Nem hiszem, hogy az, amiről az álom szól az csupán egy ‘ima’-harc lenne, amit a közbenjárók vívnak meg. (Természetesen az ima lehet hatásos. A harcot valójában először imában kell megnyerni). Inkább abban hiszek, hogy valami módon az eljövendő Ébredésben, amikor az új szolgálók felemelkednek és felkenetést kapnak Istentől, akkor közvetlen összeütközésre kerül sor ezek a bizonyos ‘öt-rétű’ szolgálók és a ‘nemzetek felett lévő erős emberek’ között, amiről beszéltünk.

Amikor Isten angyali seregei által ezek az erős emberek elpusztításra kerülnek és a Sátán az angyalainak maradékával együtt le lesz vetve a földre, akkor olyan időszakot fogunk látni a földön, amit “Nagy Nyomorúság”-ként ismerünk, ahol példátlan megfélemlítések, sötétség és üldözés fog eljönni. Az utolsó napokban, az ‘aratás’ időszakában, hiszem, hogy üldözések, földrengések, természeti katasztrófák, ‘háborúk és háborúk hírei’, stb. lesznek. Amikor a Nagy Nyomorúság elkezdődik, akkor a sötétség és az üldözés óriási mértékben meg fog nőni. Valóban hiszem, hogy sok keresztyént be fognak börtönözni és sokakat megölnék a vég előtt. “Annak okáért örüljétek egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.” (Jel 12.12).

Világos, hogy Krisztus Menyasszonya teljes egészében azon fog munkálkodni minden szinte az eljövendő Ébredésben, hogy “lerombolja az ördög munkáját”. Mit jelent azonban pontosan ez az ‘ördög munkája’ kifejezés? Bármilyen, ami megköztözöttségben, bűnben, szenvedésben, betegségben vagy elnyomásban tartja az embereket. Jézus azt mondta, hogy “A ‘tolvaj’ azért jön, hogy “lopjon”, gyilkoljon és romboljon. Én pedig azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben éljenek” (János 10.10).

Pontosan hogyan is ‘rombolta le az ördög munkáját’ Jézus az Ő napjaiban élő emberekben? Igen. Jézus szolgálatánál nyilvánvalóan egyetlen szempont volt; egy nagyon erős, következetes és közvetlen bűnbánatot hirdető üzenet. A saját szolgálatára is azt mondta: “A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a süketek hallanak; a halottak föltámadnak és a szegényeknek evangélium hirdettetik;” (Máté 11.5).

Az Ő szolgálata valójában a megbocsátásról, a megtisztításról és a szabadításról szólt; különösen a szegények, betegek megtört szívűek és mindenki felé, akit ‘az ördög fogságban tartott’.

Akkoriban Jézus is szükségesnek tartotta a “tüzes dorgálást”, mert egyes csoportok és egyének szíve kemény volt. Akkoriban Ő is látható módon érzékelte, hogy az éles, felkent dorgáló beszéd az egyetlen, ami letörheti a bűn, a kompromisszum, a felekezeti (megosztó) szellem, a hitetlenség erősségeit, ami fogva tartotta az embereket.

Látható módon egy dolog tűnik fel ismételten Új-Zélandon: a sereg kérdése. Isten most készíti fel őket, akik hihetetlen erővel, vakmerő bátorsággal és szánalmat nem ismerve meg fogják támadni a sötétség királyságát. Ők nem fognak 'kompromisszumot' kötni és nem lesznek rabok. Bizonyos szempontból, mint ahogy már beszéltük róla, hiszem, hogy Jézus az Atya jobbán vár mindaddig, míg az Ő ellenségei oda lesznek helyezve 'zsámolyként' a lábai alá. Másrészt - szelleme által - nagyon valóságos módon velünk lesz győzelemre vezetve népét a háborúban.

Egy próféta barátom, aki korábban csak ritkán kapott álmot és látást, közel két évvel ezelőtt egy különlegesen erőteljes látást kapott. Azt mondta, hogy az annyira valóságos volt, hogy pontosan olyan volt mintha ott lett volna. Ez a látás csupán rövid ideig tartott, azonban nagyon erőteljes hatást tett rá. A következőt látta: Úgy tűnt, hogy egy völgyben áll és mereven nézi egy hegy bizonyos részét, amint éppen átrepedt a föld felülete. Azonban ez nem egyszerűen egy vulkánkitörés volt. Amit a barátom valójában látott, az egy óriási fehér ló feje volt, ami szabályszerűen áttörte a földet. A feje körül olvadt láva lövellt ki. A barátom azt mondta, hogy megrémült a szemei előtt kiformalódó teljesen vad látványtól. Nem lehetett letagadni, hogy ez egy igazi 'harci' ló volt, ami harcolva ment a csatába.

Ami feltűnt nekem ebben a látásban, mint nagyon lényeges dolog, hogy a FEHÉR LÓ FEJE MOST HATOLT ÁT A FÖLD FELSZÍNÉN. "...és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön." (Jel. 6.2). "És látám, hogy az ég megnyílt, és ímé vala egy fehér ló, és aki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítélt és hadakozik. És az ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az ő fején sok korona; az ő neve fel vala írva, amit senki nem tud, csak ő maga. És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve és a neve Isten igéjének neveztetik. És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve..." (Jel. 19.11-14).

Az elmúlt tizenöt évben Isten az egész világon arról beszélt az Ő embereinek, hogy az utolsó napokban ismét fel fog emelni különböző szolgálói csoportokat, akik nagy erővel fognak szolgálni. Ezek a vég-idők "Illés" szolgálói lesznek, akiknek mindenfelé fel kell emelkedniük, amint azt évezredekkel ezelőtt megprófétálták, hogy óriási kenet alatt "készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!" (Ézs. 40.3). Ahogyan a Mal 4.5-6. is mondja nekünk: "Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek, és meg ne verjem e földet átokkal."

Jézus maga mondta, hogy "Illés eljön és helyreállít mindent..." (Máté 17.11). Van legalább három nagy embere Istennek a történelem során, akik Illés köpenyével és hatalmas kenetével szolgáltak: maga Illés, Elizeus próféta és Keresztelő János (akik jöttek 'előkészíteni az Úr útját' az Ő első eljövetelekor). Most, amikor közeledünk Krisztus visszajöveteléhez – ami az "Úr nagy és félelmetes napja", számíthatunk rá, hogy Isten ismét fel fog emelni bátor, felkent hírnököket, mint ahogy megprófétálták, hogy el fognak jönni ismét 'Illés szellemével és hatalmával' előkészíteni az Úr útját.

“És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Máté 24.14).

Ahhoz, hogy valami elképzelésünk legyen ezekről az ‘Illés szolgálók’ durva, sőt ‘erőszakos’ természetéről szükséges, hogy visszamenjünk és megnézzük a múlt ‘Illéseit’. Nem kétséges, hogy ők Isten becsületesen őszinte, kompromisszum nélküli, vakmerő küldöttei voltak. Erőteljesen ostorozták koruk bűnét és kompromisszumát, az élő Isten pedig teljes hatalmával mögötte volt minden szónak, amit kimondtak. Szavaik olyanok voltak, mint a perzselő tűz, kétélű éles kard, a ‘kalapács, ami a sziklát darabokra zúzza’. Az igazság és a becsületesség hajlíthatatlan képviselői voltak, hogy megfutamítsák Isten ellenségeit és megdorgálják az önfejű embereket, hogy saját sötét korukban ismét felemeljék őket az Ő ‘szintjére’.

Bizonyság erre a vakmerő Illés próféta szolgálata a Kármel hegyen (1 Kir. 18). Az ő szava szerint nem volt egy csepp eső sem Izraelben három és fél éven át. Ő volt az egyetlen ember, aki szembe mert szállni a kegyetlen boszorkány Jezabel királynő gonosz - Baált dicsőítő - birodalmával. Hallgassuk meg, hogyan ingerli Illés gúnyolódó provokálásával a Baál papokat és prófétákat: “...Kiáltatok hangosabban! Talán az istenetek úton van, vagy talán aluszik, és fel kell ébreszteni!”(v27). Azt követően az esti áldozás idején ismét látjuk Illést, mint Isten vakmerő prófétáját, aki tüzet hív le az égből az összes megdőbbent jelenlévő szeme láttára.

“Mikor ezt látta az egész sokaság, arcra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! És monda Illés nékik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon közülük! És megfogják őket, és aláviszi őket Illés a Kison patakja mellé, és megöli ott őket.” (39-40 versek).

Most ugorjunk a 2 Királyok 1. fejezetéhez. Szamária lázadó és gonosz királya éppen akkor küldött el ötven katonát, hogy hozza le Illést arról a dombról, ahol éppen ült.

“Felelvén Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emésszen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz száll alá az égből, és megemészti őt és az ő ötven emberét.” (10. vers).

Eléggé ostoba módon utána a király másik ötven katonát küldött, hogy hozza le Illést. Ezeket - az előzőhöz hasonló módon - szintén tűz emésztette meg. Ez mindaddig folytatódott, míg a következő ötven ember kapitánya a térdén könyörögve és esedezve ment Illéshez és kérlelte, hogy jöjjön le és menjen el vele, hogy találkozzon a királlyal. A fenti események tipikusan olyan dolgok, ami megtörténik mind Illés és Elizeus életében és megmutatják nemcsak az Istentől kapott erejüket és hatalmukat, hanem az ilyenfajta szolgálat szellemi értelemben vett “erőszakos” természetét is. Egy Ige, amit magam és mások is ismételten kaptak Isten új megmozdulásával kapcsolatban a Máté 11.12: “...A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.”

Meg vagyok győződve, hogy az egész eljövendő Ébredés világszerte egy szellemileg ‘erőszakos’ megmozdulás lesz – valószínűleg a legagresszívabb, amit a föld valaha látott. Az ‘Illés’-típusú szolgálók fogják vezetni Isten hadseregét a harcban – egy dicsőséges hadsereg, “félelmetes zászlókkal” és nincs egyetlen fegyver sem, ami ellenük állhatna. Kinek lehet kétsége afelől, hogy ma a gyülekezet történetének legfontosabb napjai kezdetén élünk? Az eljövendő Ébredés bizonyosan a Szent Szellem legnagyobb kiáradása lesz, amit a világ valaha látott. Be fog következni, hogy “...a korai és a késői eső első hónapjában a padlás tele lesz búzával és a kádakból kifolyik a bor és az olaj” (Joel 2.23-24). Egy olyan időben élünk, amikor Isten hatalmas emberei és asszonyai ismét bátran mozognak a földön, mert “....az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik.” (Dán 11.32).

Azok az apostolok, próféták és evangélisták, akik mindenfelé fel fognak emelkedni ezekben az utolsó napokban, Isten legfelkentebb harcosai lesznek, akik valaha a földön jártak. Szó szerint a feltámadott Jézus Krisztus dicsőségében fognak járni. Mennek előre ‘mennyei hatalommal’ felruházva, mint egy félelmetes hódító hadsereg, aminek semmi sem állhat az útjába.

APOSTOLI TANÍTÁSOK ÉS GYAKORLATOK

Hasonlóan a korai egyház idejéhez Isten új mozdulása is a hamarosan felemelkedő “apostolok és próféták alapján” fog felépülni, akiket Ő fog mindenfelé felemelnie erre az órára (Ef. 2.20). Szükséges, hogy ez egy ‘apostoli’ mozdulás legyen. Ahogyan a kezdetekben volt, úgy lesz az idők végén is. Mint Isten minden nagy megmozdulásánál korábban Isten az új – általa felemelt - vezetőkre épít különösen ebben az órában. Világossá fog válni, hogy “AMIKOR AZ ÚJ APOSTOLOK FELEMELKEDNEK”, akkor kezdődik el az igazi Reformáció és Ébredés. Ezek az ‘apostoli’ szolgálók Isten által felemelt ‘erőszakos’ szolgálók lesznek, amilyen Józsué volt, hogy vezessék Isten népét a harcban – hogy “megragadják a királyságot erővel”. Az igazi apostoli vezetőség visszatéréseivel el fog jönni sok – az Apostolok cselekedetei könyvében látható - apostoli tanítás és gyakorlat helyreállítása.

Hiszem, hogy a legalapvetőbb és legnyilvánvalóbb apostoli tanításoknak az eredeti céllal és tartalommal helyre kell állniuk. Ilyenek pld. az Úrvacsora és a hívők bemelegítése. Ezek sok keresztyén életében pusztán szimbolikus szertartások ‘megemlékezésékként’ vagy csupán a Szentírásnak való engedelmességként végrehajtva inkább, mint óriási szellemi hatást kifejtve Isten szemszögéből nézve. Az Újszövetségben nincs SEMMI, amit Jézus csupán “szimbolikusan” cselekedett volna, semmi ‘rituálé’, amit csupán végre kellene hajtunk. Ilyen dolgok az Ószövetségre jellemzőek és nem az Újszövetségre. Minden, amit Jézus az Újszövetségben bevezetett óriási szellemi jelentőséggel és életet-adó erővel rendelkeznek, ha hit által az Ő akarata szerint részesedni tudunk ezekből.

Amikor az Úrvacsorában megéljük a közösséget, feltételezzük, hogy ismét részesedünk “az élet kenyereből” (Isten szava) és az “újszövetség véreinek” megtisztító erejéből (lásd Máté 26.26-28, János 6.48-58, 1 Kor 10.16- 17, 1 Kor 11.23-30, stb.).

Amikor vesszük az Úrvacsorát úgy kell tekintenünk arra, mint friss szellemi élet közlésére a magunk számára, hit által. Miért tartották a korai keresztyének az Úrvacsora vételét annyira fontosnak, hogy “naponta” a ‘házankénti’ összejöveteleiken mindig részeselek belőle? Mit gondoltok, miért figyelmeztette Pál a korinthusiakat, akik közül néhányan ‘gyengék’ voltak és mások meghaltak, mert nem ismerték fel, hogy annak az “egy testnek” a részei, amiben részt vesznek és ezért “ítéletet ettek és ittak” maguknak? (1 Kor 11.27-33). Az Úrvacsorában valóságos szellemi erő van nem csupán valamiféle szimbolikus ceremónia! Egyértelmű, hogy folyamatosan részünk kell, hogy legyen Krisztus értünk megtöretett ‘egy testének’ (és megosztani magunk között közösségben) megtisztítva és felhatalmazva “az Újszövetség vére” által.

A hívők keresztelese (bemerítéssel) a másik dolog, ami elveszítette jelentőségét az elmúlt évszázadok alatt. Gyakran mondjuk, hogy ez lényegében egy “szimbolikus” meghalás és temetési szertartás a hívők számára. Sok hívő van ma (még ‘Szellembel-töltöttezett’ is), aki csak egy kis ‘szimbolikus’ keresztelesekre gondol, mint ahogy az a köztudatban általában elterjedt. De mi Isten látása a hívők bemerítéséről? Tekinthező az csupán egy ‘külsőséges szimbólumnak’? Nem gondolnám! A Róma 6.3-6. a következőt mondja nekünk:

“Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egyggyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnök teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnök:”

Ebből és sok más igehelyből világos, hogy szellemi szempontból a bemerítkezés egy rendkívül fontos és hatásos esemény. Állíthatjuk valóban, hogy “meghaltunk a Krisztussal”, ha nem lettünk megkeresztelve bemerítés által? Nem! Állíthatjuk, hogy szellemileg el vagyunk választva a bűnös testünktől, ha továbbra is rabszolgája vagyunk a bűnök? Nem! Szellemileg ez lehetetlen. Hogyan tekinthezünk magunkra, ha ‘meghaltunk a bűnök’? Hiszem, hogy Isten a hívők bemerítésében, lévén az egy nagyon “valóságos” szellemi halál, a hívő bűnös testének ‘halálba adását’ látja inkább, mint valamiféle “szimbolikus” halált. Miért mondta Péter még a Pünkösöd napján összegyűlt sokaságnak is, hogy “Térjete meg ÉS MERÍTKEZZETEK BE mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a BŰNÖK BOCSÁNATÁRA...”? (Ap.csel. 2:38). És miért kellett, hogy Pálnak is mondják a megtérése napján: “Kelj fel és MERÍTKEZZÉL BE, ÉS MOSD LE A TE BŰNEIDET, segítségül híva az Úrnak nevét.”? (Ap.csel. 22.16). Mit jelentett az pontosan, amikor Jézus kijelentette, hogy “Amíg egy ember nem SZÜLETETT VÍZTŐL ÉS SZELLEMTŐL nem mehet be Isten királyságába”? (János 3.5. Lásd még a Márk 16.16-18, 1 Kor 10.1-2, Gal 3.27, Kol 2.11-12, Titus 3.5, 1 Péter 3.20-21, stb.).

Ma, ha az emberek keresztyénné akarnak válni, egyszerűen azt mondják nekik “kérde Jézust, hogy költözzön a szívedbe” vagy “add a szíved az Úrnak”. Valószínűleg

meglepődsz rajta, de SEMMILYEN példa sincs az Újszövetségben arra, ami szerint így kellene cselekednünk. Nagyon sok eset van az Apostolok cselekedetében az embereknek keresztyénné válására, de EGYETEN sincs, ami bármit mondana arról, ami megközelítően is hasonlítana arra, hogy “csak add a szíved az Úrnak”. Ehelyett a Biblia napjaiban azt mondták az embereknek: “Térjete meg, keresztteljedtetek meg... és veszitek a Szent Szelleme ajándékát.” (Ap.csel. 2.38. Lásd még Ap.csel. 8.12-20, Ap.csel. 8.35-39, Ap.csel. 10.44-48, Ap.csel. 19.1-6, Ap.csel 22.16, stb.). Az eljövendő Ébredésben ugyanúgy, mint az Apostolok cselekedetei idejében, a bűnbánat, a bemeztítés vízbe és a bemeztítés Szent Szellemebe AZONNAL kellene, hogy megtörténjen, amint valaki hisz az evangéliumban. Mindaddig, amíg ezek a dolgok nem történnek meg, egyszerűen nem vehető figyelembbe valaki, mint valódi Újszövetségi keresztyén. Csak egyetlen Szentírás szerinti álláspont létezik ebben a kérdésben. Amit a gyülekezetek hirdettek mostanáig az egy felháborítóan hiányos és nem biblikus evangélium!

Határozottan meg vagyok győződve róla, hogy még egy óriási változás fog jönni Istennek az új mozdulásával és az pedig a szegényekről való gondoskodás lesz. Az apostolok cselekedete könyvének írója (Lukács) nagy súlyt helyez annak bemutatására, hogy a korai hívők eladták minden felesleges földjüket; házaikat vagy birtokaikat és a szegényeknek adták (különösen az árváknak és özvegyeknek, stb.). Amennyi helyet Lukács ennek a témának szentel abból világos, hogy ez nagy hangsúlyú dolog volt az első gyülekezetek életében. Természetesen a fő hangsúly mindig az volt, hogy JÉZUS legyen az első helyen! A ‘gazdag ifjúnak’ Jézus azt mondta: “Add el minden vagyonodat és oszd szét a szegényeknek és kincsed lesz a mennyben; gyere és kövess engem” (Márk 10.21). A tanítványoknak azt mondta Jézus: “Adjátok el, amitek van és adjátok alamizsnát...” (Luk 12.33), és “Milyen nehezen mennek be az Isten országába, akiknek gazdagságuk van!” (Márk 10.23). A sokaságnak, ami kíséerte őt, Jézus azt mondta: “Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Luk 14.33).

Ha követni akarjuk Jézus világos tanítását, akkor le kell mondanunk minden vagyonunkról és azokat teljes egészében Istennek kell adni, hogy hadd tegyen azzal, amit akar. Érdekes megfigyelni, hogy miután Jézus Zákeussal evett a vámszedő kis ember a következőt mondta: “...Uram, íme MINDEN VAGYONOMNAK FELÉT A SZEGÉNYEKNEK ADOM, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.” (Luk 19.8). Zákeus életében ez volt a gyümölcse az igazi megtérésnek. Be kell ismerni, hogy ez nem hangzik úgy, mint ahogyan azt a sokak által ismert “áldás” tanításból ismerjük.

Most térjünk vissza az Apostolok cselekedete könyvéhez, ahol az apostolok megvalósították Jézus gazdagsággal és vagyonnal kapcsolatos világos tanítását az új hívőkre vonatkozóan: “Mindnyájan pedig, akik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége vala.” (Ap.csel. 2.44-45). “Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván,

elhozák az eladottak árát, És letevék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, amint kinek-kinek szüksége vala.” (Ap.csel. 4.34-35).

Micsoda óriási demonstrációja a testvéri egységnek és szeretetnek! Ahogyan Jézus mondta “Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13.35).

Az ilyen áldozathozataloknak mindig a ‘szívből kell jönni’. Azt sosem lehet ‘kikényszeríteni’ vagy rendelettel előírni. Ahogyan a Szentírás világosan mutatja az adásnak egy ilyenfajta hangsúlyozása fontos dolog kell, hogy legyen bármilyen igazi “Ébredési” mozgalomnál. Meg vagyok győződve, hogy bizonyára így lesz ez Isten eljövendő mozdulásánál is.

A fentiek csupán néhány a több, nyilvánvaló és alapvető apostoli tanítás közül, amik hiszem, hogy helyre fognak állni az elkövetkezendő Ébredésnél. Ezek nem nehezen érthető tanítások. Ezek az Újszövetség legalapvetőbb és leglényegesebb kérdéseit foglalják magukba. Mit mondunk az embereknek, hogy mit cselekedjenek, hogy keresztyéné váljanak? Miért szükséges az embereknek bemerítkezni vízbe? Miért szükséges részt venni az Úrvacsorában? Mit kért Jézus tőlünk, hogy tegyünk a vagyonunkkal? Mindezek GYAKORLATI kérdések, ami óriási hatást gyakorolt a korai Egyház mindennapi életére. Nem kétséges, hogy vannak más alapvető tanítások, amiknek szintén helyre kell állniuk, amikor az új apostolok felemelkednek, hogy ismét létrehozzák a mi időnk valódi “Újszövetségi” Egyházát.

AZ “ÚJ ZENE”

Kilenc évvel ezelőtt nagyon inspirált engem, amikor Isten megmutatott dolgokat a korai Üdvhadsereg Ébredésekről. Feleséggemmel mindketten zenészek vagyunk és Isten elkezdte a figyelmünket különösen ráirányítani a felkent “utcai-zene” gondolatára. Egyfajta “Ébredési” zenét kell kivinnünk az utcákra, mint száz évvel ezelőtt a korai Üdvhadsereg idejében. Ahogyan korábban mondtam az Üdvhadsereg korai napjaiban tüzes, imádkozó, fanatikus csoportok voltak (többnyire nagyon fiatalok), akik lerohanták a világot egy utcai-jellegű keresztyénséggel, ami teljesen eltért bármitől, ami abban az időben mindenfelé látható volt. A korai Üdvhadsereg egy igazi ‘Ébredési’ mozgalom volt a szó teljes értelmében, ami az 1859-60 közötti nagy angliai Felébredésből született. Kivitték ezt az óriási ‘Ébredési’ kenetet az utcákra.

A legvitatottabb dolgok egyike ennek az új mozgalomnak a meglehetősen hangos és ‘faragatlan’ dicsőítő zenéje volt, amit az utcai összejöveteleken alkalmaztak. Amit tettek az valójában nem volt más, mint ‘a kocsmái’ zenét (koruk ‘mulató’ zenéjét) átalakították egy hangos, dicsőséges dicsőítő zenévé, ami az akkori utca-embere színvonalának felelt meg és amit nagyon szerettek. Képzelheted milyen vihart kavart ez vallásos körökben! Valójában semmi új nem volt ebben az elgondolásban. Mind Luther Márton, mind John Wesley és William Booth szintén azt vallotta, hogy “Miért kell, hogy az ördögnek legyen mindig a legjobb zenéje?” Az utcai-jellegű Ébredés utcai-jellegű dicsőítő zenét igényel! Ha az teljesen Istent dicsőíti, akkor nem probléma,

ha az egy kicsit ‘hangos’. Egy szemtanú egy korai Üdvhadsereg csoportra a következő megjegyzést tette: “Úgy hangzik, mint egy rezesbanda, aminek elment az esze!”. Ez valóban ‘harci’ zene volt – egy hívás, hogy térjenek meg és harcoljanak.

Mindezek annyira felbátorítottak engem, hogy amikor először olvastam erről, lemásoltam egy részét ennek az írásnak és továbbadtam más keresztyén zenészeknek, akik abban az időben ismertek voltak. Feleségem és én is egyre jobban belemerültünk a zenébe és 1989-ben elindultunk az első utcai-zenekarunkkal. Azonban kezdettől fogva világos volt, hogy a legfontosabb dolgok egyikének híjával vagyunk. Hiányzott az “Ébredési” kenet, amivel az Üdvhadsereg rendelkezett. Ennek ellenére az egész elképzelést olyan erősen eltároltam a szívemben, hogy azzal nem lehetek egyedül. TUDTAM, hogy Istentől volt a dolog, csak talán az időzítés volt rossz.

1992-ben végül is feladtuk az egész elképzelést. Kevesebb, mint egy évvel később azonban meglepő megerősítést kaptunk olyan forrásból, amire sohasem akadtunk rá korábban. Időközben Isten egy prófétai kenet hatásaként olyan erőteljes átvizsgáláson vitte keresztül az egész keresztyén életemet, amit még sohasem tapasztaltam korábban. Az új zenével kapcsolatban 1993-ban kaptam megerősítést egy amerikai igehirdető – James Ryle – egyik kazettája üzenetéből, aki egy néhány évvel azelőtti álom és látás sorozatot mondott el. Hosszasan beszélt az új “utcai-zenéről”, ami az eljövendő Ébredéssel fog felemelkedni. Micsoda meglepetés és különleges megerősítés volt ez számomra! Szemeim könnyben úsztak, amikor hallgattam.

Ez után elkezdtem kutatni, amit Isten beszélt számos prófétikus emberhez Új-Zélandon az eljövendő “új zenéről”. Egy helyi közbenjáró - mély ima közben - három különböző alkalommal ugyanazt a meglepő látást kapta. Ezreket látott (főként fiatalokat) összegyűlni az utcákon, dicsőítve Istent egy új, mindenféle modern dicsőítő zenével. A hitetlenek odajöttek hozzájuk és a térdükre estek bűneiket felismerve Isten erős jelenlétében. Ez a felkent látás olyan valóságos volt, hogy a közbenjáró könnyezett ahányszor csak megkapta azt. Meg van róla győződve, hogy az nagyon hamar meg fog valósulni.

Egy másik új-zélandi próféta szintén egy nagyon erőteljes látást kapott. Óriási stadionokban látta magát az egész világon. Azt látta, hogy mindenhol ugyanaz a csapat szolgált a színpadon. Azt látta, hogy az egyik stadionban (ami az elmondása szerint valahol Ázsiában lehetett) emlékszik rá, hogy több csapatot is látott (ami egy csoport zenészből és énekesekből állt), és az után az óriási sokaságra tekintve azt vette észre, hogy ahelyett, hogy az emelvényre figyeltek volna mind az eget bámulták. Más szavakkal, JÉZUS-ra néztek inkább, mint olyan emberi edényekre, akiket Isten használt. JÉZUS kapott mindenben dicsőséget. Számos álom és látás van az egész világon stadionokban összegyűlt – evangéliumot hallgató - emberekről, akik látják és megtapasztalják az óriási ‘utolsó (késői) esőt’, Isten Szent Szellemének kiáradását.

Természetesen a zene az összképnek csupán egy része. Fantasztikusan felkent igehirdetések, drámai gyógyulások és csodák lesznek, amik szintén mélyreható módon fogják dicsőíteni Istent. Érdekes dolog azonban a ‘zenével’ kapcsolatosan az a hatás, amivel rendelkezik, különösen a fiatalok körében. Nem kétség, hogy minden dologban

nagyon óvatosak vagyunk és ezért a gonosz képes volt használni a népszerű zenét a 1960-as években erőteljesen befolyásolva szellemileg a “keleti” tömböt és egy egész generáció gondolkozását. (Egy ‘kulturális forradalom’, amiből a Nyugat sohasem lesz képes teljesen helyreállni). Isten nem sokkal erőteljesebb (és ‘kreatívabb’!), mint a Sátán? Miért nem lehet igaz a keresztyén zenére, hogy az legyen a legmeglepőbb zene, amit te és én valaha hallhatunk? Miért ne lehetne használni arra, hogy területet foglaljunk el vele a gonosztól?

Hiszem, hogy nagyon sok ‘új, zenei’ szolgálónak kell mindenfelé felemelkedni az igazi ‘Ébredés’ erejében, hogy dicsőítse Istent az utcákon minden városban. Az álmok és látások, amiket James Ryle kapott megmutatták neki, hogy egy “új hangzás” fog felemelkedni, ami meg fogja ragadni a világot – egy új ‘utcai-jellegű’ dicsőítő zene, hatalmasan felkenve Isten által. Hiszem, hogy a zene eredeti célja az volt, hogy dicsőítse és felmagasztalja Istent. Miért ne hallhatnánk tehát ilyen zenét az egész földön ismét? Meg vagyok győződve, hogy a gonosz fegyverének mindenhol visszafelé kell elsülnie. Hiszem, hogy az a zene, ami mindenfelé fel fog emelkedni segít lerombolni az elmúlt években felépített sok ‘munkáját’ a gonosznak. Végül is, miért a gonosznak KELLENE rendelkezni mindig a legjobb zenével? Hiszem, hogy ez a gonosz birodalmának az a része, amit feltétlenül meg kell ‘ragadni’ az eljövendő Ébredésben.

Az új zene, aminek mindenfelé fel kell emelkednie ugyanazokról a témákról fog szólni, mint az ‘Ébredés’ más szolgálatai. A szolgálatok különböző fajtái mind egymással összhangban fognak munkálkodni. Ez az új zene egy Menyasszony szerelmi dala, az Ő királyának dicsérete lesz és egyben egy hadseregnek a háborúra való felkészítésének hangja is – egyfajta “harci” zene – nyers, erőteljes, sőt időnként ‘erőszakos’. Egy ‘harci kiáltás’ kell, hogy legyen, ami megtérésre hívja a bűnösöket és összegyűjti Isten népét a harcra nyilvánosan magasra emelve a dicsőséges Megmentő Urunk nevét. Ez az ‘újfajta dicsőítés’ nem illik egy kényelmes, béke-időbeli gyülekezethez, hanem inkább egy háborúzó néphez – egy felkészített néphez, hogy “elfoglalja a királyságot erővel”. Hiszem, hogy ez a zene sok keresztyént sokkolni fog. Olyan EGYSZERŰ, mégis erőteljes lesz és mindnek tetejébe JÉZUS KRISZTUS Katona Királyunk nevét fogja felemelni. Ne várjunk egy elképesztően bonyolult zenét, hanem inkább egy gyermekien egyszerűt, valami ‘megragadót’ és valóságos erővel.

Nem magasan képzett, “professzionális” zenészek lesznek, akik ezt az új hangzást fel fogják fedezni. Nem! Azok közül sokan híjával vannak a szükséges alázatosságnak és túl elfoglaltak a technikai finomságok és a tökéletesség keresés miatt. Az új zenészek inkább egyszerű szívű, Jézust követő emberek lesznek, nagy szeretettel és éhséggel Jézus felé, és messze ez a legfontosabb. SZELLEMI FELKÉSZÜLÉST, és nem zenei tökéletesítést keres Isten. Csak azok, akik meghaltak a büszkeségnek, az ügyes “show man”-ságnak és saját dicsőségük keresésének remélhetik valaha is, hogy részük lehet ebben a felkenetésben és ‘új hangzásban’. Más szolgálókhöz hasonlóan hiszem, hogy Isten mindenfelé sok ismeretlen és ‘elrejtett’ keresztyént fog felemelni a vég idején a zene területén is. Igaz a mondás, hogy “Sok első pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.” (Máté 19.30).

SZENTSÉG ÉS HIT

Az eljövendő Reformációban és Ébredésben Isten nagyon mélyen foglalkozni akar az emberek bűnével, a világgal való kompromisszummal, az ahhoz való hasonulással és a materializmussal (anyagiakkal). Mint korábban mondtuk a Szentírás szerint Jézus nem fog visszatérni addig, amíg a Menyasszony fel nem készült az Ő fogadására, hogy “szeplő és sömörgőzés nélküli” legyen. A mai gyülekezetek meg vannak nyomorítva a hívők életében levő bűnök és kompromisszumok miatt (megbocsátatlanság, pletyka, rágalmazás, “ártatlan” hazugságok, képmutatás, testi vágyak, pénzügyi tisztátalanságok, világiasság, stb.). Amikor azonban Isten valóban elkezd megmozdulni, akkor a bűnbánat meg fog jelenni és nagyon mély lesz. Mint Frank Bartleman (az ‘Azusa Street’ Ébredés egyik vezetője) mondta “Az ébredéssel kapcsolatban 1905 elején a következő gondolatot kaptam Istentől: ‘AZ ÉBREDÉS MÉLYSÉGÉT TELJES EGÉSZÉBEN A BŰNBÁNAT MÉLYSÉGE FOGJA MEGHATÁROZNI’. Ennek minden embert el kell érni.” Mindenki, aki tanulmányozta az Ébredések történetét elismeri ennek az állításnak a nyilvánvaló igazságát. Történelmi távlatból szemlélve becsületesen be kell vallanunk, hogy MÉLY MEGBÁNÁS KÉPEZI MINDEN IGAZI ÉBREDÉSNEK AZ ALAPJÁT.

Több évvel ezelőtt egy próféta barátom egy egész sor megdöbbentő látást kapott Isten eljövendő mozdulásáról. Több látásban óriási tömegeket látott, akik hallgatták a bűnbánatra felhívó igehirdetést. Az emberek bűnről való meggyőződése nemcsak meglepő volt, hanem óriási ‘Isten szerint való megsomorodást’ és mély bűnbánatot eredményezett. Ilyenfajta jelenet nagyon általános volt a múlt sok nagy Ébredése idején és Isten eljövendő mozdulása idején sem lesz másképpen.

A “hit általi megigazulás” megtapasztalását fogják szintén hirdetni ebben az új Ébredésben. Ma alig hallani erről, pedig a régi Ébredési igehirdetők - olyanok, mint Wesley és Finney - ezt hirdették. Saját tapasztalatai alapján írta Charles Finney: “A hitből való megigazulás tanát tanítottam, mint egy ajándék megtapasztalását... Ebben az állapotban nem érezhetem a bűn és kárhóztatás érzését semmilyen korábbi cselekedet miatt. Ha a bűnösség érzésem halott, akkor a bűneim is halottak és nem gondolom, hogy a bűnösségnek a későbbiekben egy olyan fajta érzését kellene éreznem, mintha sosem vétkeztem volna ... Hit által megigazulva éreztem magam és egy olyan állapotban voltam, amiben képes voltam bűn nélkül élni.”

A Szentírásból egyértelmű, hogy a fenti megtapasztalás minden keresztyén számára egy “normális állapot”. (lásd 1 János 3, stb.). Tulajdonképpen ezt kell egy ‘alap szintnek’ tekinteni. Azoknak a keresztyéneknek, akik részt fognak venni az eljövendő Ébredésben feltétlenül egy olyan állapotban kell megélni a hívő életüket, hogy ‘ne tudjanak bűnről az életükben’. Ha ez furcsának tűnik, akkor kérlek olvasd el a ‘Rómaiakhoz írt levelet’! Ez egy teljesen “normális” állapot. Az eljövendő Ébredésben részt vevő hívők Isten előtt a tiszta szív állapotában fognak járni. A lelkiismeretük teljesen tiszta lesz és ebben az állapotukban fognak JÁRNI, hit által. Nem kell törekedniük annak fenntartására, mert ez egyszerűen a szívük normál állapota lesz Isten előtt. Ez a “megigazulás hit által” – az igazságában való járás igazi jelentése.

2. Fejezet

A LAODICEAI GYÜLELEKEZET

Jó néhány éve számos kiemelkedő keresztyén vezetőnek egyértelműen az a véleménye, hogy ma egy 'langyos', azaz 'Laodiceai' gyülekezet korában élünk. Az elmúlt tizenöt évben azonban a gyülekezet aggasztóan alacsony szellemi állapotának a felismerése növelte annak sürgősségét, amit Isten ismételtén mondott prófétai szolgálóknak az egész világon figyelmeztetve a gyülekezet 'Laodiceai' állapotára, és ebből adódóan, hogy az ítéletnek mindenfelé el kell "kezdődnie Isten házában" (1 Péter 4.17). Ezért várhatóan mindenfelé óriási "megrázás" és ítélet fog eljönni a mai gyülekezetekre.

A Laodiceai gyülekezet a hét gyülekezet közül az utolsó, akihez Jézus üzenetet küldött (Jel. 3:14-22). Ebben az igeszakaszban Jézus a következő "ígéretet" tette a langymeleg gyülekezetnek: "Ezért, mivel langymeleg vagy és sem hideg sem meleg, KI FOGLAK KÖPNI AZ ÉN SZÁMBÓL.... Légy buzgóságos ezért ÉS TÉRJ MEG". Világos ebből az igeszakaszból, hogy a Laodiceai gyülekezet egy közeli, fenyegető ítélet elé néz – Isten "ki fogja köpni" a szájából. Az egyetlen remény a mély és azonnali megtérés. Kérlek emlékezz rá, hogy ez egy ÍGÉRET Istentől. Ez nem egy hiábavaló fenyegetés. Ha nem lesz gyors és mély bűnbánat Isten MEGÍGÉRTÉ, hogy kiköpi a langyos gyülekezetet a szájából. Az a meggyőződésem, hogy a próféta szerepe egyfajta 'őrálló a falakon', hogy hangosan figyelmeztesse azokat, akik alszanak a közeledő veszély idején. A jelenlegi helyzetben nem lehet kétséges, hogy egy próféta munkája az lenne, hogy 'riadót fújjon a Sionon' – hogy hangosan figyelmeztesse az embereket, amíg azok rá nem ébrednek a bekövetkező ítélet nagyon valószínű veszélyére. A prófétáktól nem várható el, hogy 'kellemes' üzeneteket hirdessenek. Ahogyan A.G. Gardiner mondta: "Amikor egy prófétát kedvelnek és istenítenek, az üzenete kárba vész. A próféta csak addig hasznos, míg nyilvános közbotrányokozásért megkövezik, mert bűnbánatra hív minket. Próféta megzavarja a kényelmes szokásainkat, összetöri az imádott bálványainkat, darabokra zúzza szent hagyományainkat..." Meg kell mondanom, hogy ilyen értelemben csalódott vagyok néhány mai prófétával kapcsolatban. Úgy tűnik számomra, hogy sokan közülük az eljövendő aratás 'pozitív' szempontjainak hangoztatását választották inkább, mint a hamarosan bekövetkező veszélyre való figyelmeztetést. Ha egy próféta látja az elkerülhetetlen ítéletet, nem az lenne a feladata, hogy felhasználva minden rendelkezésére álló eszközt sürgősen figyelmeztesse az embereket? Máskülönben hogyan hajtja végre azt, amit Isten megparancsolt neki?

Mind prófétai szempontból, mind a Szentírásból világosan látszik, hogy a mai Laodiceai gyülekezet elkerülhetetlen szigorú ítélettel néz szembe és ezért a keresztyéneket sürgősen figyelmeztetni kell. Van egy régi mondás: "Az emberek nem fogják elkerülni a veszélyt, ha nem látják azt". Ennek a fejezetnek az a kifejezett célja,

hogy megláttassa a veszélyt. Nem kérek bocsánatot az üzenet tartalmának őszintesége és sürgetés miatt.

Néhány ember úgy gondolja ma, hogy a ‘Torontói áldás’ megújította az egyházat. Megfigyelésem szerint azonban a megnyilvánulások és megtapasztalások hozzájárultak ahhoz, hogy Toronto még kifejezés teljesebb módon láthatóvá tegye a mai gyülekezetek mindenre kiterjedő ‘Laodiceai’ állapotát. (Azt gondolom, hogy ebből, és a későbbi fejezetekből ennek egyértelművé kellene válnia).

Néhány évvel ezelőtt készítettem egy tanulmányt az Újszövetségi Egyház (ahogy az le van írva az Apostolok cselekedetei könyvében) és a mai egyház közötti különbségről. Megijedtem attól, amit felfedeztem, hogy a mai keresztyénség majdnem minden szempontból annyira különbözik attól, amit a Biblia alapján teljes meggyőződéssel hiszünk. Az Újszövetségi időkben az Egyház olyan volt, mint a ‘megemésztő tűz’, ami végigsöpört a világon “lerombolva a gonosz minden munkáját”. Isten tüzes, felkent emberei által vezetett korai hívők bátor, harcos, kompromisszum nélküli erőt képeztek, elkötelezve magukat arra, hogy lerombolják az ördög minden erősségét mindenhol. Ők voltak a Mindenható ‘földi támadó’ csapatai. Sok szenvedést, nehézséget és üldöztetést tűrtek el azért, hogy lássák saját generációjuk idején az evangélium terjedését ‘az egész világon’.

Mi ezzel szemben láthatóan jobban szeretjük “elegáns” módon kibontani Isten királyságának vitorláit. A Biblia azt mondja nekünk, hogy az utolsó napokban az emberek “inkább az élvezetek, mint Istennek szeretői lesznek”. Ez azt jelenti számunkra, hogy ez “az idő akkor fog eljönni, amikor nem fogják eltérni a tiszta tanítást, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük” (2 Tim 4.3). Nem az az igazság, hogy a huszadik századi hívők kitaláltak maguknak egy “azonnal fogyasztható”, kényelmes keresztyénséget? Nem olyan keresztyénség ez, ahol mindenki, gyakran az igehirdetők is azt érzik, hogy az ő feladatuk inkább a szórakoztatás és hízelgés, mint a fegyelmezés és a felébresztés? Nem olyan keresztyénség ez, ami Isten utáni ‘éhség és szomjúság’ helyett sok év óta látható módon csak ‘áldásokra’ vágyik? Nem egy olyan keresztyénség ez, ami láthatóan a “boldogságban” érdekelt inkább, mint valóságos szentségben? Ki tagadhatná, hogy e század emberei ott érzik otthon magukat, ahol valószínűleg a legkényelmesebb, a legjobban kifizetődő? A mai gyülekezetek az írott történelem leggazdagabb, legmegelégedettebb gyülekezetei.

Jézus így írja le a Laodiceai gyülekezet önelégült megnyilvánulását: “Gazdag vagyok, meggazdagodtam és „SEMMIRE SINCS SZÜKSÉGEM” (Jel. 3:17). Hihetetlen, hogy látjuk a Laodiceai gyülekezetnek ezt az állapotát ma és MÉGSEM FEDEZZÜK FEL A SAJÁT MEGDÖBBENTŐ SZELLEMI MEZÍTELENSÉGÜNKET ÉS ELVESZETTSÉGÜNKET. A gyülekezet jóhiszeműen nyugtázza, hogy “minden jól van”! Bizonyára senki sem tud elképzelni még egy olyan kort, amikor a gyülekezet olyan sok ‘játékkal’ rendelkezett, mind fizikai mind szellemi értelemben, mint manapság. “Gazdag vagyok, meggazdagodtam”. Mi most minden bizonnal ezekben az anyagi napokban élünk: fényűző gyülekezeti épületek, költséges rádió és TV

programok, könyv-áruházak megtömve minden elképzelhető oktatási segédeszközzel és hívőknek szánt ajándéktárgyakkal, költséges konferenciák és szemináriumok még több fül-hizlalást kiszolgáló tanítással azok számára, akiknek elég pénzük van, hogy megfizessék. Tagadhatja valaki, hogy a keresztyénség ‘nagy üzlet’ ezekben a napokban? Több évvel ezelőtt bejelentették az USA-ban, hogy az egyik legnagyobb keresztyén dicsőítő csoport 20 millió dollár értékben perelt be egy másik csoportot a forgalmazás után járó jogdíj-vesztesége miatt.

Az egyének szintjén a dolgok majdnem ugyanilyen rosszak. A Biblia azt mondja: “Ne szeresd a világot, sem azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti AZ ATYA SZERETETE NEM MARAD MEG ABBAN (1 János 3.15). Ki tagadhatná, hogy sok keresztyén ma láthatóan jobban odaszánja magát saját ‘karrierje’ építésére, mint Isten munkájára? Jézus világosan megmondta: “Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak”! Ma mégis olyan sok keresztyén próbálkozik azzal, hogy mindkét oldalnak eleget tegyen. A Biblia azt mondja nekünk “Ne szabjátok magatokat ehhez a világhoz”. Ennek ellenére sok keresztyén életstílusa, ambíciói és birtoklási vágya ma nem pontosan a körülötte lévő mohó, kapzsi világhoz hasonló?

Jézus Maga mondja: “Nem mindenki, aki ezt mondja nekem ‘Uram, Uram’ mehet be a mennyek országába, hanem csak az, aki cselekszi a mennyei Atya akarátát. Azon a napon sokan fogják nekem mondani: ‘Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk és üztünk ki démonokat és tettünk sok hatalmas dolgot a nevedben?’ És akkor azt fogom mondani nekik: ‘SOHASEM ISMERTELEK TITEKET, TÁVOZZATOK TŐLEM TI GONOSZTEVŐK” (Máté 7.21-23). “Íme, ez volt a vétke Szodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg...” (Ezékiel 16.49).

Ahelyett, hogy a pénzünket ma a szegényeknek adnánk láthatóan jobban szeretünk adni a ‘gyülekezeti épület kincsestára’ számára vagy híres nagy szolgálatokra. Közben 40.000 gyermek hal meg minden nap éhségben, betegségben és a körülöttünk lévő világ a pokolba megy, mi kényelmesen ülünk ‘megpihenve a Sionon’, szép énekeket énekelve, hogy mennyire szeretjük Jézust, hogy olyanok legyünk, mint Ő. “Miért hívtok engem Úrnak és nem cselekszitek azokat a dolgokat, amiket mondom?” – panaszkodik szomorúan a Megmentőnk. “Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem” – mondja az Úr. (Máté 15.8).

A keresztyénségnek ez a generációja - sokkal inkább, mint bármelyik - elkövette azt a bűnt, hogy mindent felhígított (vagy elárult), amit Jézus mondott. Nem csoda, hogy embereknek és az ördögnek is nevetsége tárgyává váltunk. Az ‘önmagunk halálba adása’ és ‘a kereszt naponkénti felvétele’ helyett, ma jobban szeretünk egy sokkal “kényelmesebb” életmódot és üzenetet: “Jézus szeret téged és egy csodálatos terve van számodra” (miközben természetesen szelíden szól a zene). Egy kényelmes, egoista ‘Mikulás Téliapó’ evangélium egy kényelemszerető, önimádó generáció számára. Csoda, hogy langyos gyülekezetek vannak, amikor a hirdetett evangélium is langyos?

Ma az egész nyugati társadalom össze van zavarodva: Házasságtörések, fiatalok öngyilkossága, tizenévesek terhessége, csoportos erőszak, drog problémák, stb. Évről évre jobban látszik, hogy a gonosz egyre több területet nyer, miközben a mai beteges “boldogság klub” gyülekezetek befolyása egyre kisebb lesz. Nekünk ‘a föld sói’-nak kell lennünk - megsózva a világot Isten szeretetével és igazságával. Lehet, hogy a sok hiányosság nagy részéért a felelősség közvetlenül a gyülekezetet terheli? Jézus azt állította, hogy az a só, ami elveszítette az ízét “nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.” (Máté 5.13). A világ valóságos válaszokra vár, de mi mindannyian ‘ízetlen’ - semmire nem használható dolgokkal – próbáljuk etetni őket. Mit hallunk ennek ellenére, mivel dicsekszik a mai ‘Laodiceai’ gyülekezet? “Gazdag vagyok, meggazdagodtam és semmire sincs szükségem!” Beteg, íztelen gyülekezet - langyos gyülekezet – hogyan fogjátok elkerülni az ítéletet, amit Isten megígért nektek?

Ma úgy tűnik mintha a gyülekezet valamiféle megállapodást kötött volna az ördöggel: Nem támadunk téged olyan keményen, ha te sem fogsz támadni minket! (Azt mondom nektek, hogy Isten új megmozdulása nem fog belemenni ilyenfajta megállapodásba!) Nincs értelme, hogy a gonosz egy igazi üldözést hozzon a mai gyülekezetre: Jobb, ha aludni hagyja őket! Végül is nem sok kárt okozunk a gonosznak a gyülekezet jelenlegi állapotában. Milyen könnyű a mai gyülekezetet figyelmen kívül hagyni! A mai időkben a világ virraszt inkább és valóban felkelti a figyelmet, ha valami nagy botrány történik vagy valami, amin mások nevetnek. Mint korábban mondtam, nevetség tárgyává váltunk mind az ember, mind pedig az ördög számára.

Jól ismert dolog, hogy a “zene” gyakran pontosan az eljövendő kultúrát mutatja be, annak kifejezője. Túl messzire vezetne, ha a mai keresztyén rádiót hallgatva arra a következtetésre jutnánk, hogy ha a ma keresztyén zene ‘mellett el lehet menni’, akkor a mai keresztyénség is egy kedves, de langymeleg állapotban van? Ha kegyetlenül őszintének kell lennünk, azt kellene mondanunk, hogy nagyon gyakran a mi zenénk kis híján ‘muzak’ lehet – háttérzene keresztyén szöveggel és zenével, ami egy liftbe vagy egy szupermarketbe sem vihető be. Bele tudunk képzelni egy ilyen zenébe egy eleven, erőteljes keresztyénséget? Véleményem szerint, még a helyi (népszerű, világi) csatorna is több zenei élményt nyújt, mint a helyi keresztyén állomás! Még az úgynevezett ‘kortárs’ keresztyén zene is gyakran reménytelenül “langymelegnek” – vagy letompítottnak – tűnik; olyan mintha egy vagy két évvel korábbi világi stílus ‘felmelegítése’ lenne - tetejébe (homályos) bizonytalan keresztyén szöveggel. Hol van a találékonyság, erő és élet? Miért kullogunk a keresztyén zene területén olyan messze a világ mögött, amikor az univerzum Teremtője a mi oldalunkon áll? Miért nem a világ követ bennünket, ahelyett, hogy mi követjük őt?

Itt az ideje, hogy megállapítsuk a szomorú tény, hogy a mai keresztyén zene nagymértékben zavarba ejtő, kiszámítható és langyos. Ennek egyszerűen az az oka, hogy a mai KERESZTYÉNSÉG nagymértékben zavarba ejtő, kiszámítható és langyos. Azonban ezek a dolgok nem lesznek elmondhatók Isten jövőbeli mozdulására. Amikor eljön az igazi Ébredés, a zene tele lesz Isten találékonyságával és tüzével, mert pontosan olyan lesz, mint az Ő népe akkor.

ÍTÉLET ÉS REFORMÁCIÓ

Fontos észrevenni, hogy amikor Izrael népe szellemileg komoly válságba került Isten gyakran megragadta Izrael királyait és szellemi vezetőit közvetlenül felelősségre vonva őket a nemzet romlott állapotáért. Az ilyen időkben a vezetők ítélete sokkal keményebb volt, mint a nemzeté. Ezt az alapelvet láthatjuk megvalósulni végig az Ó - és Új-szövetségben. Érdemes megfigyelni, hogy Jézus lényegében ugyanazt az ítéletet mondta ki kora vallási vezetőire, mint amit Sámuel prófétán keresztül Isten mondott ki Saul királyra: “A királyságot elveszem tőled és másnak adom” (1 Sám 28.17 és Máté 21.43). Látni fogjuk, hogy az egyszemélyi vezetőknek (‘királyok’-nak) mással való helyettesítése – a “királyság” elvétele és másvalakinek adása – nagyon lényeges lesz az igazi “Reformáció” idején.

Mind Izrael, mind a gyülekezet történetében Istennek minden új mozdulása magával hozta új vezetők felemelését. Isten gyakran ítéletet hozott a meglévő vezetőkre és közben újakat emelt fel. Nem meglepő ezért, hogy gyakran éppen a ‘hivatalban lévő’ vezetők üldözték a legjobban Isten új vezetőit (gyakran féltékenységből). Az eljövendő Reformáció és Ébredés esetében is bizonyos, hogy így lesz.

Itt az ideje, hogy szembenézzünk a nyers nyilvánvaló igazsággal: a gyülekezetek langyos állapota törvényszerű módon a vezetők langyosságának egyenes következménye. Éppen úgy, ahogyan Izrael sem tudott beleesni a bálványimádás állapotába, míg királyaik és szellemi vezetőik távol tartották magukat attól. A Biblia nagyon világosan kimondja, hogy Isten népének vezetői és tanítói sokkal “szigorúbb” ítéletben fognak részesülni (Jakab 3.1). Nem hiszem, hogy Isten sokáig megengedné, hogy ilyen emberek vezessék az Ő gyülekezetét. Ezért van az, hogy Ő olyan világosan megmondja az eljövendő Ébredéssel kapcsolatban (sok korábbihoz hasonlóan), hogy **SOK ESETBEN FÉLREÁLLÍTJA, LECSERÉLI A JELENLEGI GYÜLEKEZETI VEZETŐKET**. Ez nem “lázasítás”. Ez egyszerűen egy nyilvánvaló igazság kijelentése, ami éppen az elmúlt korok Ébredéseinek és Reformációinak történetén alapszik. Isten sokszor kénytelen volt ilyen drasztikus akciókat alkalmazni a múltban és ez nem lehet másként az eljövendő Ébredés idején sem.

Izraelhez hasonlóan, sok mai gyülekezet vezetője egyértelműen bűnös a kompromisszum (megalkuvás, felhígítás, letompítás, elhallgatás) vétkében: a hirdetett ige sok éven keresztül erősen felhígított és letompított volt. A vezetők különböző mértékben, de kiszolgáltatták magukat az ‘emberektől való félelemnek’. Sokan közülük attól félnek, hogy a kompromisszum (megalkuvás) nélküli igazság hirdetése miatt egyesek “megsértődnének” és elhagynák a gyülekezetet (ne felejtjük el, kik fizetik a vezető(k) bérét!). Ezért az igehirdetésekből teljesen az látszik, hogy modern marketing-fogásokat alkalmaznak: “hangsúlyozni a pozitív és elhagyni a negatív” dolgokat (természetesen viccekkel és szórakoztató történetekkel fűszerezve). Nem beszélnek ‘bűnről, megigazulásról és ítéletről’! Természetesen az égetően szükséges **BŰNBÁNAT** hirdetéséről sem lehet szó a langyos gyülekezetben.

A történelem azt mutatja, hogy Istennek nagyon gyakran teljesen új vezetőkre és egy teljesen új mozgalomra van szüksége, hogy egy új kiáradása megvalósulhasson. Erről szólt mindig az igazi "Reformáció". Amikor Isten mindenfelé valami teljesen újat akar cselekedni, akkor a pozícióban lévő vezetők veszélyeztetve érzik magukat (hatalmukat, hírnevüket, egzisztenciájukat), ezért minden lehetséges eszközzel igyekeznek azt megakadályozni. Ez sajnos mindig így történik.

Mint Frank Bartleman megjegyezte: "Egy Ébredés majdnem mindig a laikusok között kezdődik. Az egyházi vezetők ritkán fogadják örömmel a Reformációt. A történelem önmagát ismétli ..." És valóban a gyülekezet története tele van olyan példákkal, hogy a tiszteletben álló keresztyén vezetők mindig üldözik Isten 'új mozdulását'. Mint az gyakran előfordul, a mai igehirdetők túlnyomórészt túl kényelmesek a fennálló állapot miatt. Kényelmes szervezeteik, kialakult gyülekezeti mechanizmusuk, vezető testületük és az 'embereket boldogságban tartó' gyakorlatuk van. Ezért szükséges, hogy Isten mindenfelé és olyan mélységben "MEGRÁZZON" mindent, hogy szó szerint 'minden darabjaira hulljon'.

Amire Istennek valóban szüksége van Ébredés idején az a bátor és felkent 'Józsuek', akik bátorítani fogják az embereket az előrehaladásban, hogy "bírák azt a földet" – hogy 'megragadják a királyságot erővel'. Istennek ezekben az utolsó napokban harcos népre – ebből adódóan - harcos vezetőkre van szüksége. Az eljövendő nagy Ébredés idejére Isten mindenfelé ilyen vezetőket fog felemelnie népe vezetésére.

ÉRZÉKISÉG AZ EGYHÁZBAN

Az utóbbi húsz évben mélyen benne voltam az un. Pünkösdi-karizmatikus mozgalomban és azt kell mondanom, hogy igen szomorú volt számomra megtapasztalnom ennek a mozgalomnak a fokozatos hanyatlását, amiben mindig is sekélyességet éreztem: 'érzések és megtapasztalás'-alapú keresztyénség. Az igehirdetésekből látható módon folyamatosan előtérbe kerültek a meleg 'pozitív hangú' üzenetek és a népszerűség hajszolása. A zene egyre ügyesebbé és szórakoztatóbbá vált; az emberek láthatóan egyre inkább abban voltak érdekeltek, hogy 'jól érezzék magukat'; áldásokat, érzéseket és 'az Úr érintését' keresve inkább, mint Isten tetszését. Az igehirdetők és dicsőítés vezetők egyre inkább kezdték magukat úgy érezni, hogy az embereket 'szórakoztatniuk' kell, hogy megtartsák a látogatókat és az emberek pedig kezdték elvárni, hogy SZÓRAKOZTASSÁK őket.

Mi ez a valóságosan is érzékelhető óriási lecsúszás egy 'Szent Szellemre alapozott' keresztyénségből, egy az emberek 'lelki' (érzelmi) életét kiszolgáló keresztyénségbe? (Mint jól tudjuk a lélek az emberi érzések lakóhelye.) Miért olyan veszélyes a 'lelki' keresztyénség, ha a puszta érzések (ami jöhet éppen egy jobbfajta zene eljátszásakor vagy bármi más forrásból) elkezdnek egyre inkább döntő szerepet játszani a hívő életében? A hívő elkezd a heti Istentiszteleti alkalomban bízni, hogy ott egy érzelmi 'feltöltődést' kap. Egy olyan keresztyénség, ami tág teret ad az érzéseknek és megtapasztalásoknak, ahogy azt a történelem ismételtén mutatja, széles és nyílt terep a megtévesztés számára. Az ember érzelmi területe közismerten alkalmas arra, hogy

manipulálják. Bármilyen mozgalom, ami “lelki” gyakorlatokat folytat, annak emberei nyitottá válnak olyasmire, ami könnyen démoni megtévesztéssé válhat. Ezért figyelmeztet minket a Biblia arra, hogy ‘ne legyünk érzékiek és testiek’, és beszél ‘a test halálba adásáról’. A bukott lélek területe kívánja meg leginkább, hogy ‘keresztre legyen feszítve’.

Ez még nem kell, hogy azt jelentse számunkra, hogy öröm vagy ‘érzés’ nélkülivé kell válnunk bármilyen értelemben! Azonban azt kell, hogy jelentse, hogy képeseknek kell legyünk felfedezni és elkerülni a lelki manipulációkat vagy az ilyenfajta hamis ‘szellemi’ megtapasztalásokat. Isten imádatát ‘szellemben és igazságban’ kell keresni és nem lelki kicsapongásokban. Ott ahol ‘lelki erő’ működik, a gonosz mindig teret kap. A legismertebb kultuszok némelyike, pogány vallások és New Age-es gyógy módok stb., a lelki megtapasztalások körül forognak, ami megnyitja az embereket a démoni erők számára. Mint az jól ismert, a lelki erő a lényege a boszorkányságnak is. Ez egy valóságos ‘Jezabel’-i birodalom.

Egy általam ismert közbenjáró mostanában egy nagyon kifejező álmot kapott, ami közvetlenül kapcsolódik ehhez a témához. Egy nagy pünkösdi gyülekezet ‘irányító-termében’ találta magát. Azért volt ott, mert neki kellett vezetnie a dicsőítést a gyülekezetben azon a héten és már kiválasztotta azokat a dalokat, amiket úgy gondolt, hogy énekelni kellene. Volt azonban az ‘irányító teremben’ egy ‘cinikus’, kifestett, érzékien öltözött asszony (Jezabel), aki úgy tett, mintha hatalmat gyakorolna és elkezdte átvizsgálni a kiválasztott dalokat, sokat helyettesítve azok közül a neki tetsző dalokkal. A közbenjáró felfedezte, hogy az asszony által kiválasztott dalok ‘érzékekre ható’, másodosztályú, világias dalok voltak! Ez volt megengedett a dicsőítő szolgálatban! Jogos haraggal azt mondta az asszonynak: “Ez a hely tele van Jezabel szellemével és te mindenkinél jobban tele vagy vele!” Az asszony akkor szánalomra indító módon elkezdett zokogni (nem bűnbánatból, hanem inkább azért mert leleplezték – ‘Jezabel’ gyakran sajnálatja magát, ha leleplezik). Amikor a közbenjáró megkérdezte tőle a gyülekezet pásztorának nevét azt válaszolta, hogy ‘Pásztor Szürkeszájnak’ hívják.

Hiszi, hogy amit Isten megmutatott neki ebben az álomban az a ‘kompromisszum’ erős embere volt, aki uralkodik sok mai vezetőségben, megengedve Jezabelnek, hogy bevigye az érzéki, kontrolláló befolyását a gyülekezetbe és ez különösen látható a dicsőítésben. (Emlékezzünk rá, hogy az ‘érzéki’ azt jelenti, hogy az “érzékekre ható”). Az ‘érzékiesség’ térnyerésével az elmúlt több, mint húsz év során új módszerek és technikák egész sora kapott teret a gyülekezetekben, hogy az embereket a “boldogság és elkötelezettség” állapotában megtartsa a gyülekezetben. Egy év eltelté után nagyon nehéz fenntartani az emberek érdeklődését valami ‘új, javított’ gyülekezetnövelési technika vagy ifjúsági program bevezetése nélkül. Végül is “szórakoztatva” kell megtartani az embereket? Az egyház túlzottan tele van emberek által kitalált programokkal, módszerekkel és szemináriumokkal, amit emberek “fantasztikus elgondolások” szerint jól megszerveznek, működtetnek és még ki is jelentik, hogy ezen Isten áldása van. Legyünk becsületesek! Nagyon kevés ezek közül, ami

egyáltalán Isten elgondolása lenne. Mint majdnem minden a gyülekezetben ma lényegében embereket megnyerő, ember centrikus és embereket szórakoztató program.

Nagyon valóságos módon a mai “Laodiceai” gyülekezet jól hasonlítható egy vak, nyomorék, rák-beteg asszonyhoz, aki megtanulta hogyan használja ruháját és hogyan sminkelje ki magát, hogy ezáltal elrejtse szörnyű állapotát. Sőt még saját magát is meggyőzte róla, hogy ha megőrzi az “áldásokat” és megtartja az aktivitását és úgy tesz, hogy kifelé jó színben ‘mutassa’ magát, akkor minden jó lesz. “Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire sincs szükségem” hangzik a kiáltása, azonban a sok megszervezett ‘boldogság’ érzése olyan vészjósló számomra, mint a ‘jól elrendezett fedélzeti karosszékek a Titanic’-on. Mint a Császár új ruhája. Nem számít mennyire aktívak vagyunk vagy mennyire “zajosan” cselekszünk, a tény az, hogy a mai gyülekezet szellemileg valójában teljesen mezítelen. Csak, amikor eljön a nagy ‘Megrázás’ és Reformáció, akkor fog ez a mezítelenség teljes egészében meglátszódni.

Mint korábban már megállapítottuk, a Laodiceai gyülekezet egyértelműen nem lesz része Isten eljövendő mozdulásának. Ahogyan az megtörtént sokszor a történelem során, Isten – ‘tűz által megpróbálva’ – inkább ki fog hozni egy megtisztított “maradékot” a jelenlegi gyülekezeti rendszerből, hogy segítsen a végidők nagy aratásának begyűjtésében. Mielőtt ez a nagy Ébredés valóban elkezdődne, hiszem, hogy a Laodiceai gyülekezet egy utolsó esélyt fog kapni, hogy megtérjen. Isten fel fog emelni szolgálókat és ‘hangokat’, hogy a langyos gyülekezeteket térdre-borulásra hívja, és azután ki az utcákra. Hiszem, hogy sokan el fogják fogadni ezt a hívást és meg fognak térni, mielőtt túl késő lenne. Isten ki fogja őket hozni az utcákra, hogy részévé váljanak a nagy “Utcai-Ébredésnek”, aminek mindenfelé az egész világon ki kell kiobbannia. Sok szempontból azt lehetne mondani, hogy az eljövendő ‘aratás’ először a gyülekezeten belül fog elkezdődni Ez mindig így volt. Az igazi Ébredés először mindig Isten makacs népének “felébredését” célozta meg és az után nagy erővel kiküldte őket, hogy bemutassák az Ő kegyelmét és dicsőségét egy haldokló világnak. Ehhez a keresztyéneknek először bűnbánatot kell gyakorolni.

Sokan lesznek olyanok, akik nem fogják elfogadni ezt a ‘bűnbánatot hirdető’ üzenetet, ezáltal az eljövendő életükben számos veszélynek teszik ki magukat. Bizonyos, hogy ez nem sokkal azelőtt lesz, mint ahogy Isten megígérte az Ő ítéletének beteljesítését, mert “az ítélet Isten házán kezdődik el”. Az a meggyőződésem, hogy ez az idő valóban nagyon közel van. A viharfelhők gyülekeznek és egy nagy ‘szétválasztásnak’ vagy polarizációnak kell mindenfelé végbemenni a gyülekezetekben. Senki sem lesz képes a ‘kerítésen ülve’ megmaradni Mindenkinek választani kell; vagy belekapaszkodnak Laodiceába vagy odaszánják az életüket egy ‘erőteljes, de vitatható’, “senki által nem ismert” új igehirdetőknek. Ébredés idején a választás valamilyen módon mindig az ‘Isten népével’ való szembefordulást jelent. Tekintettel arra, hogy az ‘utolsó napokban’ vagyunk, hiszem, hogy ebben az időben két csoport nagyon világosan megkülönböztethető és szétválasztható lesz, éppen úgy, mint a ‘konkoly és a búza’ (Máté 13). Egyik csoport be fog menni a nagy áldásba és a másik a biztos ítéletbe. Nem hiszem, hogy Isten együtt tud élni a Laodiceai gyülekezettel. Isten az egész

világon azt mondta ma, hogy ez az ítélet ‘elkerülhetetlen’, éppen az ajtó előtt áll. A gyülekezet rettenetes “MEGRÁZÁSÁNAK” mindenfelé el kell kezdődnie.

3. Fejezet

VALLÁSOS SZÉLSŐSÉGEK: TÖRVÉNYESKEDÉS kontra SZABADOSSÁG

Az emberek jellemző módon hajlanak a szélsőségekre és a gonosz ezt századokon keresztül sokszor felhasználta, hogy megvakítsa és félrevezesse a gyülekezetet. Ha nem tud bennünket túl messzire taszítani egy irányban, akkor megpróbál bennünket a lehető legmesszebbre taszítani a másik irányban. Különböző formái vannak a megkötözöttségeknek és a megtévesztéseknek, amikben a gyülekezet az évek során elbukott. Ezek közül a két legelterjedtebb megtévesztés a ‘vallásos’ szélsőségek területére esik: a farizeusi-típusú törvényeskedés és szellemi büszkeség az egyik oldalon és a “kegyelem túlhangsúlyozása”, a korlátok elvetése és egy ‘tapasztalat-központú’ keresztyénység a másik oldalon.

Az elmúlt tíz év során óriási mennyiségű tanítás jelent meg a vallásos “törvényeskedést” kipellengérezve, ami nagyon jó dolog. Nem meglepő azonban, hogy az inga most láthatóan az ellenkező szélsőség irányába lendült ki. Amit mostanában főként sok pünkösdi/karizmatikus gyülekezetben látunk, az egy hasonlóan veszélyes túlhangsúlyozás: túlzott-szabadság (szabadosság) avagy ‘a kegyelem túlhangsúlyozása’ a tanításokban, ami szintén nagy hibához vezethet, mint ahogyan az sokszor már megtörtént a történelem során.

Ennek a fejezetnek a célja, hogy fellebbentse a fátylat az ördög munkájának gyakran finom (mégis halálos) munkájáról e két vallásos szélsőséget tekintve. Érdemes megfigyelni, hogy mindkét szélsőséges irányzatra az alapvetően igaz, komoly, keresztyén igazságoknak az eltorzítása jellemző. A ‘törvényeskedés’ szélsőségessége gyakran csupán az igazi bűnbánat/szentség tanításnak egy erős eltorzítása, míg a ‘kegyelem-túlhangsúlyozásának’ szélsősége a Jézus Krisztusban való szabadság igaz tanításának nagymértékű eltorzítása. Mi történik akkor, amikor ezeket a valódi igazságokat szélsőséges módon túlhangsúlyozzák és a végén kiegyensúlyozatlanná, valójában veszélyes hibává válnak. Pillanatnyilag a “kegyelem túlhangsúlyozásának” szélsősége az, ami túlsúlyban van sok gyülekezetben, azonban szeretném, ha részletesebben szemügyre vennénk mind a két szélsőséget, kezdve a “törvényeskedés” oldallal.

A ‘törvényeskedő’ vallásos formának Jézus idejében a legismertebb szószólói - mint az tudjuk - az írástudók és a farizeusok voltak. Sok ember gondolja azt, hogy a farizeusok törvényeskedése nagymértékben csupán a ‘hagyományok’ körül forgott, azonban messze többről volt szó. A vallásosságnak ez a formája nagyon szövevényes és sokféle formában jelenik meg. Jézus úgy beszélt róla, mint ‘kovász’-ról, ami szétterjed, mint a rák és mindent megront, amit elér. Úgy gondolom, sok keresztyén

nagyon meglepődne, hogy a farizeusi-típusú vallásosság különböző formái milyen mélyen jelen vannak a jelenlegi modern gyülekezetekben. Ez egy halálos mérég! Ennek a résznek az a célja, hogy megvilágítsa a törvényeskedő vallásosság sok formáját, ami olyan nagymértékben befolyásolja a gyülekezetet a mai időkben.

A farizeus-típusú vallásosság kétség nélkül egyik legnyilvánvalóbb eleme a “maradiság” (a régi szokásokhoz való ragaszkodás és ellenállás minden újjal szemben). Szemmel láthatóan sok nyugodt keresztyén van (sokkal kevesebb, mint lenni szokott), akik mindazáltal nem voltak nyugodtak a 1960-as években, nem szólva az 1990-as évekről. A keresztyénség e körére a nagyon “tiszteletre méltó, konzervatív középosztály” életszemlélete a jellemző, akik hajlanak rá, hogy megítéljék - különösen a fiatalokat - a hajviseletük, a ruhájuk vagy a zenei stílusuk miatt, ami a saját konzervatív életük egyhangúságával áll összefüggésben. Más szavakkal ez a réteg nagyon szerény igényű, ezért az embereket inkább a ‘külső megjelenésük’ alapján ítéli meg, mintsem a ‘szívük’ alapján. Számukra a külső tényezők rendelkeznek a legnagyobb jelentőséggel.

Milyen benyomásokat szereznek a világi emberek ma, amikor bemennek egy ilyen keresztyénekből álló gyülekezetbe? (Gondoljunk arra, hogy a látogatók lehetnek banda tagok, drogosok, New Age-sek stb.). Egyre gyakrabban az a meggyőződésem, hogy azok a benyomások, amiket ma egy gyülekezetbe látogató ember szerezhet az, hogy Isten valóban egyetlen embertípust szeret, ami mézes-mázosan “szép”, ízlésesen öltözött, rendes és tiszteletre méltó. Ezért az az érzésük támad, hogy nekik mindeneelőtt meg kell változtatni az öltözködésüket, önmaguk kifejezési módját, a hajviseletüket, mindazt, ahogyan dolgokat tesznek, mielőtt egyáltalán jöhetnének Istenhez és Ő elfogadná őket. Mert, mint mindenki tudja, Isten csupán a “szép, tiszteletre méltó” embereket szereti, nem?

Mondd meg nekem, mi az a hallgatólagosan ki nem mondott üzenet, amit néhány gyülekezetvezető még mindig hirdet ma? Nem az, hogy neked elegánsnak, jól-öltözöttnek és (rendszerint) Biblia iskolát végzettnek kell lenned, ha mások felé szolgálni akarsz? Ezek olyan hazugságok, amik nagyon sok ember gondolkozásmódját befolyásolják a keresztyénséggel kapcsolatban. Az érdeklődők nagyon gyakran elmennek mellettünk, még mielőtt kinyitnánk a szánkat! Sok világi ember még mindig barátságtalan, konzervatív és hátrafelé tekintő embereknek látja a Biblia-hívó keresztyéneket. (vagy inkább “különösnek”). A keresztyénség ezért egyáltalán nem látszik ‘fontosnak’ számukra. Azt mondom most nektek, hogy az ilyen kimondatlan üzenetek meg fognak változni az eljövendő Ébredés idején. Sok szempontból pontosan az ellenkezője lesz mint, ami most van. Az az ember, akit valójában keresünk az a ma embere, gyakorlatias, ugyanakkor csodatévő és Szellemmel-betöltekezett keresztyén. A korai gyülekezet elmondhatta ezt magáról, és ugyanezt fogja Isten visszahozni ismét az eljövendő megmozdulása idején.

A Szentírásból világosan látszik, hogy Jézus földi szolgálata során szándékosan a szegényekkel és a “bűnösökkel” azonosította magát. Mind Ő maga, de az üzenete is rendkívül ‘időszerűek’ voltak az akkori utca embere számára. Egy közönséges

istállóban született. Maga választotta meg azt is, hogy úgy végezzék ki, mint egy közönséges bűnözőt - két tolvaj között felszegezve egy fa keresztre. A farizeusok elkeseredetten kritizálták Őt - a nyilvánvalóan 'laza' (emberi hagyományokat nem tisztelő) - magatartása miatt, és próbálták a követőivel együtt rájuk erőltetni a vallásos magatartási szokásaikat. Jézus számukra nem látszott eléggé szabályszerűnek, vagy a külsőségeket tekintve eléggé "szentnek"! Nem nézett ki jól, nem öltözködött divatosan, a beszéde is kifogásolható volt, és a tanítványai még rosszabbak voltak! Egy ilyen tarka, alvilági életű társaságnak olyan szalonképesnek kellene látszani, mint a napjaik képzett vallási vezetői? Végül is "Jöhet bármi jó dolog Názáretből?"

A farizeusok azt mondták Jézusra, hogy a "bűnösök barátja". Jézus azonban nem figyelt rájuk. Ő azért jött, hogy 'megkeresse és megmentse az elveszetteket'. Azt mondta, hogy "János jött és sem nem evett, sem nem ivott és azt mondták rá: 'Ördög van benne'; és az Ember Fia eljött, aki eszik ÉS ISZIK és azt mondják 'Nézd csak, nagyétkű és részeges, vámszedők és bűnösök barátja!' A bölcsesség mégis igazolta a cselekedeteit" (Máté 11.18-19). Jézus az egyszerű emberek barátja volt. A legtöbb idejét velük töltötte, megosztva velük mind örömét, mind pedig szomorúságát. Megértette őket, egy nyelvet beszélt velük. A vallásos emberek üldözték a legjobban. Végző soron ők is feszítették keresztre.

Mint sok korábbi Ébredés esetében az eljövendő Ébredés - a vallásos és ítélkező emberek részéről - ugyanazokkal a reakciókkal fogja szembetalálni magát, mint korábban. John Wesley irritálóan ítélkező volt a saját idejében: "... Ő és faragatlan, laikus, rongyos prédikáló csapata (üstfoltozók, utcaseprők, kocsisok és kéményseprők) mentek előre, hogy megfertőzzék az emberek lelkét." Wesley gondolkozásmódja sok szempontból megegyezett az Üdvhadseregével: "... nem csak azokhoz menni állandóan, akik szükségben vannak, hanem azokhoz, akiknek leginkább szüksége van rád." Mozgalmuk mindenféle értelemben egy 'utcai mozgalom' volt. Wesley volt az (Luther Mártonnal és William Booth-al együtt), akinek a mondását korábban idéztük: "Miért kellene az ördögnek rendelkeznie a legjobb zenével?" Ezek az emberek olyan keresztyénségre vágytak, ami a mindennapok utca-embere számára életet adó és fontos. Ez azért is lehetett így, mert napjaik 'kocsma' zenéjét használták a dicsőítéshez és a harci énekekhez!

Számomra figyelmeztető jel, ha valakinek az életében egy törvényeskedő 'vallásos' erősség van, ezért nem láthatják meg, hogyan tudná Isten valami módon felhasználni például a mai rock zenét. Tulajdonképpen ezek az emberek nem különböznek azoktól a vallásos emberektől, akik - pontosan ugyanilyen alapon - szembeszegültek a korai Üdvhadsereg zenéjével. Milyen sokan vétkeztek megítélve ezt a zenei stílust a 'külső megnyilvánulása' alapján, ahelyett hogy a megváltozott 'szívek' állapotát látták volna, ami nagyon hasznos Isten dicsőítésére. Én sem gondolok egy jobb zenei formára, amit 'harci-himnusként' használnunk kellene!

A LÁTSZAT FENNTARTÁSA

A keresztyének többségére igaz ma, hogy a “látszat fenntartása” sok hívő életének szerves részét képezi. Az új megtérők láthatóan nagyon gyakran olyan benyomásokat szereznek, hogy az első dolog, amit szükséges megtanulniuk a keresztyén életről az a “szerepek” játszása; milyenek mutassák magukat mások felé. Látható módon arra a következtetésre jutnak, hogy valójában a ‘külsőségek’ a lényegesek. A beilleszkedésük érdekében, öntudatlanul elkezdnek engedelmelkedni a modern keresztyének kimondatlan elvárásainak; mit cselekedjenek és mit ne. Mosolyogva, ‘szeretettel’ kell nézni minden alkalommal a gyülekezetben, fel kell emelni a kezed és tapsolni, mint mindenki más (nehogy azt gondolják, hogy valami ‘baj’ van veled), nem cigarettázhatsz (de fogsz, amikor nem látják), ne piszkáld az orrod stb., és mindig úgy kell kinézned és cselekedned, mint egy ‘jó keresztyén’. Mit adunk át az új megtérteknek? Nagyon egyszerű. Megerősítjük magunkat abban, ami sok esetben a mai keresztyénség köreiből alapvető viselkedési móddá vált: a ‘KÉPMUTATÁS’ (külsőleg jó ‘látszatot’ mutassunk magunkról).

A Biblia a színlelésre (szerepjátszásra) más szót használ, egyszerűen “KÉPMUTATÁS”-nak nevezi. Jézus mondta: “Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák.” (Máté 23.27).

Ez ma is igaz, mert a gyülekezeteinkben meglehetősen sokan vannak ‘szépen felöltözött, “jó színészi képességekkel” rendelkező emberek. Ők pontosan tudják, hogyan kell szépen felöltözni, barátságosan mosolyogni és ‘légy áldott’-ot mondani, hogy külsőre olyannak látszanak, mintha valódi keresztyének ‘szellemi közössége’ lennének, akiknek kicsit mélyebb kapcsolatuk van Istennel. A gyülekezet éveken át ezt a képet mutatta. Ugye ez semmivel sem kevesebb, mint egy farizeus-típusú képmutatás modern formában?

Ezt a fajta képmutatást a modern keresztyének sokasága hallgatólagosan úgy veszi, mint egy “normális” dolgot. Sok hívő olyan hosszú időn keresztül színlelte már, hogy “jó keresztyén”, hogy valójában eljut oda, hogy elhiszi saját hazugságait! Amikor más keresztyének között vannak hirtelen elviselhetetlenül “széppé”, “örömtelivé” és “szeretetteljessé” válnak. Ez egyáltalán nem a “Szent Szellem” szerinti igaz szeretet, hanem inkább egy gátlástalan szerepjátszás eredménye: egy hamisítvány. Teljesen mesterkélte. Ezt én ‘ál’- vagy hamis szeretetnek hívom. (A Szent Szellem gyümölcse természetes módon működik, azt nem kell eljátszani.) Ki állhatna ellene egy ilyenfajta képmutatásnak, amikor ez ma annyira elfogadott a gyülekezetekben? Meg vagyok győződve, hogy a hamis szeretet, a hamis alázat és a hamis szellemi dolgok akadálytalanul terjednek ma mindenhol a keresztyének között. Ez azt jelenti, hogy mindent úgy kell tennünk és mondanunk, hogy az a legjobban “nézzen ki”. Ma még ez a farizeus-típusú vallásos emberek egyik nagy erőssége, ami hatással van a mai keresztyénekre.

Meg vagyok győződve, hogy Isten akarata az, hogy azok az emberek, akik “nagy színészek” és talán egy század százalék ‘igazság’ van az összes dolgukban, egyáltalán ne játsszanak szerepet többé. Hiszem, hogy Isten akarata az, hogy valóban átláthatók legyünk, ne csak a szavainkban, hanem a mások előtt való cselekedeteinkben is. Szükséges, hogy “realista”, józan (két lábbal a földön járó) emberek legyünk a világban, mert a világ sóvárog a realitás és az igazság után. Ha megnézünk egy fent felvázolt képmutató (hamis) ‘keresztyént’, akkor tulajdonképpen az a becstelenség és a hazugság egyik formája.

A rosszul értelmezett ‘szeretetlen-járás’ azt hozza magával, hogy elviselhetetlenül “szépeknek” kell lennünk (mert mindenki hasonlóan cselekszik), ami hiszem, hogy nagyon káros és hamis dolog a modern keresztyénség körében. Ez a fajta hamis “szeretetlen” az oka annak, hogy nem szabad megbántani senkit, ezért gyakran kompromisszumot kell kötni és lemondani az igazság kimondásáról és megcselekvéséről, csak azért, hogy megőrizzük az emberek jó-érzését. Az 1 Kor 13.6. elmondja nekünk, hogy mi az igazi – Szent Szellemtől való szeretet. “Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal”. Ez egy jó próba. A keresztyének ma nagyon gyakran félnek a bűn és a langyosság együttes jelenléte miatt a gyülekezetben, mert a bűnt megítélni és igazság szerint cselekedni olyan “szeretetlen” lenne. Ezért csendben maradnak, kompromisszumot kötnek és lemondanak az igazság kimondásáról, holott szólni kellene. A valóság az, hogy ez egyáltalán nem igazi “szeretetlen”. Ez egy magalkuvás! Az igazi, ‘Szent Szellemtől’ való szeretet mindig gondoskodni fog róla, hogy elmondjuk az életet jelentő igazságot, még akkor is, ha néhány ember megsértődik miatta. Mindent egybevetve jobb megkockáztatni, hogy másokat esetleg megbántunk, mint azt, hogy emberek a pokolra menjenek. Ez az alapelv valósul meg sokszor Jézus szolgálatában is.

Bizonyos lehetsz benne, hogy akiket Isten használni fog az eljövendő Ébredésben azok rendkívül “reális”, józan (két lábbal a földön járó) emberek lesznek. Bátrak lesznek, kompromisszum nélkül ‘kimondják az igazságot szeretetlenben’ függetlenül attól, hogy annak mi lesz az ára. Ezek az emberek időnként rendkívül félreértettek és üldözöttek lesznek és pontosan érvényes lesz rájuk, hogy “...az ő életüket nem kímélték mind haláláig”. Ez lesz Isten szent serege – egy dicsőséges, szeplőtelen Menyasszony, aki teljesen illik Vőlegényéhez, aki a királyok Királya, az uraknak Ura. Mint korábban mondtam, ezek közül a megtisztított és felkent ‘menyegzői’ harcosok közül sokan meglehetősen nyers és külsejüket tekintve ‘nem lesznek vonzó kinézetű’ emberek, azonban Isten számára a ‘belső’ az, ami számít. (Emlékezzünk rá, hogy az Úr első legnagyobb apostolai közül néhányan ‘egyszerű’ halászok voltak, stb.). Istennek ezek az új harcosai (férfiak és asszonyok) megmosottak lesznek - “fehérebbek a hónál” - , teljes átláthatóságban, tiszta szívvel fognak élni az Úr előtt. Az egyetlen vágyuk az lesz, hogy teljes ‘szívvel, elmével, lélekkel és erővel’ szeressék az Urat és megdicsőítsék Őt. Ezek az emberek nagy erővel fognak menni előre “lerombolva a gonosz minden munkáját” a Jézus nevében.

GÁTSZAKADÁSOK

Nemrégem egy közbenjáró küldött el nekem egy általa kapott látást, ami egy hatalmas gátról szólt, ami óriási mennyiségű vizet tartott vissza, de fokozatosan leomlott a tetejétől az aljáig és ez által nagy árvizet okozott. Isten a látásban megmutatta neki, hogy a gát “az emberi szervezet”, ami visszatartja az Ő felkent szolgálóit (az Ő felkenetését) és a kiáradást a nemzetek felé. Egy meghatározott időpontban ez a szervezet képtelen lesz visszatartani a szolgálók ‘kitörését’, amit Isten elrendelt az utolsó napokra. Ezek azok a szolgálók, akiket Isten éveken keresztül elrejtettségben készített fel, hogy Isten időzítésére várjanak.

Ki tagadhatja, hogy a mai gyülekezeti szervezet láthatóan azzal a céllal jött létre, hogy nagymértékben akadályozza Isten tervének megvalósulását az Ő népe életében? Nem megyek nagyon messzire, ha azt mondom, hogy az ördög nehezen tudna jobb módot kitalálni arra, hogy a gyülekezetet megkötözöttségben tartsa a jelenlegi gyülekezeti szervezet által! Ma tulajdonképpen még mindig egy “pap/laikus” rendszerünk van, ami azt jelenti, hogy néhány embert elküldenek Biblia-iskolára, hogy ismeretet, tudományos fokozatot, diplomát szerezzen, és azután ők lesznek a gyülekezet ‘minősített’ vezető szakemberei. Ez a gondolkodás teljesen ellentmond a Szentírásnak! Erősen kétséges lenne, hogy sokan az első apostolok közül valaha is képesek lettek volna-e letenni a mai vizsgákat, nem szólva a ‘hittudományi tudományos fokozatokról vagy a teológiai diploma’ megszerzéséről!

A “papság/laikusok” rendszert sok évszázadon keresztül nagyon jól használta a gonosz, hogy a Katolikus Egyházat megkötözöttségben tartsa. Ha egy ember (vagy egy kis csoport) “szakemberként” ki van nevezve, hogy mindent működtessen a gyülekezetben, akkor nagy részben elveszik az egyszerűség és az eredeti keresztyénység életet adó ereje. A gyülekezet maga (és nem az “elfogadott” Biblia-iskolai rendszer) a feltétele, hogy egy életre szóló kiképzés alapja legyen, hogy “hittel és Szent Szellemmel teljes” új, felkent szolgálók tudjanak folyamatosan felállni. (lásd példaként Filep vagy István esetét az Apostolok cselekedete könyvében). A mai gyülekezetek “minősített szakemberei” valami módon hajlamosak rá, hogy mindent ők működtessenek (ez azért van, mert végül is ők kapnak fizetést a munkájukért!) miközben a gyülekezet ül és néz. Ilyen környezetben bárki, aki igazi - ítéletet tartalmazó vagy más “kényelmetlen” - üzenetet hoz, azt nem szívesen hallgatják, mert a vezetőség érdeke az, hogy semmi se veszélyeztesse a gyülekezet “zavartalan működését”. Végül is meg kell őrizni az emberek ‘boldogság’ érzését! (Nehogy elmenjenek máshová!).

Amivel ma tulajdonképpen rendelkezünk az inkább egy csomó “boldogság-klub”, mint valódi gyülekezet. Az emberek befizetik a ‘tiszteletdíjakat’ és hátradőlnek, miközben a “szakemberek” végzik a dolgukat. Tönkretettük a gyülekezetet azáltal, hogy helyette egy ‘intézményt’ hoztunk létre, ami sohasem volt cél. Az intézmények majdnem mindig fenyegetettséget éreznek a sok változás vagy a Reformáció miatt. Abból, amit Isten ma mond nagyon világos, hogy Ő nem csupán a mai gyülekezeti struktúra foltozás-jellegű “módosítására” vágyik. Az egyfajta gyógyszerként jó volt a múltban.

Nem engedheti meg, hogy az eljövendő Ébredés meghiúsuljon a régi, megkötöző, szervezeti ‘keretek’ közé való beleeröltetés miatt. Ezért Ő egyszerűen “ki fogja köpni” ezeket a szervezeteket a szájából mindazokkal együtt, akik abba belekapaszkodnak. Ez nem egy meggondolatlan fenyegetés. Mint már mondtam meg vagyok győződve, hogy ez a nagy “MEGRÁZÁS” már közel van.

“FARIZEUS-TÍPUSÚ” FELEKEZETEK SOK KÜLSŐSÉGGEL

A ‘törvényeskedő’ vallásos szélsőségről való fejtegetésünk során eddig a hagyományokról, a ‘látszat megőrzéséről’ és a jelenlegi vallásos szervezetek és rendszerek néhány gonosz oldaláról beszéltünk. A következőkben a farizeus-típusú vallásosság néhány más erősségéről adunk rövid áttekintést, amik nagyon erős hatással vannak a mai gyülekezetekre:

1. **SZELLEMI BÜSZKESÉG.** Ez egy “igazi nagy hal”, ami sok más dolognak a forrása. A szellemi büszkeség alapvetően egy önmegvalósító viselkedés, ami azon a tényen alapszik, hogy mindig “helyesen” cselekszünk dolgokat, “jó” tanításokban hiszünk, a “jó” gyülekezethez vagy áramlathoz tartozunk, stb. Ez a ‘szellemi szegénység’ ellentéte (azaz, ha valaki felfedezi saját szellemi szegénységét). Az ilyen ember gyakran hajlamos arra, hogy önelégülten lenézzen másokat, akik nem látnak ‘szellemileg’ vagy pontosan ugyanúgy, mint ő vagy esetleg nem tartoznak ugyanahhoz a ‘csoportoz’.

2. **ÍTÉLKEZÉS.** A szellemi büszkeséggel kapcsolatban elmondható, hogy ez alapvetően az embereknek külső látszat alapján való megítélését hozza magával inkább, mint a ‘szív’ szerintit. A Szentírás azt mondja nekünk, hogy “...az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van.” (1 Sám. 16.7). Ez nagyon fontos kérdés, amit meg kell ragadnunk. Jézus mondta “Ne ítéld, hogy ne ítéltess.” (Máté 7.1). Az ítélkező emberek gyakran szigorúan ‘kategorizálják’ az embereket (mellesleg a szerint, ahogyan ők látják a dolgokat), ahová ők tartoznak, stb, ellentétben azzal, hogy minden körülmény között igaz szívvel legyenek Isten felé. Gyakran kevés ‘könyörületesség’ van a viselkedésükben. Hajlanak arra is, hogy “apró dolgokban kötözködjének” (megítélnék másokat a törvény nem fontos, de egyértelmű pontjai alapján, stb.).

3. **TÖRVÉNYESKEDÉS.** Ez - még öntudatlanul is - magával hoz tiszteletet keltő szabályokat, törvényeket, hogy mi magunk és mások ‘külsőre’ ‘mit tegyünk, és mint ne tegyünk’. (Igazi változás akkor következik be, amikor a Szent Szellem belülről alakítja át az embereket). A törvényeskedés “kis törvényeket” gyártva a külsőleg helyes dolgokra koncentrál, azonban ez nem rendelkezik értékkel Isten szemében (Ő mindenekelőtt az emberi “szívek” tisztaságában érdekelt). A törvényeskedés jellemzője, hogy pontos és helytelenítő. Ez gyakran magával hozza a Szentírásnak, mint valamiféle ‘szabály-könyvnek’ az alkalmazását (Ez egy Ószövetségi megközelítés. Az Újszövetség a ‘szív tisztaságáról’ és a ‘Szent Szellem általi vezetéséről’ szól’).

Két példa az Ószövetségi törvényből, amit ráerőltetnek a gyülekezetekre ma: a Tized és szombat megtartása. Jóllehet az Újszövetség nagyon egyértelmű: “Ha Szent Szellem vezérel titeket, akkor nem vagytok a törvény alatt” (Gal. 5.18. lásd még Kol 2.14-17, Róma 8.1-16, stb.). Ezért hiszem azt, hogy sok mai erkölcsi kampányolás és keresztyén politizálás valójában nagyon kis eredményt érhet el Isten királysága számára. Ők a régi törvényeket kutatják, hogy az emberek külsőleg változzanak meg, azonban a szívük sohasem fog megváltozni.

4. ISMERET. A szellemi büszkeségnek gyakran ez a forrása. Azok, akik átfogó ismeretekre, bizonyos tanokra és tanításokra tettek szert a Bibliából, hajlanak arra, hogy lenézzenek másokat, akik nem rendelkeznek hozzájuk hasonló ‘megértéssel’. Elfelejtik, hogy Jézus a tanítványai többségét a társadalom szegény és képzetlen tagjai közül választotta ki. A farizeusok híresek voltak a Szentírás ismeretükről, a meglehetősen jelentéktelen tanokról és elméletekről való vitatkozásaikról

Semmi rossz nincs a Biblia olvasásában és a megértés keresésében, azonban fontos emlékezni rá, hogy nem csak a tanulmány és következtetések azok, ahogyan felfedezzük Isten rejtett igazságait, hanem a Szent Szellem kijelentése is. (1 Kor 2.4-16). Emlékezzünk rá, hogy pontosan a farizeusok ölték meg a Messiást, akit ők elméletekbe foglaltak és éveken át tanulmányoztak! (Lásd. Ján 5.39-47). “Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít” (1 Kor 8.1). Bármilyen szellemi ismeret lehetőséget ad rá, hogy megteljünk büszkeséggel, ami nagyon kifinomult lehet. Azok, akik nagy kijelentéseket kaptak Istentől ugyancsak nagy veszélyben vannak és őrizkedniük kell a büszkeség behálózó hatásától. Titokban úgy tekinteni magadra, mint egyfajta ‘szellemi szakértő’ bizonyos területen, különösen veszélyes lehet. Megítélni az embereket elsődlegesen a külsőleges dolgok alapján inkább, mint szívük alapján még elterjedtebb a mai keresztyének között.

5. A “FŐNÖKI SZÉKEK” SZERETETE. Jézus azt mondta a farizeusokról, hogy “szeretik a zsinagógákban a fő helyeken való ülést”. Szerették, hogy szellemileg valóban fontosnak lássák őket. Ez volt egyik fő forrása a büszkeségüknek. (Szerették azt is, hogy “lássák” őket ‘szent’ imákat hosszan imádkozva és adakozva a szegények számára. Ezek a dolgok önmagukban nem rosszak, azonban a mögötte lévő INDÍTTATÁS nagyon lényeges). Sok keresztyén szintén szeret felvenni egy “szent, szerető és alázatos” álarcot mások előtt. Vannak sokan olyanok is, akik szeretik, hogy ‘lássák’ őket “híres vendégszolgálók” társaságában vagy speciális karosszékben ülve az emelvényen. Mint mondtuk az INDÍTTATÁS a fontos.

6. TESTIES KÜZDELEM. Ez nagyon általános, különösen a nagyon aktív vagy ‘lelkes’ keresztyének és vezetők között. Olyanfajta emberekről beszélek, akik mindig elfoglaltak Isten dolgainak ‘megcselekvésében’, akik gyakran lenéznek másokat, akik nem látszanak olyan ‘odaszántaknak’, mint ők. Gyakran nagyon keményen munkálkodnak egy sajátos keresztyén szervezet érdekében arra törekedve, hogy “megvalósítsanak egy látást”. Őszintén hiszik, hogy minden erő kifejtésükben, lelkesedésükben és jó cselekedeteikben ‘Isten kedvében’ járnak.

Valójában ezeknek a keresztyéneknek nagy része ‘vallásos’ szolgálatot végez inkább, mint Isten szolgálatát. Jézus azt mondta a farizeusoknak, hogy “megkerülnétek a földet és a tengert”, hogy egy embert megtérítsetek. EZEK AZ EMBEREK szintén ‘sokat fáradoztak Istenért’! Nincs “pihenés” az ilyenfajta fáradozásban. Azok az emberek, akik ebbe belekeveredtek gyakran bűnösnek érzik magukat, ha “nem cselekednek valami látható dolgot Istenért”. Ez végső soron teljes kiégéshez vezet. Jézus világosan megmondta a tanítványainak, hogy várjanak mindaddig, míg “felruháztatnak mennyei erővel” mielőtt kimennek evangélizálni. Azonban azok, akik úgy gondolják, hogy állandóan buzgólkodniuk kell, nem bírják elviselni a ‘várakozást’. Így végül is a “vallásosságot” szolgálják Isten helyett. Amiről itt beszélek az sokféle, szorgalmas vallásos cselekedet lehet, ami keményen munkálkodik ‘Istennek szolgálva’ saját emberi módszereket, erőfeszítéseket és képességeket felhasználva.

7. ASZKÉTIZMUS. Ez különösen veszélyes vallási megtévesztés lehet. Alapvetően arról van szó, hogy mi másoknál “szentebbek” lehetünk a tápláléknak és a pihenésnek testünkől való megvonása által. Ismét hangsúlyozom, hogy ez egy ‘külsőségre-koncentráció’ tanítás, ami a figyelmet a test önmehtagadására irányítja inkább, mint a valóságos “szentségre és a szív tisztaságára”. Itt is egy helyes Bibliai gyakorlat félreértelmezéséről van szó (valódi Szellem által vezetett böjtölés). Azok, akik beleestek ebbe a tévedésbe gyakran azt hiszik, hogy ha ők egyre jobban ‘megsanyargatják’ testüket a böjtölés, a szenvedés és az önmehtagadás által, akkor képesek lesznek legyőzni alapvető vágyaikat és “tisztábbá” válnak. Ez szélsőséges formájában tulajdonképpen nem különbözik attól, amit sok hindu guru tanít, ami megnyitja a keresztyéneket valóságos démoni kötelékek és megtévesztés előtt.

Az ön-kontroll (mértékletesség) egy jó dolog, de még szélsőséges esetben sem lesz képes “valaki a testének kontroll alatt tartásával” valóban ‘halálba’ adni a bukott vágyait. Ezek a vágyak a gyökerüket tekintve valójában mélyen a szívünkben és a lelkünkben vannak, nem pusztán a fizikai testünkben. Ha valóban meg kívánunk halni vágyaink számára, akkor SZELLEMI fegyvereket kell használnunk inkább, mint pusztán a testi önmehtagadást (ezzel hosszú távon igen keveset érünk el). Ahogy Pál apostol mondta “... miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: ‘Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd’. (Amik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.” (Kol 2.20-23).

Ennek a fejezetnek a végén foglalkozni fogunk az igazi és hatékony “SZELLEMI” fegyverek használatával a bukott vágyainkkal és az életünkben lévő más ‘erősségekkel’ való leszámolásban.

8. ELUTASÍTÁS. Ez egy súlyos és reménytelen érzés, ami azt sugallja, hogy “sohasem leszek elég jó”, hogy megfeleljek Isten magas elvárásainak. Nagyon különbözőek lehetnek azok a bűnök, amiről a Szent Szellem ‘meggyőz’, ami Isten szerint való szomorúsághoz és megtéréshez vezet. Elutasítás akkor fordul elő, amikor

bemegyünk a “törvény” alá, és amikor inkább azokra a külső dolgokra kezdünk el koncentrálni, amiket teszünk, mintsem az Isten előtt való szívbeli állapotunkra. Ezt kiválthatja néha a bűnről, a szentségről való “kemény” prédikáció, ami nem viseli magán a Szent Szellem kenetét. Az ilyen prédikáció csupán szellemi ‘halált’ eredményez: “A betű megöl, a Szellem pedig megelevenít” (2 Kor 3.6). A Szent Szellem munkája szükséges hozzá, hogy valóban bevilágítson az emberi szívekbe és világosságra hozzon bármi bűnt az életükben.

Noha jól ismert tény, hogy a legismertebb Ébredési mozgalmak vezetői majdnem mind tudatosan, szívhez szóló és megítélő módon prédikáltak a “bűnről, az igazságról és az ítéletről”, arra is emlékeznünk kell, hogy ezek az emberek mindig a Szent Szellem hatalmas kenete alatt prédikáltak. Nem volt ritka, hogy prédikálás közben folyamatosan könnycseppek folytak végig az arcukon. Egy alkalommal Charles Finney mondta: “... úgy tűnt nekem, mintha jégesőt és szeretetet árasztanék rájuk egyszerre; vagy más szavakkal, hogy jégesőt árasztottam rájuk szeretetben... Úgy éreztem, hogy teljes szívemmel megdorgáltam őket, de mégis szánalommal, nem hibáztatva őket. Nem tudok róla, hogy valaha is szigorúsággal vádoltak volna, bár emlékezetem szerint sohasem beszéltem nagyobb szigorúsággal életemben.”

Számos keresztyénnel találkoztam, akikről látszott, hogy szakértők abban, hogy kárhoztatást hozzanak az emberek életébe. Ők elég gyakran éltek Charles Finney “szigorúságával”, de teljesen hiányzott belőlük az igaz ‘Ébredési’ kenet, ami nagyon lényeges az ilyenfajta szolgálathoz. Az ilyen keresztyének nagyon gyakran híjával vannak a ‘Szellem gyümölcsének’ is (szeretet, békesség, öröm ...) mind az igehirdetéseikben, mind a saját személyes életükben. Egy idő után mély bűnbánat, szabadság és öröm helyett inkább nehézségeket, kárhoztatást és leuralást fognak okozni mások életében. Ilyen embereknek mindig óriási ‘vallásos’ erősségek vannak az életükben, amiket teljesen le kell rombolni ahhoz, hogy Isten valaha is használni tudja őket.

9. URALOM ÉS KONTROL. Esetenként vannak csoportok szigorú, kontrolláló vezetőkkel, akik feltétlen engedelmességet várnak el a nyájtól. Igazi, Istentől való vezetőknek, akik az Ő kenetével járnak nincs szükségük arra, hogy ilyenfajta taktikákat használjanak a hatalmuk fenntartása érdekében. Istenben bíznak, hogy megmutatja jóváhagyását a szavukon és szolgálatukon. Vannak továbbá pásztorok mindenféle ma, akik a vonzerejüket, természetes képességüket, karizmájukat, személyiségüket (más szóval “lelki erőt”) és néha még a kontrollt és a manipulációt is felhasználják, hogy tekintélyt és hatalmat szerezzenek mások felett. Mostanáig az ilyen emberek gyakran alkalmazták “Befedezés/alávetettség”-ről szóló kemény tanítást, ami azt tanítja, hogy minden keresztyén szolgáló módon kell, hogy alávesse magát pásztorának – mindegy, hogy miről van szó, hogy ily módon fenntartsák a kontrollt a nyáj felett. Ez a rendkívül veszélyes tanítás a Szentírás igazságát ‘elferdítve’ széles körben elfogadott lett. Az elmúlt tíz évben ez a tanítás alaposan megcáfolásra került, így az inga most a másik szélsőség irányába leng ki erőteljesen ‘vákuumot’ hagyva az igaz, Istentől való hatalommal kapcsolatban a gyülekezetben.

Az ilyenfajta vákuum az, amit az ördög szeret kiaknázni. Erről később részletesebben írok.

Nem kétség, hogy sok gyülekezetben még mindig viszonylag ‘kemény’, uralkodó, törvényeskedő vezetők vannak. Ezek száma bizonyosan sokat csökkent az elmúlt több mint tíz év alatt. Ez a kemény ‘alávetettség’-ről szóló tanítás határozottan hozzájárult a jelenlegi “papság/laikusok” rendszer fenntartásához, ami lényegében és visszavonhatatlanul két “osztályra” osztja a keresztyéneket. Ma más erők is vannak, amik különböző módon munkálkodnak megerősítve és fenntartva ezt az ‘osztály’-rendszert, azonban az eredmény mindig ugyanaz lesz: a gyülekezet sötétségben és megkötözött állapotban marad (ennek ellenére meggyőzik őket, hogy nagy szabadságban és ‘világosságban’ járnak!)

10. **SZEKTÁSSÁG.** Az erős önfeláldozásnak ez a fajtája egy csatlakozás valamilyen csoporthoz, ‘áramlathoz’ vagy felekezethez inkább, mint Krisztus testéhez, mint egészhez. A ‘szektás’ emberek gyakran hajlanak rá, hogy lenézzék azokat, akik “nem tartoznak hozzájuk”. Gyakran szilárdan hiszik, hogy valami miatt az Ő gyülekezetük vagy az Ő áramlatuk a legjobb és szeretik kiemelni a (gyakran jelentéktelen) különbségeket az ő sajátos csoportjuk és minden más között. Néhányan közülük örömeiket lelik más csoportok kigúnyolásában, tanításbeli kérdésekkel ‘gyötörve’ vagy provokálva őket. (Az ilyen vallásos viták élvezete csaknem mindig biztos jele egy nagy adag vallásos ‘erősség’ jelenlétének egy személy életében. Erre figyelmeztet a Biblia, amikor azokról beszél, akik ‘vitakozók’ vagy viszálykodásra hajlamosak).

A keresztyénség ma tele van olyan emberekkel, akik azzal vannak elfoglalva, hogy saját csoportjukat építsék, segítsék vagy vezessék minden más rovására. Ezzel valójában azt teszik, hogy a MEGOSZTÁST segítik elő Krisztus Testében. Amikor ezt teszik, akkor egyáltalán nem ISTEN királyságát építik, hanem inkább valamiféle ‘emberi’ királyságot, önmagukat a középpontba állítva. Ezek az emberi királyságok különböző “neveket” viselnek. Mint korábban mondtam Isten el fogja hozni az igazi egységet az eljövendő Ébredésben az Ő embereinek mindezekből a különböző “nevek” alatt szereplő szervezetekből vagy felekezetekből való kihozása által.

11. **ÍRIGYSÉG.** Érdekes megjegyezni, hogy a fő-papok az “irigységük” miatt adták halálra Jézust (Máté 15.10.). Milyen hihetetlenül finom mégis milyen rombolóan gonosz az ‘irigység’! Jézus korának fő-papjai és vallási vezetői nyilvánvalóan irigykedtek Jézus hírnevére, kenetére, hatalmára és befolyására a nép között. Ez nagymértékben abban jutott kifejezésre, hogy áskálódtak és terveket szőttek ellene hónapokon át, hogy megpróbálják rossz hírért kelteni vagy tönkretenni Őt. Ez volt a VALÓDI oka, ami Jézus rágalmozása és a szolgálatának való ellenállás mögött volt. (Jóllehet, kétséges, hogy ők valaha is felismerték volna igazi indíttatásukat. A féltékenységet nagyon nehéz felismerni, még a saját szívünkben is. Halálos mérég!) Ez lesz a VALÓDI oka az eljövendő Ébredéssel szembeni sok ellenállásnak is.

Bárki, aki valóban felkent, befolyása és hatalma van Istentől, gyakran számíthat mások rossz hír keltésére és üldözésre. Mindig ez a módszer! Gyakran a legelszántabb

ellenállás azoktól az emberektől jön, akik arra vágnak, hogy Isten hatalmasan használja őket. Vágyaik mögött a valódi indíték azonban inkább az “önző ambíció”, mint az, hogy egy elsőprő szenvedély Istent látni megdicsőítve. Gyakran az ilyen emberek fogják abban a helyzetben találni magukat, hogy titokban örvendeznek minden valamire való kiemelkedő szolgáló lelepleződésének és bukásának hallatán, amire titokban vágytak. Milyen beteg és romlott az emberi szív, amelyik így tud viselkedni? Óvakodnunk kell ilyen indíttatások működésétől a saját szívünkben és életünkben.

12. HAGYOMÁNY. Már sok “emberi hagyományról” beszéltünk a mai gyülekezetekben: Fontosság tulajdonítása a Bibliai Főiskolai tudományos fokozatoknak és a diplomáknak, a ‘papság/laikusok’ rendszere, a gyakran pazarló gyülekezeti épületeink (amik valójában csupán modern “székes-egyházak”), nem említve a sok ártalmas hagyományunkat a zenében, az evangélizálás és igehirdetés területén. Jézus mondta az írástudóknak és farizeusoknak: “Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.” (Márk 7.7). Csak gondoljunk egy pillanatra arra, hogy milyen sok ‘rutin’ van még a mi pünkösdi/karizmatikus keresztyén köreinkben is, ami évek alatt alakult ki. Mindannyian felöltözünk és elmegyünk a “székes-egyházunkba”, egyszer vagy kétszer hetente, leülünk, azután felállunk, majd énekeljük “öt gyors dalt, amit öt lassú dal követ” (egyszer tapsolunk másszor felemeljük a kezünket - az ének típusától függően). Hozzávetőlegesen a harmadik ‘lassú’ dal után, rendszerint egy elcsendesedés lesz mindaddig, míg ... (néha ‘szellemben énekelve’, amit egészen hosszan a zenészek adnak elő). Az után leülünk, hogy meghallgassunk egy meghatározott idejű igehirdetést, az után ismét felállunk néhány dal idejére, hogy bedobjuk a pénzüket az adakozó zsákba, figyelve közben a bejelentésekre, majd hazamegyünk. Hétről-hétre majdnem mindig ugyanaz. Így nézett ki az “Első gyülekezet” élete? Nem gondolnám! Kezdeményezhetnénk bátran bármi más gyülekezeti ‘hagyományt’?

Egyike a legnyilvánvalóbb hagyományoknak, ami sok évszázad óta központi helyet foglal el a keresztyénség életében (habár a kezdetekben nem) az a tény, hogy a gyülekezeti életünk olyan nagymértékben a hét egy meghatározott napja körül forog (rendszerint vasárnap). Ez egy kis dolognak tűnhet egyeseknek, azonban a mai gyülekezeti rendszer sok hibája közvetlenül kapcsolódik a “Sabbat alapú” keresztyénség elképzeléséhez. A korai pünkösdi ébredések vezetői közül sokan felfedezték ezt. Frank Bartleman írta: “... folyamatosan visszatérünk a régi papság alapelvekhez, formákhoz és szertartásokhoz. Ekképpen szomorú, de a történelem mégis ismétli önmagát. Most elő kell készítenünk egy éves evangélizációt. Most éppen úgy elmegyünk vasárnap a gyülekezetbe ‘ahogy a körülöttünk lévő népek (gyülekezetek) szoktak.’ Azonban a kezdetekben ez nem így volt.”

Az Apostolok cselekedete könyvében a jeruzsálemi hívők NAPONTA összegyűltek az óriási, nyílt templom-udvarban (Salamon tornáca). Hiszem, hogy az eljövendő Ébredésben Isten ki fogja hozni a népét a “vasárnapi” keresztyénségből és ettől erőre fog kapni. Ha nem, akkor Isten új megmozdulása ismét nagyon gyorsan éppen úgy ‘felekezetté’ fog válni mindenki mással versenyezve, mint ahogy mindenki teszi ma.

Mindenki megtartja ismét minden héten az összejöveteleit ugyanabban az időben és a keresztyének ismét rá lesznek kényszerülve, hogy válasszanak; melyik “szervezet” vagy melyik “név” az, amihez csatlakozni akarnak. A híres keresztyén író, John Bunyan írta: “Miközben te arra vágysz, hogy megismerd mely név által, én azt kívánom, hogy el legyek hívva, a vágyam pedig az, hogy Isten méltónak tartson engem arra, hogy keresztyénnek lehessen nevezni, hívó vagy bármi más néven szentesítve a Szent Szellem által. Azonban azok a pártoskodó címek, mint pld. Anabaptisták, stb., hiszem, hogy ők sem nem Jeruzsálemből sem nem Antiókhából, hanem inkább a pokolból és Babilonból jöttek, akik természetes módon hajlanak a megosztásra, de a gyümölcsseikről meg lehet ismerni őket.”

Azok a gyülekezetek, akik a farizeusokhoz hasonlóan szélsőségesen “törvényeskedők”, gyakran hajlanak rá, hogy sokkal ‘tevékenyebb’ vagy buzgóbb hívők legyenek. Nagyon könnyű az ilyen emberek számára, hogy “bizalmukat” abba a ténybe helyezték, hogy ők a jó gyülekezethez vagy a jó mozgalomhoz tartoznak, mert olyan buzgók a ‘keresztyén kötelességeik’ végrehajtásában: összejövetelre mennek, gyülekezeti tevékenységeket szerveznek, bizonyágot tesznek, tizedet adakoznak, stb. Még az a tény is, hogy ők sokkal szabályosabb módon olvassák a Bibliájukat (mint mások), szintén szellemi büszkeség forrása lehet. Gyakran hajlanak arra, hogy lenézzék azokat, akik külsőleg nem látszanak olyan “szenteknek”, mint ők.

Ezen vallásos, törvényeskedő magatartásmódok és cselekedetek közül sok magába foglal ‘jó’ dolgok elvégzését, de rossz indítatással. Sokan az ilyen emberek közül öntudatlanul úgy próbálnak “munkálkodni” vagy használni a saját erejüket, hogy Isten számára váljanak inkább kedvesebbé, mint hogy kizárólag Krisztus megtisztító vérére számítsanak. A szívükben van egy titkos büszkeség és ítélkezés, mert úgy érzik, hogy a külső ‘erőkifejtéseik és teljesítményeik’ valami módon “jobb keresztyénné” teszik őket, mint másokat. Ez valójában a ‘farizeusok kovásza’ minden kérlelhetetlenségével és ravaszságával.

SZEMBENÁLLÓ VALLÁSOS SZÉLSŐSÉGEK

Mint láttuk a törvénykező vagy “farizeus-típusú” vallásosság eredménye: a kárhoztatás, a keménység, a leuralás, az emberi erőfeszítések, az embereknek való tetszés. Ez a fajta vallásosság rendkívül érdekelt a külsőségekben vagy ‘felszínes’ keresztyén tevékenységekben. Elferdíti és lerombolja az emberek indítatását a valóban ‘jó’ dolgok megcselekvésére, mint a Biblia olvasása, keresni az igazi szentséget, böjtölést, stb. Ez egy nagyon rideg, kiegyensúlyozatlan keresztyénséget eredményez. Amikor a Szent Szellem valóban mozdul, akkor az kiegyensúlyozott, Szentírás szerinti keresztyénséget eredményez, aminek jelei a bűnről való hiteles meggyőzés, Isten szerint való szomorúság, mély bűnbánat, szabadulás, szabadság, öröm, szeretet, valódi szentség. Ez jellemző az Új-szövetségi keresztyénségre és Isten eljövendő mozdulására egyaránt. A törvényeskedésnek nincs helye egy eljövendő Ébredésben, de a másik vallásos szélsőségnek sem: ‘túlzott-kegyelem’, ‘túlzott szabadság’ vagy ‘korlátok száműzése’.

Mint korábban mondtam, számomra úgy tűnik, hogy az elmúlt több mint tíz évben, abból a tényből kifolyólag, hogy a ‘törvényeskedés’ veszélye egyre inkább felfedezésre került a gyülekezetekben, az inga most túlzottan kilendült a másik szélsőség irányába. Ha a gonosz nem tud túl messzire lökni bennünket egy irányba, akkor gyakran megpróbál messzire lökni bennünket az ellenkező irányba. Démoni szellemek vannak mindkét szélsőség mögött. Valószínűleg mindkettőt nagyrészt ugyanaz a szellem végzi. Kétlem, hogy tisztában lennének vele, hogy mi keresztyének éppen melyik szélsőségbe esünk bele. Az egyik végen – szabadosság - megtevesztés a másik végen – törvényeskedés - megköztözöttség vár. Azokban a mozgalmakban, amelyek beleestek ezekbe a hibákba inkább egy furcsa keveréke fordul elő a ‘törvényeskedő’ és a ‘szabadság-túlhangsúlyozott’ tanításának. Meglepő, hogy időnként a gonosz mennyire meg tud téveszteni bennünket keresztyéneket.

Amikor a túlzott kegyelem vagy a túlzott szabadság tanításáról beszélek alapvetően egy hangsúly-problémáról beszélek, ami pontosan a törvényező szélsőség ellentéte. Nagyon gyakran ez valójában egy “reakció” a farizeusi-típusú törvényeskedésre és mindenre, ami azzal jár. Hiszem, hogy a kegyelem túlzott hangsúlyozása, ami olyan nagy hatást gyakorolt a gyülekezetekre az elmúlt több mint tíz év során, nagyrészt egy reakció minden megterhelő uralkodással, törvényeskedéssel és hatalommal való visszaéléssel szemben, ami (főként pünkösdi körökben) 17-18 éven keresztül előfordult. Miközben azt mondhatjuk, hogy a törvényeskedés lényegében “a kegyelem nélküli ítélkezést” foglalja magába, ehhez hasonló módon azt is mondhatjuk, hogy a ‘kegyelem túlhangsúlyozása’ nagyrészt az ellenkező szélsőséget hozza magával: a “megítélés nélküli kegyelmet”. Más szavakkal ez ‘kiegyensúlyozatlanul túlhangsúlyoz’ - túl sok figyelmet fordít minden olyan ‘pozitív’ dologra, mint szabadság, kegyelem, öröm, áldás, korlátlan szabadság, stb.

Ennek a túlhangsúlyozott kegyelem tanításnak az eredménye pontosan az ellentéte annak, amit a törvényeskedés eredményez: ‘nehéz terhek’ és kárhoztatás helyett, a szellemi ‘szabadság’ növekvő mennyisége vagy, a korlátok eltávolítása a keresztyének között. Miközben a törvényeskedés a “betű” túlzott hangsúlyozásában hibázik (a Szentírást ‘törvényként’ használja), a kegyelem vagy a szabadság túlhangsúlyozása gyakran a “Szellem” rendkívüli mértékű túlhangsúlyozásával hibázik (áldások, szabadság, megtapasztalások, gyógyulások, ‘érintések’, stb.). Más szavakkal a bűnbánatról, ‘a kereszt felvételéről’, szentségről és más alapvető, ‘tartalmas’ témákról szóló tanítások le vannak tompítva vagy teljesen alulhangsúlyozva és helyettük szellemi megtapasztalások, teljes szabadság Krisztusban, ‘belső gyógyulás’, stb. kerülnek előtérbe.

Sok tekintetben ez a kép nagyon nagymértékben hasonlítható a késői ’60-as évek ifjúságának a kultúrájához. Az akkori kor ifjúsága nyilvánvalóan “megbilincselve” érezte magát szülei korlátozása és konzervativizmusa miatt, ezért eldöntötték, hogy teljesen kitörnek ezekből a bilincsekből, teljes szabadságot adva fiatalos vágyaiknak. Először ez egy frissítő változásnak tűnt, azonban a ‘valódi függetlenség és szabadság’ nem sokkal azelőtt teret nyert új tanának hatására elkezdett olyan veszélyességet elérni a fiatalok között, ami már nem volt kézben tartható. Minden régi tekintéllyel

rendelkező személyt, régi normát, régi értékeket egyszerűen el kellett vetni és félrelökni – mindezt az ‘igazi szabadság’ nevében. Az új értékrendszer valójában nagyon egyszerű volt: ‘Ha jól érzed magad, tedd azt, engedj az érzéseidnek, vedd el a korlátokat, légy szabad!’ Világossá vált, hogy ez már nem egy ártatlan fiatalos tobzódás a jóban (bőségben), mert átlépett a ‘törvénytelenesség’ és lázadás korlátlan birodalmába. A legveszélyesebb és legmérgezőbb hibái közül ennek a modern társadalomnak (ami megszámlálhatatlan szenvedéshez és megtévesztéshez vezetett emberek milliói számára) sok kinyomozhatóan visszavezethető a 60-as évek úgynevezett ‘szabadság-forradalmához’. (tömeges drogfogyasztás, ‘szabad szerelem’, törvényes abortusz, a nők túlzott előtérbe helyezése, New Age, stb.).

Egyesek úgy érezhetik, hogy túl messzire megyek a jelenlegi túlzott kegyelemnek vagy túlzott szabadságnak a gyülekezetben való túlhangsúlyozásával, amikor a késői 60-as évek ‘szabadság forradalmával’ hasonlítom össze. Azonban valóban sok hasonlóság van a kettő között. Mindkettő látszólag a korábbi korlátok és konzervativizmus elleni “reakció”-ként kezdődött el. Mindkettő magában foglalt új tanítást a ‘valódi függetlenségről és szabadságról’ és kidobta a régi korlátokat. Mindkettő egy olyan időszakot hozott el, ahol a régi ‘tekintélyek’ (úgy, mint a Szentírás, és a jó, ódivatú ‘közösségi érzések’) továbbiakban már nem szükségesek, ami valójában azt üzeni, hogy mi “elfogadható” és mi nem. Mindkettő elhozott egy olyan időszakot, ahol a ‘megtapasztalások’ sokkal magasabb értéket kapnak, mint bármi ‘régitekintély’. Ezen utolsó dolog miatt a késői 60-as években a gonosz képes volt példátlan mértékben elhozni Nyugatra a keleti vallásos hiedelmek és megtapasztalások démonikus áradatát. Ez egy erőteljes győzelme volt a gonosznak és ma Nyugaton még mindig együtt élünk ennek a démonikus áradatnak az eredményével. Ez soha nem lett volna lehetséges a ‘túlzott szabadság’ hangsúlyozása nélkül az akkori fiatalság kultúrájában.

Egy dolgot szeretnék ennél a kérdésnél nagyon világossá tenni: Nem vagyok a valódi, Krisztusban elnyert szabadságról szóló igaz tanítások ellen. Aminek viszont ellene vagyok az, hogy ezt az igaz ‘keresztyén szabadság’ tanítást rendkívüli módon túlhangsúlyozzuk. Ha a mai kegyelem tanítás valóban ki lett volna egyensúlyozva a mély bűnbánat hangsúlyozásával, ‘a kereszt-hordozással’, a valódi szentséggel, a Szentírás tekintélyével, stb., akkor bizonyos vagyok benne, hogy a dolgok nem jutottak volna el ilyen veszélyes szélsőségekig. Nem lehet kétségünk az ilyen vallásos szélsőségek végzetességével kapcsolatban. Itt démoni erők munkálkodnak. Miközben azt mondhatjuk, hogy a ‘törvényeskedés’ szélsőségessége a keresztyéneket a ‘farizeusság’ szellemével köti meg, az is kimondható, hogy a ‘túlzott szabadság’ csaknem bizonyos, hogy a keresztyéneket a ‘Jezabel’-típusú szellemi megkötözöttségek alá viszi be. Ennek minden jellemzője megtalálható, ahol a ‘tekintély és korlátok elvetése’ valamilyen mértékben megtörténik, mert ott ‘Jezabel’ mindig teret fog kapni (különösen, amikor az Isten emberei között történik). Jezabel szereti betölteni az olyan vákuumot, ami az igazi szellemi hatalom meggyengülésével vagy a megalkuvással létrejött (ebben az esetben a Szentírásról valamint a vezetőségről van szó).

Akháb, Izrael királya uralkodásának történetében világos, hogy a boszorkánykirálynőnek, Jezabelnek nagy hasznára vált az a vákuum, ami a király gyengesége (megalkuvása) és az érdektelen vezetőség miatt keletkezett, hogy így elkezdhesse manipulálni és kontrollálni őt (és az egész nemzetet rajta keresztül). “A démonok tanítása” alapvetően a Baál nyílt dicsőítésének formájában valósult meg. Érdekes megfigyelni, hogy Illés volt az egyetlen ember, akit Isten felemelt és felkent, hogy szembeszálljon és lerombolja Jezabel munkáját a nemzetben. Ugyanennek kell megtörténnie mindenfelé napjainkban, amikor Isten felemeli és felkeni az új ‘Illés’ szolgálókat. Tagadhatatlanul a kompromisszum (az igazi szellemi tekintély felhígítása), az érzékiség és a ‘korlátok elvetése’, ami teljesen hasonló ‘Jezabel’-i játékteret hoz létre a gyülekezetben. Mint korábban mondtam most ennek minden jellemzője jelen van sok mai gyülekezetben.

Érdekes megfigyelni, hogy mi történt, amikor Mózeset a nagy vezetőt Isten elhívta egy rövid időre, hogy menjen fel a Sínai hegyre. A gonosz azonnal kiaknázta a szellemi hatalmi vákuumot, amit Mózes távolléte idézett elő az ottmaradt vezetők (Áron és mások) gyengesége és megalkuvása miatt, akik könnyen becsaphatók voltak és nagy szellemi tévedésbe (bálványimádás, stb.) vezették bele a népet. “... és a nép leült enni és inni ÉS FELKELT JÁTSZANI” (2 Mózés 32.6). Ez egy nagyon jellemző példa a ‘korlátok elvetésére’. Érdemes felfigyelni a nagy ébredési vezető John Wesley egyik megjegyzésére: “RÖGTÖN AZUTÁN, HOGY ELMENTEM ketten vagy hárman elkezdtek elővenni a képzelőtehetségüket Istentől való indíttatások helyett. Ez alatt szemrehányások áradata jutott el hozzám majdnem minden negyedből...”

Mint ebből a példából is látjuk, ha az igazi szellemi hatalom ‘eltávozik’ a színről, Isten emberei könnyű zsákmánnyá válnak az ördög megtévesztése számára. Az a meggyőződésem, hogy sok mai keresztyén vezető, aki magába szívta a ‘kegyelem túlzott hangsúlyozását’ lényegében ellenhatást fejtett ki a régi ‘becsületesen-szigorú’ keresztyén vezetőséggel szemben, de közben messze túlmént a másik szélsőség irányába. A népszerűségekre való törekvés miatt túlságosan alkalmazkodóvá váltak, hogy látható legyen mennyire modernnek, ‘divatosak’ és dinamikusak. Ezért a ‘tekintély’ csúnya szóvá vált közöttük.

A Szentírás, mint ‘végső tekintély’ módszeres lefokozásával a valódi tekintély óriási hiányt szenvedett a gyülekezetben, amit a gonosz gyorsan kiaknázott. Így jött létre a modern “langyos” keresztyénség: világias, lázadó, kompromisszumra kész, büszke, stb. A Szentírásban leírt “leültek enni, inni és felkeltek játszani” kifejezés az utóbbi években a mai modern gyülekezetek nagy részére jellemző viselkedéssé vált. Sokan - különösen a fiataljaink közül - sohasem ismertek bármi mást, csak egyfajta sekélyes “kellemesen eltölteni az időt” keresztyénséget. Ezek a fiatalok gyakran megtalálhatóak voltak a ‘tomboló, nagy’, modern ifjúsági programokon és koncerteken, nem azért mert ők komolyan és ‘szenvedélyesen’ dicsőítik Istent, hanem azért mert valóban élvezettel adják át magukat a zene sekélyes “szórakoztatásának”. Engedjétek meg nekem, hogy itt nagyon egyértelmű legyenek: Ez az egész “langyos” dolog az ‘e világ szellemétől származik’ és nem Istentől.

Azonban nem csak a fiatalok azok, akik nem tudnak ellene állni ennek a sekélyes “party” szellemnek. Az öregebbek közül is sokan átadják magukat annak. Bárki, aki kifogásolja ennek a “party-jellegű” időtöltésnek a hangsúlyozását a gyülekezetben azt hamarosan megvetően megcímkezik, mint ‘törvénykezőt’ vagy ítélkezőt. Mint a 60-as évek fiataljai, most mi vagyunk azok, akiknek csak azt kell mondaniuk ‘hadd menjen’, ‘engedj’ az érzéseknek. Az indok az, hogy az ilyenfajta cselekedettel megszabadulunk a hagyományoktól és a vallásosságtól. Amit teszünk az valójában az, hogy átadjuk magunkat teljes egészében ‘Jezabel’ szellemének, hogy azt tegyen, amit akar. Magam is egy teljesen ‘felszabadult’ modern zenész vagyok, nem vagyok egyáltalán ‘ellene’ a legrockosabb zenének és a fiatalok kultúrájának, de kétség nélkül ellene vagyok mindannak a sekélyes ‘korlátokat elvető’ magatartásnak, amit a mai gyülekezetekben látunk. Ez kétség nélkül mindig egy mély megtévesztéshez vezet.

A pünkösdi úttörő Frank Bartleman a korai pünkösdi mozgalommal kapcsolatban a következők miatt siránkozott: “Amikor a mozgalom elkezdte feladni elveit annak az lett az eredménye, hogy magasabb emelvényeket építettek, hosszabb farkú kabátot viseltek, kórusokat szerveztek és ‘jazz’ csoportok jöttek létre. A királyok ismét visszajöttek a trónjukra, visszaállítva a kiváltságaikat. A továbbiakban már nem voltunk ‘testvérek’. Azután szaporodtak a szétválások ...” Samuel Chadwick hasonló éleslátással állapította meg: “A puszta érzések és szenzációhajhászás vallása a legszörnyűbb minden átok közül, ami bármelyik népre eljőhet.” Az ‘Azusa Utcai’ Ébredéskor 1906-ban valójában megpróbálták: “Az utolsó napokban három dolog fog megtörténni a nagy pünkösdi mozgalomban:

- 1) Túlhangsúlyozzák az erőt a megigazulással szemben;
- 2) Túlhangsúlyozzák egy olyan Isten dicséretét, akihez már nem kell könyörögni;
- 3) Túlhangsúlyozzák a Szellemi ajándékokat – Krisztus Úr voltával szemben.”

Ezek közül a “működik” áruhában ma sok beáramlik a gyülekezetbe. A ‘működik’ nevében reménytelenül hajszolva mindenfélével próbálkozunk, hogy megteremtsük a cool * zenénket, a “cool” vezetési stílusunkat, a “cool” evangéliumunkat, a “cool” ifjúsági programjainkat, stb., mind azzal az erőfeszítéssel, hogy a világra - az ő saját kifejezési módja szerint - gyakoroljunk vonzást. Engedjék meg nekem, hogy ismét azt mondjam: Ez egyáltalán nem Istentől van. Ez majdnem teljesen a ‘test birodalma’. Ez valójában semmivel sem kevesebb, mint világiasság, kompromisszum és a lázadásnak egy új és nagyon finom (mégis halálos) formája.

A “szentebb, mint te” helyett mintha az látszana, hogy azt várnák tőlünk, hogy legyünk még inkább “cool, mint te”. Minden erő kifejtésünk arra irányul, hogy megpróbáljuk bebizonyítani a világ számára, hogy a keresztyénség éppen olyan “cool”, éppen olyan sekélyes szórakozás, éppen olyan ‘party’ típusú összejövétel, mint sok más, amit a világ is kínál.

* Langyos, frissítő, fesztelen, szuper, laza, menő stb.

Ezért, hogy bebizonyítsuk mindezt az kell, hogy szórakozzunk, szórakozzunk és szórakozzunk. Azt gondoljuk, hogy nekünk éppen olyanná kell válnunk, mint a világ annak érdekében, hogy jó benyomást keltsünk a világra az ő saját fogalmai szerint. Ezért most arra van szükségünk, hogy divatos (vagy inkább ‘hip’ vagy alternatív) ruhákat hordjunk. Az ifjúsági programjaink – már bocsánat - , de egy “party”- vá váltak. Kifejezőmódunk fantasztikus, multi-médiás látványossággá válik. Mindez egy törekvés, hogy hasonlítsunk a világra vagy még “cool”-abbak legyünk, mint a világ. Ezért van az, hogy ma egy ‘színpadi-látványosságot’ látsz a keresztyén ifjúsági koncertjeinken – teljesen világi stílusban, a maga nemtörődöm, élvezeteket nyújtó kifejezési módjaival. “A kívánság szeretete nagyobb, mint Isten szeretete”. Mint mondtam; langyosság, büszkeség, világiasság és lázadás – mind a “működik” nevében. **ÉPPEN ÚGY, MINT A VILÁG MINDEN TEKINTETBEN.** Úgy hangzik ez mint, amit Isten mond neked?

Ahogy Jézus Maga mondta: “Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” (János 15.19). Ahogy János apostol írta: “Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.” (1 János 2.15). Jakab apostol hasonlóképpen írt: “Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jakab 4.4).

Ez az egész “cool – langyos - keresztyénség” teljesen az ellentéte az igazi evangéliumnak. Az igazi evangélium üzenete magába foglalja “önmagunk megtagadását, a keresztfelvételét és Jézus követését.” Azonban ez az új ‘langyos’ evangélium lényegében azt mondja, “kedveskedj magadnak, élvezz mindent, nézz kellemes dolgokat, légy langyos (a testi ember büszke mindarra, ami ‘rá nézve’ dicsőséges), és számára Istent csupa kellemes dolog.” Jézus igazi evangéliuma önmagunk halálba adásáról szól, halál a túlzásra, halál a büszkeségre és a világi ‘cool’ életmódra, halál a vágyak szeretetére Isten szeretete helyett. Ez az, amiért az igazi evangélium és a keresztfelvétel üzenete mindig “ostobaság” a testi ember számára. Ezek a világiassággal ELLENTÉT-ben álló dolgokról beszélnek – ami valójában, HALÁL a világ számára! Látják a mai keresztyének egyáltalán a különbséget? (A ‘cool’ végül is csupán egy másik megnevezése a “büszkeségnek”). Meg vagyok győződve, hogy amire a mai fiatalságnak SZÜKSÉGE van az egy KIHÍVÁS, ami értéket ad az életének, nem csupán másfajta értelmetlen ‘szórakozás’.

Nagyon hiszek valóban az egyén “fontosságában”. Azonban a legfontosabb az, hogy **AZ EREDETI EVANGÉLIUMOT PRÉDIKÁLJUK ANNAK EREDETI, MEGALKUVÁSMENTES ÜZENETÉVEL** - modern kifejezési módot használva. Más szavakkal, az evangéliumnak meg kell maradni keresztfelvétel-központú, a bűnt megítélő és radikális üzenetnek azzal az elvárással, mint az kezdetekben volt, azonban az átadás módja változhat (azonban sohasem pusztán azért, hogy ‘cool’ legyen). Hiszem, hogy Isten hatalmasan fogja használni a világi médiát is (beleértve a TV hálózatokat), hogy szétterjedjen annak híre, amit az eljövendő Ébredés során az egész világon Ő

cselekedni fog. Nem gondolom, hogy “mindenkinek a kedvében kellene járni” annak érdekében, hogy elérjük az elveszetteket (végül is Jézus Maga, mint szegény ember jött el szegény embereknek prédikálva). Azonban, ha a mi indíttatásunk ezzel kapcsolatban az, hogy egy láthatóan langyos - ‘cool’ vagy ‘hip’ - “vidám Isten” csapatába hívjuk szórakozni az embereket, akkor túl messzire mentünk, és nagymértékben meghajlunk ‘e világ szelleme’ előtt eltorzítva azt az üzenetet, amit viszünk.

Remélem látod, hogy nem valamiféle szigorú, “öröm nélküli”, kolostori keresztyénség szószólója vagyok, és nem akarok visszatérni a konzervatívok megalkuvó sötét napjaihoz a gyülekezetben. Aminek valóban szószólója vagyok az egy eleven, helytálló tartalmú EREDETI ÚJSZÖVETSÉGI HIT – a 21. századra aktualizálva, de mégis megtartva minden lényeges dolgot, amivel a korai gyülekezet rendelkezett. Egyértelmű, hogy ez az egyetlen mód, hogy hatást tudjunk gyakorolni napjaink generációjára Jézus Krisztus keresztyének életet adó erejével.

Meg vagyok győződve, hogy az eljövendő keresztyénség valóban ‘felszabadult’ és annak ellenére mégis teljesen szerény és józan lesz (inkább, mint ‘cool’ - langyos - vagy egy szórakoztató ‘party’). Egy csiszolatlan, utcai-stílusú hit – ami valóban ‘olyan, mint a világban, de nem belőle való’ – kinyúlva az “utca embere” felé és teljesen Istent dicsőítve.

Ma valószínűleg jobban, mint bármikor a történelemben kiáltóan szükségünk van a szívhez szóló, ‘bűnbánatra’ indító igehirdetésekre a gyülekezetekben. A Laodiceai gyülekezetnek óriási mértékben szüksége van valami jó, régi-típusú ‘Ébredési’ igehirdetésre a “bűnről, a megigazultságról (becsületességről) és az ítéletről.” (János 16.8). Ez az, amiért hiszem, hogy az Ébredés és Reformáció most olyan sürgős. Nem hiszem, hogy Isten együtt tud élni egy megalkuvó Laodiceai gyülekezettel. Cseppet sem lehet kétséges, hogy Neki mindenfelé drámai dolgot kell cselekednie (ahogyan Ő sokszor cselekedett a múltban is). A mai gyülekezetnek a térdén, Istenhez könyörögve kellene bocsánatot kérni és nem “nagy party-kat szervezni”. Azonban ismét halljuk a Laodiceai gyülekezet kiáltását: “Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem.” Beteg, önelégült, langyos gyülekezet, nem törődsz Isten ígéretével, hogy “kiköp” a szájából?

A következő fejezetben meg fogjuk nézni az elmúlt korok Reformációit és Ébredéseit és ez nagyon hasznos lecke, hogy tanuljunk azokból a mai helyzetben. Először azonban röviden meg akartam tárgyalni néhány nagyon lényeges dolgot (kulcsot), amit hiszem, hogy Isten adott nekem tekintettel arra, hogyan hatékonyan foglalkozzunk bármiféle vallásos ‘erősséggel’ az életünkben. Ebben a fejezetben megnéztük a vallásos erősségek néhány részletét, amik a keresztyének életében működhetnek – mind a ‘törvényeskedés’ mind a ‘túlzott szabadság’ szélsőségei. Ezekkel az erősségekkel foglalkozva a saját életemben Isten számos alapelvet adott nekem, hogy nagyon hatékonyan gyökerestül irtsuk ki nem csak a ‘vallásos’ erősségeket, hanem másfélüket is.

Ha olvastál a ‘vallásosság’ különböző formáiról ebben a fejezetben, akkor elhiszed, hogy valószínűleg egy vagy több vallásos erősségekben te is mélyen érintett vagy, akkor az első dolog, amit tenned kell, hogy imádkozz és kérd Istent, hogy világítsa meg minden formáját az erősségeknek. Készségesnek kell lenned, hogy ebben teljesen átlátható legyél Isten előtt, és könyörtelenül becsületes önmagaddal szemben. Bármiféle Isten szerinti megtisztulás és bűnbánat esetén gyakran előfordul, hogy ‘sebet’ szerezhettek, ha hirtelen szembesülünk a sötétség valamilyen formájával, ami jelen van a szívünkben vagy lelkünkben. Azonban ez a folyamat lényeges része. Meg kell kérnünk Istent, hogy világítsa meg a sötétség bármelyik területét bennünk, amivel foglalkozni kell (legyen az szellemi büszkeség, ítélkezés, valamire irányuló erőfeszítés, vagy bármi más).

A következő lépés az erősségekkel való foglalkozásban (és fontos, hogy azokkal egyesével foglalkozzunk) jó kérni Isten megbocsátását, különösen, ha ez az erősség neked sérülést okozott vagy megbántott másokat. A harmadik lépés (és ez nagyon fontos) szükséges, hogy “MEGTAGADJUK” ezt az erősséget név szerint, nem csak a szánkkal, hanem A SZÍVÜNK ÉS AZ EGÉSZ LÉNYÜNK MÉLYÉBŐL, JÉZUS KRISZTUS NEVÉBEN. Amit most teszel, azzal véglegesen ‘elutasítod’ ezt az erősséget, eltávolítva azt tőled, mint egy ‘gyűlölt’ dolgot, nemcsak a szíveddel és elmédvel, hanem a lelked és az egész valód mélyéből, Jézus nevében. Ha azt akarod, hogy Isten ‘uralkodjon’ tested minden részében, akkor erőszakos módon ki kell szakítanod a gyökereket és eltávolítanod a sötétségnek minden benned lévő erősségét. Minden korábban leuralt testrészed most Istennek egy új erősségévé fog válni az életedben – ahol “Isten akarata valósul meg”, ahol az Ő ‘királysága’ létrejött tested egy részében, ami korábban szövetségben volt a sötétséggel, amit az ellenség azelőtt képes volt használni manipulálva téged. A Szellem gyümölcse (szeretet, öröm, békesség, stb.) most uralkodni fog ezen a területen sokkal jobban, mint valaha.

Az “ERŐSSÉGEKNEK JÉZUS NEVÉBEN TÖRTÉNŐ MEGTAGADÁSÁNAK ÉS ERŐSZAKOS ELTÁVOLÍTÁSÁNAK” folyamata használható a sötétség más területeivel való foglalkozáshoz is valaki életében: önsajnálattal (sok depresszió oka), indulatok, vágy, lázadás, hamis tanítások, ‘sérülések’ vagy neheztelések a múltból, stb. Ezekkel a dolgokkal való foglalkozás során szükséges, hogy TELJESEN KÖNYÖRTELEN légy, gyökeresen eltávolítva azokat. Nem lehet ‘kedvenc’ egyik sem. Néhány ember például titokban “kedvenc” önsajnálattal foglalkozik órákon át. Ha egyszer valóban szabadok lennének arra, akkor meglehetősen KÖNYÖRTELENNEK kellene lenniük ezzel az erősséggel. Ugyanez a helyzet ezen dolgok mindegyikével. Fel kell rá készülnünk, hogy könyörtelenül becsületesek legyünk önmagunkkal szemben.

Közel három évvel ezelőtt, amikor Isten megmutatta nekem ezeket az alapelveket, végigvezetett engem egy három napos időszakon, amikor megkértem Őt, hogy jelentse ki nekem és világítsa rá bármiféle ilyen erősségre az életemben. Ezen a három napon át ezek közül az erősségek közül sok ‘ELUTASÍTÁSRA’ került és teljesen kiszaggattam és eltávolítottam azokat az életemből. (Sok azok közül a sötétségnek olyan területei voltak, amikkel éveken át küzdöttem, hogy teljes győzelmet arassak).

Olyan egyszerű volt! Az egész keresztyén életem teljesen megújult mindössze három nap alatt. A szó legszorosabb értelmében egy új személy lettem. Dicsőség Istennek! Azóta sosem tértem vissza a régi állapotomhoz. (Egyébként számítok arra, hogy ezen erösségek némelyike arra vár, hogy megpróbáljanak ismét visszajönni. Ez olyan, mint egy kert-“gyomlálás”, amit időnként el kell végezni és akkor egyre több ‘földet’ veszünk birtokba!) Valójában a fő alapelv, amiről itt beszélünk, hogy használjuk a “Szellem kardját” (Isten igéjét), ami minden Szellemmel betöltekezett hívőnek rendelkezésére áll, hogy erőt vegyünk a mélyen bennünk lévő sötétség szellemi erösségei felett. (Személyi szinten hiszem, hogy ezen erösségek sokaságának a gyökere az ember bukott ‘lelkének’ a területén van. Ezért kell “ELUTASÍTANI” azokat a szívünk és lelkünk mélyéről). A Biblia úgy beszél Isten szaváról, mint éles két-élű kardról, emésztő tűzről és sziklazúzó pörölyről. Amit itt teszünk az csupán annyi, hogy használjuk ezt az Isten-adta fegyvert a szellemi erösségek levágására a Jézus nevében. Ahol egy ellenséges erösség levágásra kerül, ott Isten ‘királysága’ hatalmat vesz. Lényegében ez érthető egyfajta szellemi hasonlóság alapján az életünkben, ahogyan Józsué elfoglalja Kánaán földjét “erővel” – legyőzve az ellenség erösségeit (Jerikó, Ai, stb.), és menetelve, hogy ‘birtokba vegye a földet’ az Úr nevében (azaz ‘Isten királyságát’ hozva létre azon a földön az Ő nevében). Ezek fontos alapelvek, amelyek közül sok alkalmazása szükséges lesz az eljövendő Ébredés idején is. Ahogyan Jézus mondta: “A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.” (Máté 11.12).

Hiszem, hogy a fenti alapelvek pontosan ugyanolyan módon alkalmazhatók globális szinten, mint egyéni szinten: Isten az Ő szolgálóit egy különleges hatalommal és kenettel ruházza fel, hogy területeket vegyenek el az ellenségtől, és hogy helyette felállítsák az Ő ‘királyságát’. Mi most arra vágyunk, hogy Isten hatalmával és erejével új, felkent “Józsuék” emelkedjenek fel a földön, hogy levágják ezeket a globális ellenséges erösségeket (és azokat a hazugságokat, amik azokkal járnak) – hogy szellemileg ‘elfoglalják a királyságot erővel’. Dicsőség Istennek! Pontosán erről fog szólni az eljövendő Ébredés is.

4. Fejezet

ÉBREDÉS!

Éveken át sok régi Ébredésről szóló beszámolót tanulmányoztam, és egyre inkább az vált nyilvánvalóvá számomra, hogy sok mai elképzelés az Ébredésről valójában nem csak használhatatlan, hanem gyakran veszélyes és félrevezető is. Sok keresztyén az Ébredést csupán egy nagy ünnepségek időszakaként látja, ami csupán öröm és ‘aratás’. Nem fogják fel, hogy ezek a dolgok az igazi Ébredést KÖVETŐ “gyümölcs”. Az igazi Ébredés célja Isten népének megtisztulása és azután felhatalmazása. Ha népe beleesett a szellemi megtévesztés és csőd állapotába, akkor egy igazi Ébredés először a bűn óriási leleplezését fogja hozni és azután mély bűnbánatot. A teljes elképzelés az, hogy lássuk ezeket a keresztyéneket megítélve és megtisztítva, hogy ismét tiszta

csatornákká válhassanak, hogy el tudják hozni Isten áldását és üdvösséget egy haldokló világ számára – hogy ismét képesek legyenek teljesen visszasugározni az Ő dicsőségét az egész földön. Az igazi Ébredés elhozza Isten gyermekei számára, hogy térdeikre ereszkedjenek. Ahogyan az egyik író írta, az Ébredés “nem a hámból való kirúgás, hanem inkább, térdre esés.” És ahogyan Frank Bartleman írta ‘Az ébredés mélységét pontosan a bűnbánat szellemének a mélysége fogja meghatározni.’

Szokatlan dolog ébredés idején az emberek számára, hogy a Szent Szellem által meggyőzve a bűnről úgy le legyenek sújtva, hogy teljesen képtelenek legyenek bármit tenni kivéve arccal leborulni és sírva kegyelemért könyörögni Istenhez, a legnagyobb nyomorúságban, mindaddig míg vélhetően megkapták a bocsánatát. (Különösen az Ébredés korai fázisában rendszerint ezek azok a KERESZTYÉNEK, akik helyet adtak néhány bűnnek az életükben). Néha még annak is szükségét érzik, hogy bűnüket nyilvánosan megvallják, mielőtt átvinnék a bűnbocsánatot és a megtisztulást. Sosem szabad elfelejtenünk, hogy az Ébredés először a KERESZTYÉNEKET célozza meg. Amint azt a történelem világosan mutatja az Ébredés egy mély megtisztulási hullám, BŰNBÁNAT és felhatalmazás, ami Isten embereinek ‘felébresztését’ célozza meg, hogy képesek legyenek elhozni egy óriási “aratást”.

A következő leírás egy Ébredési ima-összejövetelet ír le, ami az 1858-59-es Walesi Ébredés idején történt. (Sok Ébredésre volt ez jellemző): “Abban a rémületben voltak, hogy az örökkévalóság magától értetődő valósággá vált számukra. Láthatóan mélyen belemerültek egy Isten szerinti szomorúságba... Néhány héten keresztül az összejöveteleken a sírás és a gyász hangja hallatszott. A ház gyakran annyira tele volt Isten jelenlétével, hogy istentelen emberek reszkettek a félelemtől, és az alkalom befejezésekor néha elmenekültek, mint valami küszöbönálló veszély előtt; máskor a székeiken ültek, mintha odaragasztották volna őket...”

Egy szemtanú mondta el a híres 1904-es Walesi Ébredésről, hogy Even Roberts nem az ékesszólásával törte össze az emberek szívét, hanem a könnyeivel. “Összetört, keservesen zokogott Isten előtt, gyötrődött imában, könnycseppek folytak végig az arcán, az egész teste vonaglott, és ez törte meg őket. Erős emberek összetörték és sírtak, mint a gyerekek... síró és jajgató hang töltötte be a levegőt.”

Egy jellemző kiemelés a megújult Ébredési vezető Charles G. Finney önéletrajzából, egy összejövetelettel kapcsolatban, amit egy különösen bűnös helyen tartottak: “Nem beszéltem hozzájuk egyhuzamban közvetlenül többet negyedóránál, amikor váratlanul egy megdöbbentő ünnepélyesség telepedett rájuk. Az emberek leestek a székeikről és kegyelemért könyörögtek. Ha kard lett volna mindkét kezemben, nem lettem volna képes elválni őket olyan gyorsan, mint ahogyan leesetek székeikről. Valójában majdnem az egész gyülekezet a térdein volt, kisebb részük elterült a földön, ahogyan két perce az első sokk érte őket. Mindenki, aki beszélni tudott, mind magáért imádkozott... Természetesen az igehirdetéssel le kellett állni, mert képtelenek voltak tovább figyelni. Egy idősebb ember, aki ígét hirdetni hívott oda a terem közepe táján ült és teljesen elképedve nézett körül. Felemeltem a hangom majdnem rikácsolva,

hogy a zokogás zaja ellenére halljon engem és odakiáltottam neki ‘Nem tudsz imádkozni?’...”

A Szent Szellemnek egy igazi kiáradása, Isten kitapintható jelenléte nagyon valóságos. Frank Bartleman írta a következőt az 1906-os ‘Azusa utcai’ Ébredés egyik összejövételéről: “Isten olyan csodálatosan közel jött hozzánk, látható módon, valóságos mennyei atmoszféra fogott körül bennünket. Istennek egy olyan “erőteljes dicsősége” volt rajtunk, hogy csak az arcunkra tudtunk borulni. Hosszú ideig nem is tudtunk ülni maradni. Mindenki arcra borult a padlón, néha az egész Istentisztelet ideje alatt. Én ritkán voltam képes teljes testtel, arccal a padlón fekve maradni.”

A túlradó érzésnek ebben az óriási jelenlétében való tartózkodás, egy szent Isten “jelenlétének dicsősége” kínzó meggyőzést hoz a bűnről azok számára, akiknek a szíve nincs rendben Vele kapcsolatban, azonban nagy vidámságot és valódi örömet azok számára, akik tudják, hogy tisztára vannak mosva. Ezt a szélsőséges nagy szomorúságot a bűn felett, igazi ‘kibeszélhetetlen’ öröm követte, ezért gyakran “érzelminek” és hisztérikusnak ítélték meg azok, akik ellenálltak az Ébredésnek. Azonban felfedezhető, hogy Isten mély és tartós mozdulása, ami a bűnről való mély meggyőzéssel kezdődik, és mély örömet eredményez, mindig helyes és tartós gyümölcsöt terem, ahol megtörténik.

Sok Ébredés eredményezte az örömmel egy ilyen túlradását, dicséretet és mulatozást az újbóli megbocsátás miatt, amikor a szemlélődők gyakran meglepődnek a “dicsőség Istennek” kiáltásoktól, a féktelen dicsőítéstől és énekléstől. Fontos emlékezni azonban arra, hogy “Szent Szellem igazságának, békességének és örömeinek” ilyen módon való megtapasztalása valójában csak azok között lehetséges, akik eljutnak az összetörettetésnek és mély bűnbánatnak erre a helyére. A ‘halál’ mindig meg kell, hogy előzze a ‘feltámadást’.

Ahogy Evan Roberts (az 1904-es Walesi-i Ébredés vezetője) mondta: “Először: Van bármi bűn a múltadban, amit még nem rendeztél le (adtál halálba) becsületesen, nem vallottál meg Istennek? Azonnal borulj a térdeidre. A múltadat le kell rakni és kitisztázni. Másodszor: Van bármi az életedben, ami kétséges, amit nem tudsz eldönteni vajon jó vagy gonosz? El vele! Nem szabad, hogy egyetlen felhő is legyen Isten és te közötted. Megbocsátottál MINDENKINEK? Ha nem, ne várj bocsánatot a bűneidre...” Tagadhatatlan, hogy a mély megbánás és ima az igazi kulcsok a valódi Ébredéshez. A Szent Szellem minden korábbi kiáradásának ez volt az előzménye és kétség nélkül ugyanígy lesz az elkövetkezendőnél is.

ÖSSZEZAVARÁS FELHŐJE ...

Isten bármelyik új megmozdulása esetén Sátán kétségbe van esve, hogy milyen módon álljon ellen vagy rombolja le azt, nemcsak azt KÖVETŐEN miután elkezdődött, hanem, ha egyáltalán lehetséges, még MIELŐTT elkezdődik. Látjuk ezt például mind Mózes, mind Jézus életében. Mindkét esetben a gonosz megkísérelte megölni ezeket a “kiválasztottakat” (akik Isten minden idők két legnagyobb mozdulásának vezetőjévé

kellett, hogy váljanak) megölve minden velük egykorú csecsemőt. A Sátán mindkét esetben látta Isten eljövendő nagy mozdulásának minden jelét, és “csírájában ki akarta irtani”, mielőtt valóban elkezdődhetett volna. A gonosz bármit meg fog tenni a rendelkezésére álló eszközökkel, hogy megpróbálja kisiklatni vagy lerombolni egy új (vagy bekövetkező) Ébredést. Amint azt a történelem mutatja Sátán egyik híres trükkje, hogy megpróbálja az új mozdulást a hamisítványok, a zavarok és a hazugságok zűrzavarával tönkretenni.

Az ördög elég Ébredést látott a múltban, hogy végső soron gyűlölje és féljen tőle. Az Ébredéskor a gonosz legrosszabb rémálma válik valóra – a megtisztulás és erő kiáradása azzal a céllal, hogy helyreállítsa Isten népét, hogy valóban potenciális fenyegetés legyen a világban: Sátán királysága és munkája számára. Amikor Ébredés tör ki vagy közel áll a kitöréshez az ördög gyakran sok fronton megmozdul: célba vesz bizonyos – Isten által használt - vezetőket, akiknek feladata az emberek felkészítése. Ha egy fontos vezető kiesik, akkor az ördög képes egy nagy megtévesztésbe belevinni az embereket. Megpróbálja szétrombolni a kulcs-vezetők közötti kapcsolatot, ellenállást gerjesztve más keresztyének felől. “Hamisítványok” széles skáláját vonultatja fel, hátha vitát tud szítani, hogy elterelje az emberek gondolatait a központi igazságról. Ha az ördög tönkre tudja tenni az Ébredést az ‘előkészítési’ fázisban, akkor tudja, hogy meglepően jól dolgozott. Ha azonban nem, akkor megpróbálja elpusztítani, amilyen gyorsan csak lehet a kezdetek után. Piszkos taktikák sokaságát sorakoztatja fel. A legnagyobb; az összezavarás felhője, rémhírek és hamisítványok, és ha ezek beválnak az ördög nagyon elégedett lesz. Röviden, bármit meg fog tenni, hogy megpróbálja hiteltelenné tenni vagy megakadályozni Isten új (vagy közelgő) mozdulását. (Különösen a vég-idők nagy Ébredését)

John Wesley mondta: “Ne aggódj amiatt, hogy a Sátán elveti a konkolyt Krisztus búzája közé. Ez mindig így volt, különösen a Szellem bármelyik figyelemreméltó kiáradásakor és mindig így is lesz, mindaddig, míg az ördög nem lesz megkötve ezer esztendőre. Addig mindig hamisítványokkal manipulál és erőfeszítéseket tesz, hogy szembeszegüljön Krisztus szellemének munkájával.” A hamisítványok nagyon általánosak az Ébredés idején: megnyilvánulások hamisítása, hamis megtérések, hamis ún. “Ébredési” igehirdetések, a legszélsőségesebb és legrombolóbb tanok hirdetése. Ezeket az ördög tudtán kívül használja, hogy hiteltelenné tegye és lerombolja a valódi Ébredést. Ahogyan Adam Clarke mondta: “...a nagy ébredési mozgalmak során szinte lehetetlen megakadályozni az igazi tűz által táplált futótűzet.”

A gonosz egyik kedvenc trükkje Ébredés idején az, hogy bevessen néhány ‘elő-Ébredési’ szolgálót igazi szélsőséges igehirdetésekkkel és szolgálatokkal, hogy általuk hiteltelenné tegye Isten egész mozdulását. Ahogyan Frank Bartleman írta: “Az ember mindig hozzátesz az Isten által adott üzenethez. Ez a Sátán fő módszere, hogy hiteltelenné tegye és lerombolja, amit Isten eltervezett. Mind Luthernek mind Wesleynek ugyanazokkal a nehézségekkel kellett megküzdenie. Így van ez minden Isten által küldött Ébredésnél... Az üzenet általában többet elvisel az ébredés barátaitól, mint annak ellenségeitől.” John Wesley egyszer ezt imádkozta: “Uram,

küldj nekünk régi ébredést, hibák nélkül; azonban ha ez nem lehetséges, küldd azt annak minden hibájával. Szükségünk van az Ébredésre.”

Mint mondtam hamis szellemi megnyilvánulások nagyon általánosak Ébredés idején. Ezeket gyakran olyan hívők okozták, akik ‘érintések’, áldások vagy megtapasztalások után vágytak inkább, minthogy Istent keresték volna az Ő kedvéért. Nagyon veszélyes a keresztyének számára, hogy valamit keressenek az Istennel Magával való mély és tiszta kapcsolat nélkül. Bármilyen ‘érintések’ vagy megtapasztalások utáni pusztavágyakozás valójában semmi más, mint “lelkiség”, aminek eredménye nagy szellemi megtévesztés lehet. Mint mindig, az ilyen hamis megnyilvánulások vagy hamis megtapasztalások bizonyos mennyisége tisztán testi lesz, míg más része egyenesen démonikus. Ez valójában igazi “JEZABEL”-i birodalom (különösen, ha a megnyilvánulásokba belekeveredik a ‘korlátok elvetése’ vagy egyfajta “rendezetlenség”). Néha, szélsőséges esetben, lehetséges, hogy az egész mozgalom az ilyenfajta hamis megnyilvánulások ‘áldozatává’ válik.

Fontos azonban arra is emlékezni, hogy Isten Maga is gyakran cselekszik ‘szokatlan’ dolgokat Ébredés idején. Például, a Szent Szellem erőteljes, hirtelen kiáradása gyakran fog eredményezni óriási sírásban való kitörést a bűn feletti aggodalom miatt vagy ‘remegést’ az Istenfélelem miatt. Amikor pedig a bűnbánat és a megbocsátás megtörténik, akkor örömteli kitörő dicsőítés vagy hálaadás következik. Ennek eredményeként előfordulhat, hogy sokan ‘nyelveken szólnak’ vagy elesnek Isten ereje alatt, álmokat, látásokat kapnak vagy angyali látogatásokat élnek át.

Ezeknek a dolgoknak a nagy többsége könnyen utánozható az ördög által. Természetesen létfontosságú, hogy a vezetők biztonsággal képesek legyenek megkülönböztetni, hogy mi a hamis és mi az igazi. Az ördög egyik híres trükkje igazi ébredés idején, hogy amennyit csak lehetséges olyan sok hamis megnyilvánulást keverjen össze azzal, amit Isten cselekszik, és ezáltal sok megfigyelőben hiteltelenséget okozzon, hogy ez az egész dolog ‘nem Istentől’ van.

Azonban, ha az ilyen hamisítványok nem okoznak sok problémát, akkor a vezetők jobban teszik, ha nem szentelnek túl nagy figyelmet neki. Figyeljünk azonban az ‘igazi’, de zajos viszonylag kis problémákra is, amik néha gondatlanná tehetik az embereket BÁRMI szokatlannal kapcsolatban, ami megnehezítheti a Szent Szellem munkálkodását. Ha olyan sokféle és nagymennyiségű a hamisítvány, akkor szükséges lesz, hogy a vezetők nyilvános helyreigazítást tegyenek, minden Istentől kapott hatalmukat felhasználva. Ha az ilyen helyzetben ‘elmarad’ a helyreigazítás, akkor az ördög gyorsan betör és átveszi a teljes ellenőrzést. Ezért a ‘lágy’ vagy megalkuvó vezetőség nagyon végzetes lehet Ébredés idején, akiket a Sátán könnyen tud manipulálni a saját céljára!

Meg vagyok győződve, hogy az eljövendő Ébredés vezetői nagyon óvatosak lesznek bármiféle reménykeltő lelki dologgal szemben. Egyáltalán nem tudom elképzelni, hogy ők egyfajta “a szíveket madzagon húzó” technikákat használjanak, amit olyan gyakran látni manapság. Minden, ami tetszetős minden, ami lelki minden, ami

sekélyes, és ami körbevenné az embereket egy meleg, pozitív, “szórakozást nyújtó” védőburokkal – mindezt gyűlöli Isten. Az ilyenfajta dolgok látható módon mégis, olyan általánosak az utóbbi években. Tapasztalatom szerint, nagyon kevés keresztyén az, aki még ha látja is ezeket, mer is beszélni az igazságról.

Az új Ébredés szolgálói gyűlölni fogják az ilyenfajta lelki dolgokat, túlzó és érzelmi manipulációkat. Prédikációjuk (és dalaik) bizonyára nem a személyes varázsuk, okosságuk vagy előadó művészetük (show man-ség) bemutatása lesz, hanem inkább a “Szellem és erő megmutatása” (1 Kor 2.4). Meg vagyok győződve, hogy egy ‘új zene’, ami ennek az Ébredésnek velejárója lesz, teljesen szabad lesz az emberi érzések bármi módon való manipulációjától. Azonban mindezek ellenére nincs kétségem, hogy ezt az eljövendő Ébredést ‘érzelgősséggel’ és hisztérikussággal fogják vádolni éppen úgy, mint az minden korábbi esetben megtörtént.

REFORMÁCIÓ – EGY ‘ÚJ TÖMLŐ’

Amikor Isten szükségét látja, hogy egy új Ébredés teljesen eltávolítsa a régi vezetőket és régi gyülekezeti szervezet befolyását, akkor Ő nem csupán egy Ébredést fog hozni mindenfelé, hanem egy teljes “REFORMÁCIÓT” – a régi szervezetet és vezetőket teljesen ‘félretéve’. Isten egyértelműen kijelentette, hogy az eljövendő megmozdulásában ez fog megtörténni. Valójában a “teljes reformáció” mögötti alapelv ugyanaz, mint amit Jézus Maga mondott a Luk 5.37-38-ben: “...senki sem tölti az újbort ó tömlőkbe; mert különben az újbor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. Hanem az újbort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad.”

Az egyház története ismétlődő módon megerősíti azt a nagy ostobaságot, hogy az ‘újbort’ a régi tömlőben akarják megtartani. Milyen sok Ébredés ‘vérzett el’ századokon keresztül egyszerűen azért, mert az emberek makacs módon megpróbálták beleerőltetni az ‘újbort’ a régi gyülekezeti rendszerbe és szervezetbe. Gyakran ezek okozták, hogy az Ébredés viszonylag rövid életű volt és gyakran megbukott mielőtt teljesen véghezvitte volna mindazt, amit Isten eltervezett. Valójában a leghatékonyabb és leghosszabb életű Ébredések azok, amik nemcsak a Szent Szellemnek egy kiadását foglalják magukba, hanem ‘elvetik’ a régi gyülekezeti rendszert (és mindent, ami azzal jár), mert egy ‘új mozgalom’ új vezetők felállítását is jelenti. Néhány jól ismert példája ennek a Luther Márton vezette ‘Nagy Reformáció’, a tizennyolcadik századi Wesley által vezetett Ébredések, és a múlt századi William Booth által vezetett “Üdvhadsereg” Ébredések (nem említve az eredeti “Apostolok cselekedete könyvében” leírt Ébredést magát).

Mindezek az Ébredések egyben ‘Reformációk’ is voltak - a “régii” rendszer elhagyását is magukba foglalták - és egy teljesen ‘új’ mozgalmat hoztak létre, új vezetőkkel.

Az a vágy, hogy a “régii”, jól ismert és kényelmes rendszert megtartsuk és megpróbáljuk beleerőltetni Isten új megmozdulását a meglévő szervezetbe, gyakran nagy kísértés. Azonban ezt a fajta ‘kényelmes’ hozzáállást fel kell adni. Az ilyen

gondolkozás halálos veszély lehet bármilyen Ébredés hatékonyságára és élettartamára nézve. Amikor látni fogjuk Isten Szellemének egy valódi mozdulását ezekben az utolsó napokban, ami valóban végig fog söpörni az egész világon, akkor nemcsak az ‘újbor’ jobb felhasználására kell gondolnunk, hanem arra is, hogy az együtt fog járni ‘új tömlővel’ is.

Már elég hosszan beszéltünk az eljövendő “utca-gyülekezetről” vagy ‘utca-alapú’ Ébredési mozgalomról. Sok szempontból hiszem, hogy ez nagyon hasonló lesz az Apostolok cselekedetei könyvében leírtakhoz – egyszerű, hatékony, nagymértékben ház-alapú és utca-alapú megmozdulása Istennek. Magában foglal óriási szabad téren rendezett összejöveteleket, ahol az új apostolok és próféták fognak beszélni (amit ‘jelek és csodák’ követnek) és ahol ‘új zene’ fog szólni. Ugyanakkor magába foglalja a hívők kis, helyi összejöveteleit is (rendszerint ‘házanként’), ahol a helyi keresztyének fognak összejönni, imádkozni, részt venni az Úrvacsorában, gyakorolni a szellemi ajándékokat, stb.: “...Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.” (1 Kor 14.26).

Ezeknek a házi gyülekezeteknek a vezetői nem azért lesznek ott, hogy kontrollt gyakoroljanak és uralkodjanak, hanem inkább azért, hogy biztosítsák a Szent Szellem szabad mozgását és bármi zavar esetén azonnal beavatkozhatnak. Ez ideális környezet új hívők számára, hogy elkezdjék gyakorolni ajándékaikat – ‘cselekedve tanulni’.

Beszélni kell azonban az eljövendő Ébredési mozgalom új ‘struktúrájáról’ is, mert fontos emlékeznünk arra, hogy Isten igazi Egyháza egy élő ‘organizmus’ és nem emberi szervezet. Az igazi Egyház EMBEREKBŐL épül fel – Isten “élő köveiből”. Az nem újfajta ‘összejöveteli’ formákat vagy más formájú ‘épületeket’ jelent. Az EMBEREK a fontosak. ŐK azok, akik létrehozzák Isten Egyházát. Az Ef. 2.20 azt mondja nekünk, hogy az igazi Egyház “az apostolok és próféták alapján épül fel”, Jézussal Magával, mint szegletkövel, akiben az egész épület egybe van szerkesztve és növekszik szent templommá az Úrban.” Más szavakkal az Egyház EMBEREKBŐL épül fel Jézussal, mint ‘szegletkövel’, az Ő apostolainak és prófétáinak az ‘alapján’. Minden Reformáció és Ébredés a történelemben új ‘apostolokon és prófétákon’ épült fel, akiket Isten emelt fel arra az órára. Ez nem fog változni később sem. Isten nagyon világossá tette, hogy “AMIKOR AZ ÚJ APOSTOLOK FELEMELEKEDNEK”, akkor fog az eljövendő Reformáció és Ébredés valóban elkezdődni.

Éppen úgy, mint a korai Egyház esetében, szükséges, hogy egy új nagy mozdulása Istennek ‘apostoli’ mozdulás legyen (azaz az új apostolok - akiknek mindenfelé fel kell emelkedniük - tanítása és szolgálata legyen a középpontban). “És foglalatosság valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a kenyörgésekben. Támada pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala... Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Ap.csel. 2.42-47).

Ebben az Ébredésben az ‘ötrétű’ szolgálatok mindegyike kellő mértékben képviselni fogja magát: Apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók, hogy “felkészítsék a szenteket a szolgálat munkájára, hogy felépüljön Krisztus Teste ..., hogy eljusson a Krisztus teljességével ékeskedő érett férfikorra” (Ef. 4.11-13). Ezek a szolgálatok Isten Egyházának alapjai - ‘tartó oszlopai’ - , amikre az egész épület fel fog épülni, hogy képes legyen felnövekedni Krisztus ‘teljes teljességét kiformázva.’

Egy dolog egészen bizonyos: Ebben az Ébredésben valóban Jézus Krisztus lesz az Ő Egyházának ‘Feje’. Jóllehet az új apostolok kenetet fognak kapni arra, hogy vezessék az Ő Egyházát az Ő nevében, JÉZUS lesz az, aki uralkodni fog és Ő lesz az, akire az új szolgálok állandóan vezetésért tekintenek. Ez kell, hogy legyen az Egyház legszebb órája. Ő lesz a legragyogóbb, legdicsőségesebb Menyasszony az egész történelem során: tiszta, szent, ‘szeplő, ránc vagy bármi egyéb dolog’ nélkül. Isten a ‘legjobb borát’ – a legnagyobb kenetet – a végére, erre a mozgalomra tartogatta. A világtörténelem legnagyobb Ébredésében és az utolsó nagy “aratás” napjaiban élünk, hamarosan kihirdetve a legnagyobb ÍTÉLETET, amit a föld valaha látott. Az Ébredések történetében a legfelkentebb ‘utca-gyülekezetek’ korában élünk. Isten azt mondta: “Meg fogja változtatni a Keresztyénségről alkotott felfogásunkat és kifejezési módunkat A FÖLDÖN, még a mi generációnk idején.” Mondjátok meg nekem keresztyének, készek vagytok erre? “És ők legyőzték a gonoszt a Bárány vérével és a bizonyágtételük szavával, ÉS ŐK NEM KÍMÉLTÉK AZ ÉLETÜKET MINDHALÁLIG” (Jel. 12.11).

ÉBREDÉSI VEZETŐK

Isten sok korábbi mozdulását tanulmányozva, rövid idő alatt nyilvánvalóvá vált számomra, hogy gyakran feltűnő hasonlóság volt az Isten által választott különböző vezetők között, akiket Reformáció és Ébredés idején felemelt népe vezetésére. Az ilyen emberek szellemi hasonlósága valójában Isten régi “nagy embereihez” nyúlik vissza – Józsué, Káleb, Mózes, Gedeon, Illés, Keresztelő János, stb. Nagyon bátor emberek voltak és ismertté váltak – az első apostolok, majd olyanok mint Savonarola, Luther, Whitfield, Wesley, Edwards, Finney, William Booth, Evan Roberts, Jonathan Goforth, John Sung, Smith Wigglesworth, stb. Mind olyan emberek voltak, akik “megfizették az árat”, akik sok időt töltöttek egyedül titokban Istennel és gyakran éveket a ‘pusztában’ mielőtt felülről felkenettek volna erővel és előre küldettek volna, hogy szabadítsák ki Isten népét a megkötözöttség és a bűn fogságából. Hirtelen tűntek fel, mintha a semmiből bukkantak volna fel, mentesek voltak minden félelemtől, perzselő üzenettel, ami egyenesen a hallgatóik szívébe hatolt. Ez így volt és mindig így is lesz Isten ilyen “felkentjeivel”.

Ahogy A.W. Tozer mondta: “Istennek mindig voltak specialistái ... akik feltűntek a történelem kritikus pillanataiban, hogy Isten nevében feddjenek, dorgáljanak, figyelmeztessenek és megigazítsanak ... Egy ilyen ember valószínűleg drasztikus, radikális, lehetőség szerint időnként erőszakos volt és kíváncsi sokaság gyűlt össze, hogy megnézzék munkáját, és rögtön szélsőségesnek, fanatikusnak és negatívnak bélyegezték; és bizonyos értelemben ez igaz. Egyetlen célt tartott szem előtt, hogy

szigorú és bátor legyen. Ezek voltak azok a minősítő tényezők, amit az adott körülmények megköveteltek. Némelyeket sokkolt, másokat megrémisztett és nem keveset elidegenített, azonban tudta, hogy ki hívta el és mire volt elküldve, amit meg kellett cselekedni. Szolgálatára vészhelyzetben lépett működésbe és ez a tény jellemezte őt, mint egy másfajta, erre a célra elkülönített embert.”

Az ilyen embernek kiképzési terepe gyakran a mély összetörettetés “pusztasága”, önmaga ‘jelentéktelensége’ és halála volt. Ahogyan a történész D’Aubigne írta: “Istennek egy nagy munkája sohasem ment végbe természetes emberi erővel. Akiket Isten szeret kiválasztani, azok a száraz csontokból, a sötétségből és a halál porából származnak, ami által eltervezte, hogy az Ő világosságát, helyreállítását és életét széjjelszórja az egész földön.”

Egy másik író is felfedezte ezt: “Különböző válsághelyzetekben, amik előfordultak a gyülekezet történetében, emberek jöttek elő, akik – követőiket meglepve - szent vakmerőséggel léptek fel. Amikor Luther Márton kiszögezte a tanait a Wittembergi székes-egyház ajtajára, az óvatos emberek meglepődtek a rettenthetetlenségén. Amikor John Wesley figyelmen kívül hagyott minden gyülekezeti megkötöttséget, vallásos szokást és mezőn, utcákon hirdette az igét, az emberek kijelentették róla, hogy tönkretette hírnevét. Így volt ez minden korban... Teljesen vakmerő viselkedés, ami figyelmen kívül hagyja az emberi véleményeket és más következményeket, az felelhet meg az adott szükséghelyzetnek.”

Az ilyen emberek gyakran napjaik legvitatottabb alakjai voltak. Néhányan szerették őket, mások teljesen utálták. Rendszerint a jelenlegi állapot, a gyülekezeti berendezkedés fenyegetettségét látták bennük és ezért nagy gyanakvással kezelték őket, sőt egyenesen gyűlölték őket. Ezek az emberek imában harcoltak Isten tróntermében. Ott ittak a menny dicsőségéből és átítatódtak egy látással és egy szenvedéllyel a pusztaság szavakon túl. Veszélyes emberek – emberek a szeretet tüzevel, odaszentelve egy szent Istennek. Sohasem elégedettek a gyülekezettel, ami nem teljesen az Ő dicsőségét és méltóságát sugározza vissza egy haldokló világ számára. Nem engednék meg soha, hogy Megmentőjüket hátrahagyják “sebesülten a barátai házában.”

Ezek a Reformerek és Ébredési vezetők olyan emberek voltak, akik Istenért mindenről lemondtak, akik készségesek voltak imádkozni, megfizetve mindennek az árat, hogy lássák Istent felemelkedni és szétszórni ellenségeit a földön. Készségesen megalázták magukat, hogy alázatosak legyenek és összetörettesenek Ő általa, hogy egy napon az Ő dicsőségének valódi eszközei lehessenek... Valóban meghaltak ‘önmaguknak’, meghaltak a bűnnek, “meghaltak a világnak és a világ minden játékának, haszontalan önmotogatójának és sekélyes örömeinek”. Csak Jézusért élnek és az Ő szava van beégetve a szívükbe, ami a szájukban olyan, mint az égő tűz, mint a kétélű kard.

ÉBREDÉSI IGEHIRDETÉSEK

Jól ismert tény, hogy a régi Ébredési vezetők szívbe hatoló módon és nagyon bátran prédikáltak a “bűn, igazság és ítélet” témájáról. Ennek nagyon jó oka van: Jézus határozottan állította, hogy a Szent Szellem mindezekről a dolgokról MEGGYŐZ.”! (János 16.8). Ezen emberek igehirdetésének célja az volt, hogy felszabadítsák a Szent Szellem meggyőző erejét a hallgatók felé. Arra törekedtek, hogy teljesen felébresszék az emberek lelkiismeretét. Egy Walesi Ébredési szolgáló, Humphrey Johnes egyszer így bátorított egy fiatal prédikátort: “...szigorúan és meggyőző módon prédikálj; folyamatosan a lelkiismeretet célozd meg; határozottan terheld rá az emberekre a bűneiket; ne légy tekintettel az emberek jó vagy rossz hírnevére; és kerüld el a maga mutogatást az igehirdetés során.” Most MILYEN is akkor az Ébredési prédikáció?!

Ezek az emberek óriási kenet alatt szólták Isten szavát, nem valamiféle tompa fegyverrel hadonásztak, hogy erősen megverjék vele az embereket, hanem inkább mint éles, precíz műszer, egy “erős, két-élű kard”, beszúrva mélyen az emberi szívekbe, megvilágítva a rejtett bűnöket, indíttatásokat, vágyakat - igazi Istentől való megszorodást és mély bűnbánatot hozva. Amit ezek az igehirdetők kerestek az egy “összetört szív és egy bűnbánó szellem” volt. Mint Péter Pünkösöd napján, azzal a céllal prédikáltak, hogy ‘szíven talált’ embereket lássanak. Csak akkor lehettek bizonyosak, hogy az eredmény valóban mély és valóban tartós lesz, ha van bűnbánat.

Ez majdnem mindig jellemzője az igazi Ébredési igehirdetéseknak, az apostolok napjaitól mostanáig. Pünkösöd napján Péter szemükbe mondta a zsidóknak a vádat, hogy ‘keresztre feszítették a Messiást’, ami azt idézte elő bennük, mintha ‘szíven szúrták’ volna őket és felkiáltottak: “Mit cselekedjünk atyámfiak?” (Ap.csel. 2.36-37). A feljegyzés arról számol be, hogy három ezer ember tért meg miután hallották ezt a Szellem tüzétől áthatott prédikációt. Később az Apostolok cselekedete könyvében olvassuk Pál bátor prédikációját Félix kormányzóhoz: “Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt, FÉLIX REMEGETT...” (Ap.csel. 24.25). Egy másik Szentírásbeli példa: egy ilyen bátor, meggyőző prédikációért István mártírhoz fordulhatunk: “Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Szellem ellen igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen....” (Ap.csel. 7.51-53).

Sok más példa van az ilyenfajta prédikációra végig az Újszövetségben (Jézus és Keresztelő János szolgálatában például). Az Ébredési prédikáció nem előre eltervezett módon és szándékosan támadó. Azonban gyakran nagyon őszinte és rendkívül bátor. Mint egy író megjegyezte: egyrészt számíthatunk rá, hogy ez a fajta “bátor” prédikáció mély büntudatot ébreszt, másrészt a “legkeserűbb ellenérzést” (gyakran mindkettőt) válthatja ki. A régi Ébredési vezetők óriási Isteni hatalommal rendelkező emberek voltak és úgy használták Isten ígését, mint egy kardot ‘megostromolva’ a bűn, a kompromisszum és a vallásosság erősségeit, ami megkötözte a népet. Ez sosem volt ‘kellemes’ igehirdetés (“bűn, igazság és ítélet” nem kellemes témák). Azonban ezek az emberek jól tudták, hogy “az Úr félelme a bölcsesség kezdete” (Péld. 9.10). Ők mind így prédikáltak.

Luther Márton azt mondta: “Azért születtem, hogy harcoljak a gonoszok és a pártoskodók ellen. Az a munkám, hogy eltávolítsam az akadályokat, hogy levágjam a tüskéket, hogy feltöltssem az ingoványt, hogy egyenes ösvényeket vágjak és utakat építsek. Bizonyos azonban, hogy nekem is van valami hibám, ezért engedjék meg nekem, hogy az igazságot nagyon keményem kimondjam, ahogyan hajdan a képmutatók is cselekedtek, azonban ők elleplezték az igazságot.” A nagy Ébredési vezető Charles Finney mondta egy szokásos összejövételre: “Isten Szelleme olyan erővel jött rám, hogy olyan volt mint, amikor egy útegről leveszik az álcát. Isten szava több mint másfél órán át egyszerűen ömlött rajtam keresztül és láttam, hogy mindaz, ami korábban bennem volt az most átment rájuk. Olyan volt ez, mint egy tűz, egy sziklazúzó pöröly, mint egy kard, ami szétválasztja a lelket a szellemtől. Láttam, hogy egy általános büntudatra ébredés terjedt szét az egész gyülekezeten. Sokan közülük nem tudták feltartani a kezüket.”

A híres tizennyolcadik századi Ébredési igehirdető Jonathan Edwards (híres Ébredési prédikátor igehirdetése: “Bűnösök egy dühös Isten kezében”) feljegyezte, hogy két kiemelkedő jellemzője van az igazi Ébredésnek; erőteljes meggyőzés a bűnről, amit hatalmas dicséret és jókedv követ. A következő jellemzőket fedezte fel:

“(a) A félelmetes királyi hatalom rendkívüli érzése, Isten nagyságának és szentségének olyan mértéke, hogy az elárasztja a lelket és a testet, egy szűrő érzés - Isten mindent látó szeme – ezért néha megszűnik a test ereje; Isten végtelen, rettenetes haragjának érzése - a bűnösök kitétele ennek a haragnak kimondhatatlan szenvedéssel együtt.

(b) Különleges vágyódás két dolog után; hogy tökéletesebbek legyünk alázatosságban és imádatban ...Nagy gyönyörűséget érezzünk Isten és Jézus Krisztus énekkel való dicsőítésében, és vágyódás arra, hogy ez a mostani élet Istent dicsőítő egyik ének folytatása legyen...”

A régi Ébredési prédikátorok gyakran Isten Szellemének olyan hihetetlen kenete alatt prédikáltak, hogy a ház szó szerint megtelt jajgató sírással és ezeknek a szíven-szúrt embereknek a zokogásával. Egy szemtanú írta Savonarola prédikálásáról, hogy az “olyan rémületet és riadalmat” okozott, olyan zokogást és sírást, hogy az emberek szótlannul - se holt se eleven - jártak az utcán”! Igehirdetők ma sokan, egyáltalán nem használja az ilyen típusú igehirdetést. Mondhatjuk, hogy “a bűnnek, az igazságnak és ítéletnek” ilyen mértékű hangsúlyozása szinte ismeretlen. Azonban olyan körülmények között, ami a mai gyülekezetekben található, PONTOSAN ilyen prédikálás lenne szükséges. Ez azért van így, mert Isten olyan gyakran alkalmasnak látja felemelni és használni az ilyen igehirdetést a maihoz hasonló körülmények között.

A régi Ébredési igehirdetők úgy tele voltak Isten jelenlétével, úgy átítatódtak az Ő dicsőségével, úgy feltöltődtek erővel odafentről, hogy az Ébredés szó szerint követte őket akárhová mentek. Sohasem mertek volna ilyen kenet nélkül prédikálni (‘a betű megöl, a Szellem az, ami életet ad’). Azonban hogyan tettek szert ilyen hatalmas kenetre? Ja igen, amint a legtöbb régi feljegyzés mutatja, ez nagymértékben a

szolgálatukra jellemző gyötrődő, hatékony IMA által volt lehetséges, ami által betörték az igazi 'Ébredés' erejének ebbe a birodalmába.

ÉBREDÉSI IMA

Charles Finney mondta: „..amíg nem rendelkeztem az ima szellemével, nem tudtam semmit csinálni. Ha elvesztettem egy napra vagy egy órára a kegyelem és a könyörgés szellemét képtelen voltam erővel és hatékonyan prédikálni vagy lelkeket megnyerni meggyőzés által.” George Whitefield mondta: “Egész napokat és HETEKET töltöttem el elterülve a padlón csendben vagy hangosan imádkozva...” Frank Bartleman írta: “Éjszaka alig tudtam aludni az ima szelleme miatt ... Az ima szó szerint elemésztett engem.” D.M. McIntyre írta: “Mielőtt a nagy ébredés Gallneukirchen-ben kitört, Martin Boos órákat és napokat töltött el és gyakran éjszakákat a közbenjárás magányos gyötrelmében. Azután, amikor prédikált, szavai olyanok voltak, mint a tűz és az emberek szíve pedig, mint a fű.”

Ez az erőteljesen sürgető, felkent, Szellem tüzétől átitatott imádkozás volt az, amit Isten vezetett és inspirált. A régi Ébredési prédikátorok használták az ima szellemének beszédét, ami “kiáradt” rájuk. Sírva, gyötrődve, könyörögve, vívódva, ‘vajúdva’, imádkozva beszéltek. Az egésznek az volt az oka, hogy ezek az Ébredési prédikátorok olyan mértékben át voltak itatódva Isten dicsőségével és jelenlétével, sok időt töltve közösségben Vele, és valóban összetörték imában, az Ő tróntermében. Mély bűnbánat, bátor hit, ‘gyötrődés’, Szellem tüzétől átitatott ima bármely korban nagyon fontosak az igazi ébredéshez (ez természetesen vonatkozik mindenkire nem csak azokra, akik szolgálnak).

Mint azt a történelem mutatja a gyülekezet csak akkor várhat egy igazi Ébredést, amikor Isten embereinek legalább egy maradéka teljesen KÉTSÉGBE ESIK – kétségbe esik a gyülekezet elesett állapota, a közöttük és körülöttük mindenhol lévő langyosság miatt, a bűn és megalkuvás miatt, azon tény miatt, hogy ISTEN NINCS MEGDICSŐÍTVE, hogy Ő nem igazán URA az Ő gyülekezetének, hogy az Ő szavait kigúnyolják és összességében azt látják, hogy a haldokló világ már nem számol a gyülekezettel. Ébredés akkor fog jönni, amikor Isten népe valóban megalázza magát, amikor a ‘pozitív önkép képzetünket’ (“Emelkedj fel, te erő embere”), felcserélik Jakab siránkozó hozzáállásával: “Nyomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti nevetétek gyászra forduljon, és örömtök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.” (Jak 4.9-10). Mindannyiunknak abba kell hagyni a komolytalan játszadozást és komolyan vennünk Istent. Meg vagyok győződve teljesen, hogy Ő hív minket, hogy ‘kétségbe essünk’ az állapotunk miatt Ő előtte.

Az eljövendő Ébredésben, ahogyan minden Ébredés idején Isten kétség nélkül fel fog emelni különleges közbenjárókat, akik ‘specialisták lesznek’ az imában. Azonban az ilyen ima valójában mindenki számára van. Matthew Henry mondta: “Amikor Isten nagy könyörületességet szán az Ő embereinek, akkor az első dolog, hogy beleviszi

őket az imába.” Leonard Ravenhill írta, hogy “az az ember, aki meg tud nyerni hívőket az Isten jelenlétében való imádkozásra, a legnagyobb Ébredést indítja el, amit a világ valaha megismert.” Isten gyakran össze fogja gyűjteni az embereit (legkevesebb kettőt vagy hármat, gyakran többet), hogy leimádkozzanak egy Ébredést – éppen úgy, mint Pünkösdkor. Amint A.T. Pierson írta: “Pünkösöd napjától nem volt egyetlen nagy szellemi ébredés sem a földön, ami nem egy imaközösséggel kezdődött volna el. Lehet, hogy csak két vagy három ember között. Egyetlen ilyen kifelé, felfelé irányuló mozgalom sem tud állandóvá válni, ha az ilyen ima összejövetelek nem működnek.”

John Wesley mondta: “Minden napot böjtöléssel és imával töltesz? Megrohamozod a kegyelem trónját és rendületlenül kitartasz abban? A könyörületeség le fog jönni.” Charles Finney jelentette ki: “Ébredés a mennyből akkor jön, amikor bátor emberek elhatározzák, hogy belemennek a konfliktusokba, hogy vagy győznek, vagy meghalnak - győzni, vagy meghalni!” Testvérek! Szükséges, hogy KÉTSÉGBE ESSÜNK, ha azt akarjuk, hogy Ébredés legyen!

ÉBREDÉS A KÖZÖSSÉGBEN

Régi keresztyének figyeltek Isten hívására. Az Ő tökéletesítő, megtisztító tüzén mentek keresztül és megkapták az Ő hatalmas kenetét, és akkor nagymértékben megtapasztalták Isten Ébredési erejének a nagy ‘kiadását’ a közösségre. Ez az, amikor az ‘aratás’ valóban el fog kezdődni. Ez az az idő a gyülekezet életében, amikor óriási kenet alatt rendíthetetlenül betör a Sátán királyságába és ‘kiszabadítja a foglyokat’. Azok számára, akik megtapasztalták Isten megtisztítását és bűnbocsánatát, az ilyen idő pontosan olyan lehet, mint a “menny a földön”. Egy író úgy írt le egy Ébredést, mint amikor “egy közösség át van itatódva Istennel”. Jonathan Edwards mondta az 1735-ös New England-i Ébredésről: “A város láthatóan tele volt Isten jelenlétével. Sosem volt olyan nagy szeretet vagy olyan nagy öröm és mégis annyira szorongással telve.” Amikor az Ébredés ilyen módon kiterjed a közösségre, akkor nem ritka, hogy a bárók ima összejövetelekké alakulnak, hogy nagyszámú hírhedt bűnöző megtérjen és a bíróságok per nélkül maradjanak! Így néz ki Isten Szellemének óriási kiadásának hatása. Ez olyan eredmény, amit elvárhatunk Isten eljövendő nagy mozdulásától is. Valójában ezek a dolgok azok, amit a gyülekezetnek egy nagy kiterjedtségben minden időben látnia kellene, azonban pillanatnyilag az ilyen áldás-‘csatornák’ szinte teljesen el vannak zárva a gyülekezetben a bűn és a megalkuvás miatt.

AZ ÉBREDÉS ÚTTÖRŐI

Nem lehet kétséges, hogy valóban egy egész világra kiterjedő Ébredés “küszöbén állunk” (erre vonatkozóan minden nemzetben próféciák hangoztak el). Hogyan tud egy keresztyén felkészülni Isten Szellemének egy ilyen erőteljes kiadására? A válasz nagyon egyszerű: Ahhoz, hogy valóban kész legyél és szereped legyen Isten bármilyen új mozdulásában, ahhoz először szükséges megtapasztalni a SZEMÉLYES ÉBREDÉST a saját életedben. Más szavakkal, szükséges, hogy magad már “megújult” legyél. A “személyes Ébredés”-nek ez a folyamata magában foglalja Isten keresését

teljes szíveddel, elűzve az életedből bármilyen ‘felhőt’, ami Isten és közéd áll (kérve Őt, hogy jelentsen ki bármit, amivel még Ő foglalkozni akar), összetöretés és ‘gyötrődő ima’ (amit az Ő Szelleme szeretne kiárasztani rád és betölteni téged az Ő hitével, az Ő szeretetével, az Ő szavával, az Ő kenetével). Amint Robert Murray McCheyne mondta: “egy szent szolgáló félelmetes fegyver Isten kezében.”

Mielőtt bármilyen Ébredés elkezdődne, Isten sok időt tölt el (gyakran több évet) az Ő “úttörőinek” kiképzésével, felkészítve őket (gyakran valamilyen szellemileg elhagyatott területen) azokra a napokra, amikor az Ő Szelleme ki fog áradni és ők kijönnek a pusztából a világ színpadára perzselő üzenettel és szent bátorsággal, ami tüzet gyújt mindazok szívében, akik hallgatni fogják őket. Mint Frank Bartleman írta a Pünkösdi úttörőkről, akik összegyűltek az ‘Azusa utcai’ kiáradásnál: “ők általában nagyrészt évekkkel azelőtt voltak elhívva és felkészítve... Tűzben voltak kiegészve, megpróbálva és bizonyítottak... Képesek voltak Istennel járni és megtanulni Szellemének mélységeit. Ezek olyan úttörők, ‘roham-csapatok’ voltak, mint Gedeon háromszáz embere, akik képesek szétárasztani a tüzet az egész világon, éppen úgy, mint a Jézus által felkészített tanítványok.” Isten is figyelembe veszi, hogy “a Szellem minden kiáradásához szükséges, hogy a test bűnbánatban és alázatosságban felkészített legyen.”

Arthur Booth-Clibborn írta: “A felső szobában együtt lévő tanítványok közössége Pünkösöd előtt a legnagyobb árat fizette. Ők a lehető legközelebb álltak Jézushoz, aki elküldéséért a legmagasabb árat fizette. Felfogtuk valaha is valójában, hogy teljesen elveszítjük ezt a világot, hogy teljesen lenézett, elutasított és kiközösített volt az a közösség?... A tanítványok kereszthordozása tökéletes volt és így az egész Pünkösöd méltó volt Jézushoz. A legközelebbi Ébredés teljes egészében hasonlítani fog a kezdetire. Ezért mindannyian azt mondhatjuk magunknak: Amilyen a keresztt, olyan lesz a Pünkösöd.”

Azt hiszem, Isten még keresi az Ő embereit és várja csatlakozásukat az Ő “Gedeon” csapatához ebben az Ébredésben: “És keresek közülük valakit, aki falat falazna, és állana a törésen én előmbre az országért, hogy el ne pusztítsam azt; de senkit nem találok...” (Ezék 22.30). “Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azoknak, akik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak...” (2 Krón. 16.9).

TE kész vagy egy lenni azok közül, aki az Úr előtt “résre áll”? Kész vagy rá, hogy elszenvedd mások szemrehányását, elutasítását a Vele való közösség miatt? Kész vagy valóban, hogy ‘megfizess az árat’, hogy ‘felvedd a keresztedet’ - nem gondolva azzal, hogy mibe kerül? A Biblia azt mondja nekünk, hogy Jézus “szomorú, fájdalmakat ismerő férfi” volt. Csupán azok, akik felkészítettek és imádkoznak, azok lesznek a kezdetektől részesei ennek az Ébredésnek. Az úttörők számára sok szempontból ez azt jelenti, hogy “nem kímélték az életüket mindhalálig”. Egy igazi úttörő legfőbb vágya, hogy LÁSSA ISTEN DICSŐSÉGÉT minden elképzelhető módon. Mindig ez a legtisztább indíttatás minden korban a vágyott Ébredés szempontjából. Hiszem, hogy Isten még keresi azokat, akik Ő előtte ‘résre fognak állni’ a jelenlegi generációért. Mondd meg nekem barátom, lehetsz te egy ezek közül?

5. Fejezet

A LÁZADÁS BŰNE

Néhány olvasó azt gondolhatja, hogy az eljövendő Ébredéssel kapcsolatos fejtegetésben a ‘hatalom ellen való lázadásra’ bátorítottam. Ez messze áll az igazságtól. Ez a fejezet be fogja mutatni, hogy valójában minden Istentől felkent hatalomnak nagy támogatója vagyok. Azonban a mai helyzet komolyságára és az erőteljes prófétai figyelmeztetésekre való tekintettel, amiket Isten mondott mindenfelé a világon, nagyon felelőtlen lennék, ha nem figyelmeztetném nyomatékosan a mai vezetőket arra, amit Isten mondott. Én csupán szeretném, hogy a dolgok jobban menjenek, és ne kellene elmondanom sok dolgot azok közül, amit elmondok.

Az Ébredés embere, ahogyan arról olvastam, sohasem volt egy ‘népszerűsége törekvő’ vagy ‘embereknek kedveskedő’ típusú vezető (Rendszerint pontosan az ellenkezője!). Minden biztonnal olyan emberek voltak, akik nem pazarolták az idejüket tréfálkozásra. Tudták, hogy mikor kell alázasoknak lenniük, de sosem féltek attól, hogy “feddjének, dorgáljanak és figyelmeztessenek” teljes Isteni hatalommal, ha szükséges. Erőteljes és mégis kiegyensúlyozott vezetők voltak – szigorúak, de becsületesek. Szeretjük Isten és az emberek felé (ebben a sorrendben) lehetővé tette számukra, hogy figyelembe vegyenek emberi gyengeségeket, azonban azt is jelentette, hogy sosem engedtek a gonosznak egy hajszálnyit sem. Ilyen valóban felkent vezetők szükségesek napjainkban és nem lehet kétség, hogy pontosan ilyen vezetőkre van szükség az eljövendő Ébredés idején is. (Istennek szüksége van az Ő ‘bátor embereire’ – az Ő Józsuéira, Illéseire, Gedeonjaira, hogy győzelemre vezessék népét, mint ahogyan az ördög is rendelkezik a maga ‘hőseivel’).

Miközben tudjuk és sok szempontból előre örülünk Isten eljövendő mozdulásának, tény azonban az is, hogy közülünk legtöbben még mindig a ma működő, ‘rég’i gyülekezeti rendszerrel építésével foglalkoznak. Nem kétséges, hogy sokan közülünk pontosan azzal küzdenek, hogy milyen kapcsolatot tartsanak fenn ezzel a jelenlegi rendszerrel. Mi a helyes hozzáállás a mai gyülekezeti vezetőkhez, például egy olyan helyzetben, aminek személyesen részesei vagyunk? Milyen kapcsolatot akar Isten ezekkel a vezetőkkel? Hogyan tudjuk felismerni a ‘szívünkben a lázadás’ magját? Ezek nagyon fontos kérdések és ezek némelyikét meg fogjuk tárgyalni ebben a fejezetben.

Ezeknek a saját életemben való munkálása által Isten nagyon világosan hangsúlyozta nekem a jól ismert “lázas” leckét, amit Dávid története tartalmaz. Ebben a fejezetben újszerű módon ragadom meg Dávid, Saul és Jonathán történetét a megszokottól eltérő nézőpontból. Egyik fő fókusz természetesen az a nagyra értékelendő, isteni hozzáállás lesz, amivel Dávid rendelkezett.

Ha visszaemlékszünk rá Saul király egyértelműen kompromisszumban, önteltségben és lázadásban bukott el, és a királyság ezért került elvételre tőle (és másnak adatott),

amit Sámuel próféta mondta meg neki. A próféta azután rögtön el is ment és felkente Dávidot, mint jövőbeni királyt. Dávidnak azonban egy ideig várnia kellett és felkészülnie mielőtt magának követelhetne volna Izrael vezetését. Az a meggyőződésem, hogy ez teljesen azonos a jelenlegi helyzettel. Hiszem, hogy van 'Izrael jövőbeni vezetőinek' egy meghatározott "Dávid-i közössége" (ami az Egyház), akiket Isten titokban, sok éven keresztül felkészített az egész világon. (Ők lesznek az apostolai és prófétái, stb. Isten új mozdulásának). Ennek a "Dávid-i közösségnek" a tagjai közül legtöbben már tudják, hogy mi az elhívásuk. Sokan meg fogják kapni az első vagy a második felkenetésüket, akik valamilyen szinten valószínűleg már ma is az elhívásukban működnek. (Emlékezzünk rá, hogy Dávid HÁROMSZOR volt felkenve mielőtt ténylegesen Izrael királyává vált volna)

Egy dolog bizonyos, hogy ez PRÓFÉTAI EMBEREK csapata lesz, olyan emberek, akiknek Isten már sok mindent kijelentett az 'eljövendő dolgokról'. Ezek az emberek gyakran csak nagy nehézségek közepette tudnak beilleszkedni a jelenlegi rendszerbe, mert ők tulajdonképpen már a holnapra 'eltervezett' gyülekezet emberei. Gyakran beilleszkedésre képtelenek fogják érezni magukat és olyannak, akiket nem tudnak megérteni. Üldözik és bántalmazzák őket, akik a jelenlegi rendszerben erősnek érzik magukat, mert a hatalomban lévők gyakran valamiféle "fenyegetésnek" látja őket. Így volt ez Dávid esetében is. Saul éveken keresztül tartó féltékenysége és haragja miatt Dávidnak az életét mentve kellett menekülnie. Saul és emberei engesztelhetetlenül üldözték Dávidot, így arra kényszerült, hogy a pusztában, barlangokban rejtőzködjön, sőt egy időre még a filiszteusok között is menedéket kellett keresnie! Mennyi fájdalmat és elutasítottságot kellett átélnie akkoriban! Sámuel felkente Izrael jövőbeni királyának és mégis egy kitalált, üldözött, bántalmazott és rágalmazott ember volt éveken keresztül.

Most azonban a történetnek ahhoz a részéhez érünk, amit ennek a fejezetnek a fő témájául szántam. Emlékezzünk rá, hogy Saul Izrael királya maradt, annak ellenére, hogy őt Isten már elvetette. Pozícióban maradt, mint Isten népének hivatalos vezetője. Itt van egy kritikus kérdés: Milyen volt Dávid magatartása Saul felé ebben az időben? A válasz nagyon egyszerű: Dávid szeretettel tekintett Saulra, mint az "Úr felkentjére" és továbbra is nagy tisztelettel és teljes elfogadással volt felé. Nem próbált kísérletet tenni arra, hogy kiragadja a vezetést Saul kezéből (amire képes lett volna, hogy megtegye). Nagyon óvatos volt Isten időzítésével kapcsolatban és nem mozdult, hogy elhibázza azt. Az volt az alapelve, hogy "ne érintsd az Úr felkentjét". Kétszer is lett volna alkalma rá, hogy könnyűszerrel megölje Sault és a királyság az övé lehetett volna, azonban e helyett szeretetét és a felé való hűségét mutatta be. Saul felé való szeretete igazi - 'szívből' származó - szeretet volt. Az után eljutott a hír Dávidhoz, hogy Saul meghalt. Dávid megsiratta és gyászolta őt. Megtartotta a reményt Saul felé és úgy kezelte őt, mint Isten népének igazságos vezetőjét, pontosan Saul halála napjáig.

Mindent egybevetve azt gondolom, hogy lényegében háromféle vezető és szolgáló különböztethető meg napjaink keresztyén közösségeiben: a 'Saulok', a 'Jonathánok' és

a 'Dávidok'. Engedjétek meg nekem, hogy mindezeket egy kicsit részletesebben megnézzük. (Figyelmeztetek benneteket, hogy nagyon 'szókimondó' leszek):

1. A 'Saul-ok': Azok a keresztyén vezetők sorolhatók ide, akik teljesen magukénak érzik a jelenlegi rendszert és jónak tartják azt, vállalva a megalkuvást, a lelki szeretetet, a testies szeretet 'megtapasztalásait', az igazi szentség keresésének mellőzését, az 'örömet' szeretve inkább Isten szeretetét. Sajnálatos módon az ilyen vezetők gyakran örömmel üdvözölnek minden új keresztyén hóbortot, mindaddig, amíg az nem túl 'költéses' és amíg az megtartja az embereket gyülekezetben. (Emiatt gyakran örömmel fogadták az új 'gyülekezet növekedési' modelleket és módszereket). E mögött azonban a jelenlegi állapot eltökélt megtartásának szándéka áll. VALÓDI Reformációra teljesen rémisztő dolog lenne gondolni legtöbbjüknek (ezért ellene állnak vagy üldöznek bármilyen igazi 'Dávid-okat', akiket fel tudnak ismerni.). Mikor az új, 'Dávid'-típusú szolgálók feltűnnek a gyülekezetükben, megkísérlik 'elnyomni', leuralni őket, vagy ha nem megy, korlátozni befolyásukat amennyire csak lehet.

A mai gyülekezetek 'Saul'-jaival kapcsolatban Isten azt mondja most nekem: Ti Jézus helyébe - "urakká" - tettétek magatokat a gyülekezet felett, ezért Isten hirtelen ki fogja ragadni a királyi pálcát a kezetekből. A száddal olyan hosszú időn keresztül kimondott kompromisszum miatt, ami a gyülekezet mai 'langyos' beteges állapotát előidézte, Isten sok feddésben részesít most téged. Isten elvetett téged, mert alkalmatlan vagy az Ő népe vezetésére. "A királyságot elveszem tőled és másnak adom" (lásd. Máté 21.43, 1 Sám. 15.22-23, 1 Sám. 28.17, stb.). "Lássátok meg, ti megvetők, és csodálkozzatok és semmisüljétek meg; mert én oly dolgot cselekszem a ti időtökben, oly dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná néktek." (Ap.csel. 13.41).

Érdekes megfigyelni, hogy Saul legsúlyosabb bűne Isten szemében azt eredményezte, hogy Isten elvesse őt, mint királyt, mint alkalmatlant népe vezetésére. Az Amálekítákkal való harc után történt, hogy Saul - Isten egyértelmű parancsa ellenére - engedményeket (kompromisszum) tett abból, amit Isten mondott neki megengedve saját népének, hogy megtartsák az ellenséges sereg juhainak és ökreinek legjavát. Az 'emberek kedvét kereső', Isten akaratának lázadó módon való ellenállás okozta Saul vesztét, ezért azonnal elvételre került a királyság tőle és másra szállt. "Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király." (1 Sám. 15.23).

Figyeljük meg, hogy Saulnak nem az emberek feletti 'kontrollja' vagy uralkodása volt az, ami számára Isten elvetését (a királyság elvesztését) jelentette, hanem alapvetően a GYENGESÉG ÉS KOMPROMISSZUM, mint vezetőnek az a magatartása, hogy Isten szava ellenére kedvére tegyen a népnek. Nem ugyanez van ma is?

2. A 'Jonathán-ok': Bizonyára emlékszel rá, hogy Jonathán Saul fia volt, azonban óriási odaadással és szeretettel Dávid felé. Olyanok voltak, mint a testvérek. Miközben Saul mindenhol kereste Dávidot, hogy megölje, Jonathán mindent megtett, hogy csendben védje és segítse őt. Hiszem, hogy sok vezető és szolgáló van szerte a világon

ma, akik éppen olyanok, mint Jonathán. Határozottan “az igazi Ébredés barátai”, de Jonathánhoz hasonlóan leragadnak a ‘rég’ – hatalomban lévő - rendhez való hűségük és az új, ‘Dávidi’ szolgálatokhoz való vonzódásuk között. Részesei akarnak lenni az Isten által mindenfelé küldeni szánt nagy Ébredésnek, azonban túlzottan kötődnek a jelenlegi (rég) rendszerhez és a régi módszerekhez, ezért nem tudják elengedni azt. (‘ismét a kompromisszum’!) Ezt a pozíciót nagyon veszélyes elfoglalni – egy nagyon igaz út, de éppen olyan veszélyes, mint a Saulé. Ami itt nagyon figyelemre méltó, hogy jóllehet Jonathán Dávid barátja volt (azaz “Isten új mozdulásának” a barátja), ŐT ANNAK ELLENÉRE UGYANABBAN A CSATÁBAN ÖLTÉK MEG UGYANAZON A NAPON, MINT AMIKOR SAULT. Jonathán egyáltalán nem látta meg és nem tudott bemenni Dávid királyságába (Isten új mozdulásába). VÉGZETE – lényegében - PONTOSAN UGYANAZ VOLT, MINT SAULÉ.

Másik jellemzője volt Jonathánnak, hogy ő volt a “trónörökös” (Izrael ‘nyilvánvaló’ vezető jelöltje Saul halála esetén), aki nem tudta átvenni örökségét. Hiszem, hogy sok mai “Jonathán” van így. Az Ébredés láthatóan ‘nyilvánvaló’ elkötelezett mai vezetői – , akik prédikálnak, prófétálnak és imádkoznak az Ébredésért, de csak a számukra “szívesen látott” módon várják azt. Közülük sokan valóban prófétikusak, de nem teljesen jól illeszkednek bele a jelenlegi rendszerbe. ‘Jó hírnevük’ van, ezért érdekelték a jelenlegi rendszer fenntartásában és ezért nem lehet reményünk arra, hogy bármi túl “radikálist” mondjanak vagy túl erősen ‘meginassák a mai “Laodiceai” csónakot’. Egyáltalán nem ‘kellemetlen szag Saul orrának’ mint, amilyen Dávid volt. Senki nem érez különösebb ‘fenyegetettséget’ a jelenlétükben.

Amint mondtam hiszem, hogy meglehetősen nagyszámú ‘Jonathán’ van szolgálatban ma az egész világon. A legnagyobb veszély számukra a jelenlegi jó hírnevük és a jelenlegi rendhez való kötődésük. Számukra elképzelhetetlen, hogy Isten ítéletet mondjon ki azon nagy rendszerek és ‘áramlatok’ felett, amit ők a kapcsolataik segítségével alakítottak ki. Szeretik Dávidot és mindazt, amiért kiáll, de nem tudnak elszakadni Saultól. Mélyen a szívükben a jelenlegi rendszer és ‘Isten új mozdulása’ közötti egyfajta ‘elfogadható’ keverékéhez (kompromisszum) ragaszkodnak. (Ez sohasem fog megtörténni).

A mai Jonathánok nagyon boldogok lennének, ha az ‘újbornak’ valami módon mégiscsak bele lehetne erőltetni a jelenlegi - ‘rég’ - tömlőbe. Ők a “kétfele sántikálók.” Nagyon valószínű, hogy amikor a döntés napja - a sorsdöntő óra - elérkezik, a két-szívűségük miatt minden bizonnyal Saullal maradnak inkább, mint Dáviddal. Ennek egyetlen következménye lehet csupán: tragédia. Tragédiájuk az, hogy habár látják a jeleket, hogy itt az ideje véglegesen ‘elhagyni’ – sorsára hagyni - Sault és hozzákötöni sorsukat teljesen Dávidhoz, valószínűleg mégis Saul mellett maradnak, és ezáltal osztoznak Saul sorsában (belemennek a nagy ítéletbe). Sajnálatos módon minden jele figyelmeztet, hogy “nagy tekintélyű emberek buktak meg” ismét – halljuk a híreket mindenfelé napjainkban.

Szeretnék egy ötletet adni, mit mondott Isten néhány új-zélandi prófétának a régi rendszerhez való kapcsolódás óriási veszélyéről. Nagyon találó a következő álmom, amit Isten adott egy helyi prófétának két évvel ezelőtt:

“Álomban egy óriási öreg házban találták magukat, ami meglehetősen elhasználódott - a pusztulás állapotában volt. A házba bemenne lyukas gázcsöveket láttak, amik szó szerint óriási mennyiségű éghető gázzal töltötték meg a házat. Egy ember és a felesége (valószínűleg a tulajdonos) bent voltak a házban, akik láthatóan óvatosak voltak a gázrobbanás óriási veszélye miatt, DE MÉGIS VISSZAUTASÍTOTTÁK, HOGY ELHAGYJÁK A HÁZAT. A próféta hirtelen egy másik épületben találta magát, ahonnan rálátott az előző házra. Ahol most állt az egy új, nagyon modern, tágas, több emeletes épület volt, tökéletesen megfelelt az 1990-es évek ízlésének. A próféta kezdetben a negyedik emelet erkélyén volt és figyelte a régi házat. Hamarosan azt érezte, hogy egy nagyobb biztonságot adó helyre kell behúzódnia. TUDTA, HOGY A LEGKISEBB SZIKRA HAMAROSAN NAGY ROBBANÁST OKOZHAT A RÉGI HÁZBAN, AMI TELJESEN DARABOKRA TÉPNÉ AZT. Ennél a pontnál ért véget az álmom. Ezt az álmat egy nagyon tapasztalt próféta is megerősítette, aki hiszi, hogy Isten azt mutatta meg neki ezzel, hogy el fog jönni az idő, amikor az igazi prófétáknak erőteljesen figyelmeztetniük kell a gyülekezetekben lévő társaikat, hogy ‘jőjenek ki’ és kapcsolódjanak Isten – gyülekezeten kívüli – munkájához. Hiszem, hogy ez az idő nagyon közel van (‘az ítélet Isten házán kezdődik el’ korai jelei már világosan láthatók sok gyülekezetben). Fontos azonban, hogy megvárjuk Isten tökéletes időzítését a régi rendszernek ‘magunk mögött hagyásával’. Annak ellenére, hogy Isten most hívja embereit, hogy szívükben valóban tegyék le a jelenlegi rendszert és módszereket, hiszem, hogy ez most még a felkészülés ideje. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy még kismértékben is kötődjünk ‘Saul’-hoz, amikor elérkezik a megfelelő óra (ez megalkuvás lenne a Laodiceai - “megtapasztalás-centrikus” - keresztyénséggel).

3. A ‘Dávid-ok’: Amint láttuk, egészében véve, Saul király uralkodása nem különösebben boldog időszak volt Dávid számára. Hiszem azonban, hogy az összetörettetés és az alázat hosszú, kényszer időszak a Dávid életében FELTÉTLENÜL LÉNYEGES VOLT a felkészítésében, hogy Izrael valódi, Istentől való vezetőjévé válhasson. Ez volt az az időszak, amikor Dávid könnyen ‘lázaórává’ - szándékosan Saul ellen viszályt gerjesztővé válhatott volna, megtorlasként Saul bánásmódjáért. Emlékezzünk rá, hogy Sámuel már felkente Dávidot, mint Izrael jövőbeni vezetőjét. Dávid híres harcos volt, született vezető, óriási hős. Ha akarta volna, embereivel együtt nagyon nagy bajt okozhatott volna Saulnak. Ehelyett azonban Dávid nagy türelemmel és béketűrővel elviselt mindent, úgy bánt Saullal, mint az “Úr felkentjével”, tisztelve hatalmát, nem morgolódva és nem kezdeményezve viszályt ellene. Hiszem, hogy - a viselkedésünket tekintve - nekünk hasonlóknak kell lennünk Dávidhoz - a saját helyzetünkben gyülekezetek mai vezetői felé.

Jóllehet volt idő, amikor Dávid rendkívüli szomorúságot és dühöt érzett, sérülést szenvedett el az által, ahogyan Saul kezelte őt, de mégsem engedte meg magának, hogy megbántódása elfertőzött ‘sebbé’ váljon, ami azt okozhatta volna benne, hogy Saul ellen lázadással ‘reagáljon’. Hiszem, hogy ha Dávid megcselekszi a lázadást,

akkor valóban bebizonyította volna magának alkalmatlanságát Isten népe vezetésére. Nem hiszem, hogy Isten valaha is jóváhagyna egy lázadást. Mint láttuk Isten alapvetően LÁZADÁS miatt vetette el Sault, mint királyt. Hiszem, hogy Isten azért őrizte meg Dávidot a lázadástól, hogy bebizonyosítsa, hogy a lázadás nem fér össze Isten természetével. Természetesen bennünket is óv ugyanezen ok miatt.

Meg vagyok győződve, hogy vannak még ‘Saul’-ok a mai keresztyén vezetők között, akik ‘Isten felkentjei’ pontosan addig, amíg Isten Maga fog cselekedni, hogy érvényesítse hatalmát, felkenve és felemelve a ‘Dávidokat’ beállítva a ‘Saulok’ helyére. Kérem, figyeljék meg: ISTEN fogja ezt megtenni, a saját időzítése szerint. Hiszem, hogy addig készségesen meg kell adnunk a mai pásztoroknak a valódi megbecsülést és illendő tiszteletet, mint Isten népe feletti felkent vezetőknek. VALÓBAN SZERETNÜNK KELL ŐKET ÉS IMÁDKOZNI ÉRTÜK. Emlékezzünk rá, hogy Dávid gyászolt és sírt Saul felett, amikor meghalt. Milyen mélysége ez a kegyességnek, amivel Dávid rendelkezett! Szilárdan hiszem, hogy Isten hívja a mai ‘Dávidok’-at, hogy ugyanezzel a szellemmel rendelkezzenek. Mi nem lehetünk olyanok, mint Absolon, aki a város kapujában ülve panaszkodott és ravaszul rábeszélte az embereket, hogy lázadjanak fel Dávid király ellen. A lázadás bűn és mindenkinek kérni kell Istent, hogy vizsgálja meg a szívét, hogy meglássa van-e ott bármi “gonosz dolog”, hogy a lázadásnak bármi sötét magja megtalálható-e bennünk.

Mindezek után nem szeretném, ha az emberek azt gondolnák, hogy a pásztoroknak való - gondolkozás nélküli (ne “gondolkozz”, csak tedd azt, amit mondanak neked) – Ige ellenes, “alávetettség” típusú engedelmesség szerencsétlen szószólója lennék. Dávid minden bizonnyal nem ilyen kapcsolatban volt Saullal. Miközben Dávid teljesen és folyamatosan mély szeretettel és tisztelettel volt Saul felé, valójában mindent megtett, hogy amennyire csak lehetett kerülje őt, még akkor is, amikor Saul biztosította őt, hogy biztonságban lenne! Dávid és Saul egymással szemben álló szellemek voltak és “hogyan járhatnak ketten együtt, ha meg nem egyeznek?” Ez nem jelenti azt, hogy valójában ‘barátok’ vagy természetes szövetségesek lettek volna. Ez a kapcsolattartási mód kell, hogy jellemezze mindig az ellentétes típusú vezetőket. Az egyik Isten különleges kegyében jár, a másik pedig, aki hajdan maga is ismerte ezt az Isteni - i kegyet, de most már nem - és ezt szívükben mindketten tudják. (Ezért olyan féltékenyek a Saul-ok a Dávidokra).

Fontos észrevenni azt is, hogy miután ‘Saul meghalt’ (Istentől való hatalma és felkenetése megszűnt) Dávid lett Júda felkent királya (saját törzse nyilvánvaló vezetője). Miután fel volt kenve, hogy vezesse Júdát, Dávid nem habozott, hanem azonnal háborút indított “Saul háza” ellen - Izrael egész nemzetsége vezetéséért. Ez most már nem volt ‘lázaság’. Most Dávid volt az egyetlen jogos, Isten által felkent vezetője az egész királyságnak és eljött az ő ideje, hogy ‘megragadja azt erővel’. Ahogyan a Szentírás mondja nekünk: “Sok ideig tartó hadakozás lőn a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala.” (2 Sám 3.1).

Érdekes megfigyelni az események sorrendjét, hogyan vezetett az út Dávid életében a pásztor-fiútól Isten felkent vezetőjéig - az egyesült és erős Izrael felett. Lényegében ugyanazt az utat fogja sok vég-idős 'Dávid' is bejárni. Dávid számára Isten első felkészítő iskolája egy kis juh-nyáj pásztorlása volt – egy ideális kiképzési terep későbbi vezetők számára. Dávid megtanulta, hogy hittel teljes módon gondoskodjon a nyájáról, ami felett hatalmat kapott és bátran megvédte a 'medvék és oroszlánok' pusztításától'. Ahogy Jézus mondta századokkal később. "... kevesen voltak hű, sokra bíznak ezután;..." (Máté 25.21).

Mikor Dávid megkapta első 'királyi' felkenetését Sámuel próféta által, akkor egy meglehetősen látványos módon robbant be a nyilvánosság elé (a Góliát feletti győzelemmel). Azonban gyorsan kívül találta magát a fennálló rendszeren és rejtőzködésre kényszerült a kivetettek kis csapatával együtt. Ebben az időben Isten megpróbálta és felkészítette Dávidot az előtte álló nagy feladatra. A gyötrődő "várákosásnak" ez az időszaka a pusztában évekig tartott. 'Saul halálakor' 'Dávid' megkapta a második királyi felkenetését és Júda királya lett, és ekkor háborút indított "Saul háza" ellen egész Izrael nemzetsége vezetéséért.

Dávid néhány évvel később végül is az egész Izrael felkent vezetője lett. Vezetése alatt Izrael egységes, virágzó, győztes nemzetté vált, hatalmas a harcban, megdicsőítve Istent – bemutatva az Ő kegyelmét és dicsőségét minden nemzet számára. Pontosan ez az, amit Isten eljövendő mozdulása ismét el fog hozni mindenfelé. Pontosan ez a célja az eljövendő 'Reformációnak' és Ébredésnek: Megdicsőíteni Istent! Az eredmény az egész világra kiterjedő, elképesztő arányú 'aratás' lesz – Isten szellemének egy nagy kiáradása "minden testre", amiben az Ő dicsőségének ismerete be fogja tölteni a földet, mint a vizek a tengert beborítják.

Milyen jelei vannak annak, hogy mindezek már elkezdődtek? Hogyan tudjuk megmondani, mikor kell teljesen elhagyni a régi, megalkuvó 'Saul'-i rendszert és csatlakozni Isten új mozdulásához? Hiszem, hogy nem lesz egyáltalán nehéz felfedezni a jeleket, amikor a 'Dávid'-ok felemelkednek, hogy kivezessék Isten népét a megkötözöttségekből egy Ébredésbe. Isten fogja bizonyossá tenni, hogy minden embere teljesen körültekintő módon végrehajtsa azt (jóllehet sokak számára, akiknek szíve még 'Saul'-al van bizonyára nem lesz örvendetes hír!). Ez nem 'titkos' művelet lesz. Amikor az új Ébredési vezető felemelkedik, mindenki meg fogja tudni azt mindenfelé. Hiszem, hogy az első fejezetben elmondott látások, amikben Isten tüze, mint 'lángoló nyílveszők' hatolnak be a gyülekezetekbe, az valóságos módon láthatóvá válik mindenfelé, amikor megtörténnék. Emlékezz rá, hogy ebben a különös látásban a 'lángoló nyílveszők', amit Isten gyújtott meg a gyülekezetekben, valójában az Isten szavát szóló "tüzes" szolgálók voltak. A pásztorok meg lesznek zavarodva, hogy megpróbálják eloltani a lángokat, azonban Isten egy 'óriási szelet' fog küldeni, hogy felgerjessze a lángokat és hirtelen a gyülekezetek ajtóit robbanásszerűen kinyílnak, és Isten népe kifut az utcákra, ahol mind egy óriási tömeggé válnak. Hiszem, hogy pontosan ennek kell mindenfelé megtörténnie.

Az egyik dolog, amit szeretnék, ha az emberek megértenének Dávid és Saul történetében, hogy a mozdulásunk előtt AZ ISTEN TÖKÉLETES IDŐZÍTÉSÉRE ÉS AZ Ő KENETÉRE VALÓ VÁRAKOZÁS életbe vágóan fontos. Nagyon világosan látjuk ezt az alapvetet Dávid életében. Arra szeretnék bátorítani mindannyiótokat, akik most ezt olvassátok, hogy VÁRJATOK ISTEN MOZDULÁSÁIG, mielőtt megpróbáljátok “földig rombolni a régit” és létrehozni egy “Új-szövetségi” típusú gyülekezetet. Lehetetlen egy igazi Új-szövetségi gyülekezettel rendelkezni – Isten által felemelt és felkent - valódi Új-Szövetségi APOSTOLOK nélkül. Bármilyen, ami felépítésre került ezen új apostolok felemelkedése előtt az minden bizonnyal saját utak megragadása volt. VÁRNUNK KELL ISTEN TÖKÉLETES IDŐZÍTÉSÉRE.

Hiszem, hogy lehetnek előzetes kísérletek keresztyének részéről arra vonatkozóan, amit Isten mindenfelé tenni készül és elindítanak egy nagyarányú lázadó “reformációt” Isten időzítése előtt. Az ilyen ‘Absolon’-féle lázadás bizonyára nem fog Isten áldásával rendelkezni és végül nem jut sehova. Egy ideje ez jól látható, hogy igyekeznek magukhoz vonzani sok keresztyént, akik a végén arra fognak kényszerülni, hogy megszegyenülve visszakullogjanak. Vezetőik sokasága azonban sohasem tér vissza. Isten sohasem áldja meg a lázadást és óvatosan különbséget kell tennünk a lázadó ‘forradalom’ és Isten által elrendelt “Reformáció” között. Egy lázadó Absolon-típusú mozgalom hajlamos arra, hogy elindítson egy megelőző csapást a fennálló rendszerre, míg egy igazi ‘Dávid’-típusú mozgalom meg fogja várni Isten tökéletes időzítését mielőtt mozdulna (azaz mindaddig míg ‘Saul meg nem hal’ és az új kenet megérkezik) és elfoglalná jogos helyét Isten embereinek vezetésében. Ez nagyon lényeges különbség, ami a közeli jövőben alapvető fontosságúvá válik számunkra, hogy ezt felismerjük. Fontos azonban azt is megállapítani, hogy jelenleg sok jel van a gyülekezetekben, ami IGAZI “megrázás”. A Reformáció és az Ébredés most nagyon közel vannak – éppen az ajtó előtt. Legyünk éberek!

AZ IGAZI HATALOM TERMÉSZETE

Az 1970-es években karizmatikus körökben elterjedt egy tanítás, ami “pásztorlási” tanításként vált ismertté (vagy más szóval a ‘befedezés/alávetettség’ tanaként). Sajnálatos módon ez a tanítás - szélsőséges esetben - kemény, uralkodó típusú vezetéshez és hatalommal való visszaéléshez vezetett számos gyülekezet vezető esetében. Az 1980-as években erre a ‘kemény’ vezetésre megszületett a “válasz”, azonban látszott az is, hogy ez a reakció szintén túl messzire ment. Egy kompromisszumra hajló, a többség akaratahoz alkalmazkodó vezetőség terjedt el sok gyülekezetben. Ez a fajta ‘lágú’ vezetés is közvetlenül az ördög kezére játszik, ahogyan azt a történelem világosan mutatja. Valahol bizonyára meg kell találni a Szentírás szerinti egyensúlyt.

Egyértelműen világos a Bibliából, hogy sok gyülekezeti szolgálat valóban magában foglalja a ‘pásztorlás’ – típusú tevékenység néhány formáját. (Ezeket a szolgálatokat sorolja fel az Ef. 4.11-ben). A tanító szerepe Isten nyájának ‘táplálása’, a pásztor ‘pásztorol’, vezet és gondot visel a nyájra, az evangélista specialista az elveszettek ‘megkeresésében és megmentésében’, a próféta egy ‘őrálló’ a maga helyén, hogy

vezesse a nyáját és óvja a közelgő veszélytől. Az apostol szerepe pedig, hogy helyes mederben tartsa a ‘kormányzást’, összehangolja mindezeket a szolgálatokat, csodatevéssel és erő megnyilvánulással a szolgálatában (az evangélistát még inkább kell, hogy ‘jelek és csodák kövessék’). Mindezek a szolgálatok együtt munkálkodnak: “A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, **A KRISZTUS TELJESSÉGÉVEL ÉKESKEDŐ KOR MÉRTÉKÉRE**” (Ef. 4.12-13).

Ha a keresztyén vezetők ilyenformán nem “a szenteket tökéletesítik”, akkor végső soron várhatják Istentől a pozíciójukból való elbocsátásról szóló ‘értesítésüket’. Mint bármi földi munkáltató esetében, ha a ‘vezetők’ nem végzik el a feladatukat, Isten fenntartja a jogot, hogy megszüntesse az alkalmazásukat, felemeljen és helyükre helyezzen másokat. (Kénytelen volt ezt megtenni meglehetősen sok alkalommal a történelem során). Isten nem tűr meg sokáig eredménytelen vagy szellemi vezetés nélküli embereket népe vezetőiként. A gyülekezetek belevesznek a sok emberi elfoglaltságba és a gonosz közben örömmünepet ül. A világ érdekében, de Isten népe érdekében is, Istennek az Egyházában felkent, hatékony vezetőkre van szüksége. Ha szükséges, drasztikus cselekedetekkel éri el, hogy ez megvalósuljon, mint sokszor a múltban is.

Az a meggyőződésem, hogy a valódi vezetőség minden formája a FÖLDÖN megfeleltethető a ‘pásztorlási’ típusú vezetésnek. Még Jézus is úgy írta le Magát, mint a “Jó Pásztor”, aki letette életét a nyájért. Érdekes észrevenni, hogy egy fontos kiképző-terep a két legnagyobb vezető esetében (Dávid és Mózes) a nyáj pásztorlása volt. Azonban van más világi vezetői szerep is, amire ugyanazok az alapelvek érvényesek. Ilyen például az apai (atyai) szerep. Pálnál világosan látható a családfő (férj és apa) szerepe, mint jó felkészülési terep a gyülekezeti vezetőségre. Ha egy férfi jó férj és hatékony apa volt, akkor jelöltként figyelembe vették Isten népe vezetésénél. Pál valójában arra bátorította az apa szerepében jól munkálkodó férfiakat, mint leendő vezetőket, hogy figyeljenek a gyerekeikre (vezetésük ‘gyümölcsére’ az otthonaikban): “Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden tisztességgel; Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?” (1 Tim 3.4-5).

Ebből és más igeszakaszokból egyértelműen látszik, hogy a vezetés feladatát tekintve erős hasonlóság van Isten népének ‘pásztorlása’ és egy család ‘pásztorlása’ között. Egy család esetében az atyának, ha szükséges, erősnek és késznek kell lennie helyreigazításokat tenni, ugyanakkor azonban szeretetteljesnek és türelmesnek is kell lennie. Ha egy apa visszaél hatalmával; ‘kemény’, szeretet nélküli, durva “diktátor” otthon, akkor a felesége és gyermekei érzelmi, lelki károkat fognak elszenvedni (gyakran fizikait is) és ez olyan veszély, ami kihathat az életükre sok éven keresztül. Másrészt, ha az apa tekintélye és hatékony fegyelmezése ‘elmarad’ (túlságosan ‘lágý’, “kedvében akar járni a rábízottaknak”, vagy fizikailag távol van), akkor a gyerekei lázadóvá válhatnak és lenézik tekintélyét. A gyerekek ebből adódóan gyakran úgy

fognak felnőni, hogy nem tisztelik sem szüleiket, sem tanáraikat, de más személyek tekintélyét sem.

Az igazi, Isten szerinti apaság magában foglalja a határozott fegyelmezést, valódi hosszútúrésszel és szeretettel. Ezt a kettőt kell egyensúlyban tartani. A mai “politikus” időkben, a férfiak gyakran bűnösnek érzik magukat, ha arra vágnak, hogy elfoglalják az őket megillető jogos helyüket, mint ‘a ház feje’. Ez egy nevetséges “New Age” ostobaság (LEMONDANI RÓLA!). Sok ilyen veszélyes elgondolás van a mai nyugati társadalomban, ami közvetlenül visszavezethető a modern, úgynevezett “felszabadítási” filozófiák elterjedéséhez. Isten úgy rendelkezett, hogy a férfi a ‘ház feje’ legyen, és ha ezt és más tekintélyek értékét lerontják, akkor a társadalom hamarosan a langyosság és a lázadás katasztrófa zónájává válik.

Ma hatalmas árat fizetünk az utóbbi évtizedek engedékenységéért. Sok modern otthonban, a TV irányítja az egész ház életét, irányítva az egész család ‘időbeosztását’ - az ezekre ‘érzékeny New Age’ szülőket teljesen kiszolgáltatva a sarokban álló “doboz” hatásának és tekintélyének. Máskor azt látjuk, hogy a feleségek szakértő módon manipulálják szálnalmas ‘New Age’-es férjüket (ismét ‘Jezabel’). Mondd meg nekem, mikor fognak az IGAZI FÉRFIAK felállni és azt mondani “ELÉG”? Természetesen így van ez a mai gyülekezetben is. Engedékenység van a vezetőségen ‘belül’ és ezért leginkább Jezabel irányít. Egyedül az Istentől való tekintély képes helyreigazítani ezt a helyzetet.

Érdekes megfigyelni, hogy majdnem minden új “felszabadítási” filozófia, ami elterjedt az utóbbi hatvan évben, a tekintélyi rend alapvető erkölcsi normáit vette célba és ásta alá. Azok közül sok a ‘férfi’ helyét a támadta meg nemcsak a családban, hanem a társadalomban is. A szexuális forradalom, a feminista mozgalom, a ‘gyerekek fegyelmezés-ellenességének” mozgalma, mind mély hatást gyakoroltak a nyugati kultúrára. A férfiak nagymértékben elvesztették a felelősségüket, tekintélyüket, jogos helyüket a társadalomban, még a jogukat is, hogy érvényt szerezzenek tekintélyüknek. Összezavarva és szégyenkezve veszik tudomásul férfiaságuk általános megkérdőjelezését és természetes helyük elvesztését a világban. Sok férfi elhitte azt a hazugságokat, hogy minden férfi “visszaél a hatalmával” és még együtt is működnek abban, hogy letaszítsák őket a “trónról” és elnöiesedjenek és elvegyék tőlük uralmi (hatalmi – ‘fej’) pozíciójukat.

Kinek a munkája mindez, mit gondolsz? A történelem világosan mutatja, hogy az ördög nagyon jól megtanulta az “erős ember megköltözésének” elvet. Nagyon jól megértette, miről beszélt Jézus, amikor azt mondta: “Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megköltözi előbb a hatalmát és akkor rabolja ki annak házáat?” (Máté 12.29). Azt hallottuk, hogy az ördög azért jött, hogy “öljön, lopjon és romboljon”. Az a módszere, hogy először a megtevesztést felhasználva eltávolítsa és megköltse azokat, akik valóságos hatalommal rendelkeznek és azután ‘ellopjon’ mindent, ami a hatalmukban volt. Ez érvényes mind világi, mind szellemi szinten. Az ördög folyamatosan kihasználja az időt, hogy nagy hatást érjen el. Elhiszed azt, hogy a gonosz most sokkal jobban képes megnyerni és

lerombolni ezt a jelenlegi generációt, mint a 40 évvel ezelőttit? Mi az, ami közben megváltozott? Egyszerűen az, hogy az ‘erős emberek’ sokasága (a valódi hatalom birtokosai, mind alsó és felső szinten) a társadalmunkban meg van ‘kötözve’ és a gonosz most ‘kirabol’ mindent, ami valaha az ő hatalmukban volt.

Sok minden, ami a mai gyülekezetben történik, az valójában a 60-as évek party-kultúrájának, “felszabadító forradalmának” elképzelését - ‘Jezabel’ bűzét - árasztja. Jezabel munkájának minden jele felismerhető ebben: szereti kiiktatni az igazi hatalmat, és ez által vezetési vákuumot létrehozni, majd kiaknázni azt. Ezt már elérte a világban, amint azt láthatjuk, de most - példa nélkül álló módon – igyekszik elérni a gyülekezetekben is. Azonban “Amikor az ellenség jön, mint egy áradat, az Úr Szelleme fel fog emelni egy szellemi értéket...” (Ézs. 59.19). Mivel a Jezabel szelleme ilyen nagymértékben megnőtt az utóbbi években, most az várható, hogy Isten azokat a szolgálókat fogja ismét felemelni, amik mindig is harcoltak és győztek Jezabel ellen: ők az Illés-típusú szolgálók. Mindenhol annak jeleit látjuk ma, hogy a vég-idők ‘Illés’ szolgálóinak valóban mindenhol fel kell emelkedniük, mert rájuk most reménytelenül nagy szükség van! Amikor cselekednek, lelepleznek és lerombolnak minden Jezabel-i erősséget először a gyülekezetben és azután a világban. Mindent egybevetve ezt jelenti a “megragadni a királyságot erővel”.

A sok szempontból kiemelkedő fontosságú témát - Jezabel munkáját - egyetlen szóval foglalhatjuk össze: “LÁZADÁS”. Állandóan azon munkálkodik, hogy aláásson és leromboljon minden formális hatalmat (beleértve az Isten által adott alapvető erkölcsöket és még a “hétköznapi józan észet is”). Szeret ‘fittyet hányni Istennek’ és ezzel azt éri el, hogy mások is hasonlóan cselekedjenek, belevezetve őket ez által az igazi hatalom elleni lázadás bármilyen formájába. Így pld. a “korlátok elvetése”, az igazi ‘tekintélyek’ aláásása vagy elvetése (Szentírás, szülők, vezetők, erkölcs, törvény stb.), természetes tiltások vagy elfogadott magatartási “normák” elvetése, vad - szabadjára engedett - ‘party’-k (ami szerves része sok pogány vallásnak), ezek pontosan mind része Jezabel tervének.

A lázadás sokféle módon nyilvánul meg. A szülők tekintélyének egyszerű kigúnyolásától és annak figyelmen kívül hagyásán át a társadalom alapvető, természetes erkölcsi korlátainak elvetéséig terjed (“Homoszexuális szabadság” stb., ezek a mozgalmak szintén a lázadással itatódtak át). Megfigyelhető, hogy Jezabel gyakran azt éri el, hogy nyíltan kigúnyolják a tekintélyes személyeket. Kedvenc szórakozása, hogy az arra kapható férfiakat és asszonyokat zajos, vidám “korlátokat levető” szórakozásokba vonjon be - Isten szeme láttára. Jezabel legfőbb vágya a gyülekezet kontrolálása. Azt a gondolatot dédelgeti, hogy Isten népének vezetősége eljusson a nyílt törvényteleniségig vagy minden ‘korlát elvetéséig’. Mindig a gyülekezetek vezetőin keresztül akarja megvalósítani kontrollját. Sosem tud mozdulni addig, míg a vezetők nem adnak ‘teret’ neki.

Ahogy korábban mondtam az ördög és démonai nagyon céltudatosan alkalmazzák a “kösd meg az erős embert és rabold el annak javait” alapvet. Ez az oka annak, hogy amikor megpróbálnak becsapni és lerombolni egy mozgalmat, gyakran elsődleges

céltáblák a vezetők. Ha az elsőszámú vezető (vagy vezetők) valami módon eltávolítható, mert bűnbe vagy megtévesztésbe esik, akkor gyakran megvalósul az ördög célja: az egész mozgalom “kifosztása”, teljes lerombolása. Hányszor láttuk ezt a “verd meg a pásztort és szétszéled a nyáj” alapelvet alkalmazni a mai gyülekezet helyzetében? Ilyen módon egész mozgalmakat (néha nagyon ígéreteseket) bénított meg az ördög még az újabb időkben is. Ugyanezt az alapelvet alkalmazza a tincsoportoktól a családokon keresztül, egészen a nemzetekig és mozgalmakig: cél az elsőszámú vezetők, a ház ‘erős emberének’ megkötése (bűnnel, kompromisszummal) és kirabolni a javait. (Ölni, lopni és elpusztítani a “gyerekeit”, stb).

Ha azonban a ház ‘erős embere’ minden törvényes hatalmát felhasználva a helyén van, mint vezető vagy szülő, mert nem megy bele kompromisszumokba, akkor az ördög nagyon nehéznek fogja találni, hogy bármit is megszerezzen. Ez az oka annak, hogy Isten olyan sok időt tölt el eljövendő mozdulása vezetőinek kiképzésével és felkészítésével.

HISZEK A VEZETŐKBEN!

Szeretnék itt valamit nagyon nyomatékosan lerögzíteni: az eljövendő új vezetőknek SOHASEM KELL FÉLNIÜK ATTÓL, HOGY VALÓBAN “VEZESSÉK” ISTEN NÉPÉT. Ha Isten nevezi ki őket vezetőknek, akkor hagyni fogja őket VEZETNI! Az elmúlt több mint tíz év alatt gyakran mozogtam olyan körökben, ahol azt hangsúlyozták, hogy egyetlen jövőbeni Ébredéshez sem kellenek “szupersztárok és kimagasló személyiségek”. Jól hangzik! Nyilvánvalóan minden dicsőséget Istennek kell adni és az ön-előléptető, büszke, bálványozott emberi vezetők nem szabad, hogy helyet kapjanak. Nagyon gyakran találkoztam azonban - ebben az egész “nem szupersztárok, nem híres személyiségek” - dologban olyan véleménnyel is, ahol sokkal tovább mentek ennél: egy olyan alapvető vágy birodalmába, hogy egyáltalán nem lesznek kiemelkedő vezetők. Mit is jelent mindez valójában? Mondhatjuk azt, hogy Isten már nem számol ‘bátor’ és ‘híres’ emberekkel? Elmúlt a Józsuék, Gedeonok és Dávidok kora? Valóban egy “vezetők-nélküli” Ébredés fog bekövetkezni, mint azt néhányan állítják? (Kinyilvánítják, hogy Isten nem igényel kimagasló vezetőket, mert majd Ő Maga fog vezetni mindent, nem igényelve földi ‘pásztorokat’). Jól hangzik, nem? Ez egy demokratikus “szellem”. Nincsenek szupersztárok, kimagasló személyiségek. Be kell vallani - szépen hangzik.

Egyetlen probléma van. Ha magadévá teszed ezt az elképzelést, annak logikai következményeivel együtt, akkor félre kell tenned a Bibliában található majdnem minden formáját a szolgálatoknak. Ha Isten működni tudott volna ilyen módon a múltban, akkor sosem lett volna szüksége egy Mózesre, egy Józsuéra, egy Gedeonra, egy Sámuelre vagy egy Illésre, egy Dávidra vagy Keresztelő Jánosra, egy Péterre vagy egy Pálra, egy Luther Mártonra vagy egy John Wesleyre, egy William Boothra vagy egy Charles Finneyre (stb, stb, stb.). Hősök, vezetők, apostolok, bátor és híres “tekintélyes” emberek nélkül belevezetné Isten a népét egy háborúba? Miért szükséges, hogy Istennek legyenek ilyen emberei, amikor Ő Maga is vezetni tudja a népét? Minden ember, akiket Isten “hőseiként” említettünk a saját korukban, olyan

emberek voltak, akiket Isten magasra emelt és híressé tett, hogy vezessék az Ő népét, azonban azt megelőzően rendszerint éveken át, a ‘pusztában’, titokban készítette fel őket. Azt kell, hogy mondjuk: Mindegyikük egy erőteljes, határozott vezető-típus volt, mert pontosan ez az, amiért Isten felemelte őket, hogy olyanok legyenek.

Ezt az egész kérdéskört az elmúlt néhány évben nagyon alaposan tanulmányoztam. Őszintén be kell vallanom, hogy amit Isten az elmúlt években – ezzel kapcsolatban - megmutatott nekem annak eredményeként – a régebben képviselt - véleményem az ellenkezőjére változott. Már nem tudok hinni egy “vezetők-nélküli” Ébredésben. Minden, amit valaha olvastam Isten múltbeli mozdulásairól, az Ószövetség kezdetétől a legújabb kori Ébredések történetéig az meggyőzött arról, hogy ez az egész “vezetőmentes” elképzelés egy veszélyes és félrevezető megtévesztés. Ez az elképzelés nem csak, hogy majdnem teljesen hiányos az okot és a történelmi hitelességet tekintve, hanem tulajdonképpen ellentmond Isten minden jellemvonásának, ahogy a történelem során az emberekkel foglalkozik. Isten MINDIG HASZNÁLT FÉRFIAKAT ÉS ASSZONYOKAT, mint az Ő eszközeit, hogy bűnbánatot, szabadulást vagy Ébredést hozzon népe számára, és amikor küldi az Ő kenetét – meg kell, hogy nyilvánuljon az Ő dicsősége egy haldokló világ számára. Isten mindig ERŐS VEZETŐKET emelt fel, hogy létrehozzanak és továbbvigyenek minden új mozdulást, amivel meglátogatta a földet. Meg vagyok győződve, hogy Ő így fog cselekednie az eljövendő nagy Ébredés során is.

Egy igazi Ébredési vezetőnek sosem kell ‘lágý’, kompromisszumra-hajló vezetőnek lennie, hanem inkább szigorúnak és tekintéllyel rendelkezőnek. Isten erős és szeretetteljes embere kell, hogy legyen. Bölcs, türelmes, “képes legyen tanítani”, azonban nem kell félnie attól sem, hogy “feddjen, dorgáljon és figyelmeztessen”, ha szükséges. Mindannak ellenére, mit mondanak az emberek, még a mai lagymatag és erőtlen időkben SEM KELL FÉLNIÉ ATTÓL AZ ISTEN ÁLTAL ELHÍVOTT VEZETŐNEK, HOGY IGAZI ‘VEZETŐ’ LEGYEN. A történelem egyértelműen bebizonyította, hogy erőteljes vezetés ‘hiánya’ az ördög számára olyan erősségeket hoz létre, ami miatt egy eljövendő Ébredés valószínűleg csak néhány hónapig tarthat.

Mi történt az 1904-es Walesi Ébredés idején, miután Evan Roberts (aki kétség nélkül Isten egyik nagy Ébredési vezetője volt) hirtelen eltűnt a színről? Ez jó iskolapélda lehet számunkra. Az eltávozását követően az ellenség nagyon rövid időn belül teljesen kisiklatta az egész Ébredést, mert nem volt senki körülötte, aki mindenre kiterjedő hatalommal rendelkezett volna, hogy képes legyen helyreigazítani a mértéktelenségeket, eltávolítani a hamis dolgokat és mindent egyenesben tartani. Az látszik, hogy Evan Roberts-et (Ébredési prédikációiról akkoriban világi újságok számoltak be az egész világon.) bizonyos csoportok meggyőzték, hogy az Ébredésben betöltött kimagasló személyisége miatt valami módon “ellopta a dicsőséget Istentől”. Mint igazi alázatos ember ezért azt gondolta, hogy nagyon ‘alázatos’ és nagyon “szellemi” dolgot cselekszik: elrejtőzik egy félreeső kis házban, elutasítva, hogy bárki lássa vagy prédikáljon éveken át.

ISTEN igazi “erős emberének” (valódi köpennyel és kenettel felemelve az Ébredés vezetőjévé) eltávozását követően a gonosz szabadon garázdálkodhatott és ‘ellopta a javait’ (az Ébredés addig elért eredményét). Sok tekintetben ez a katasztrófa hasonlíthatott Izrael népének esetéhez, amikor Mózes a Vörös-tengeri átkelést követően hirtelen eltávozott, vagy az ígéret földjére való bemenetelt követően Józsué eltávozott. Az eredmény teljesen kiszámítható volt. Káosz! A gonosz teljes örömmünnepet ült. A híres Walesi Ébredés, ami Isten hosszú távú győzelmeinek egyike lehetett volna szégyenletes módon fejeződött be alig több mint egy évvel az elkezdését követően. Mértéktelenségek és hamisítványok áramlottak korlátlanul, fiatal megtértek ezrei morzsolódtak le. Ennek ellenére sok ezren meg is maradtak, és később új Pünkösdi csoportok tudtak létrejönni belőle, így nem ment minden veszendőbe.

Remélem nem voltam tiszteletlen Isten egyik legnagyobb evangélistája emlékével kapcsolatban. Kérlek, higgyétek el nekem, hogy Evan Roberts-et a legnagyobb tiszteletben tartom. Hiszem azonban, hogy számunkra nagyon fontos ebből és Isten más megmozdulásaiból a történelem során, hogy megtanuljunk a leckét. A tény egyszerűen az, hogy VEZETŐ NÉLKÜL NINCS ÉBREDÉS. Ha azok, akiket Isten egy új mozdulása vezetőinek hívott el, de hibáznak abban, hogy valóban “VEZESSENEK”, akkor Isten munkája nem lesz sikeres, mert a gonosz lehetőséget kap, hogy aláassa és lerombolja azt, amit Isten cselekszik. Ha egy Isten által elhívott erős vezető elfogadja az azzal járó hatalmat, az nem jelenti az “alázat” megtagadását – egyszerűen felelőtlenség és engedetlenség lenne, ha másként cselekedne. Ugyanez lesz igaz Isten eljövendő mozdulására is. Pontosan ezért kell Istennek mindenfelé felemelni sok, jelenleg elrejtett, “hatalommal rendelkező embert” (apostolokat és prófétákat...), mint vezetőket az eljövendő nagy megmozdulás vezetőiként.

Luther, Wesley és Booth vezette ébredések ilyen tekintetben szintén hasonlóak voltak. Nem voltak tökéletesek, azonban olyan vezetők voltak, akik felfedezték a folyamatos és határozott vezetés szükségét. Nem kétséges, hogy ez az egyik oka, amiért ezek a különleges Ébredések olyan hosszú ideig tartottak. Másik ok az, hogy ezek a vezetők ‘kifelé tekintők’ voltak, azaz kivitték az Ébredés kenetét az utcákra, különösen Wesley és Booth. Rendelkeztek egy ‘új tömlővel’ is (új vezetők, új struktúra). Mindezek a dolgok kulcs-tényezők voltak.

Az eljövendő Ébredés erős vezetőket fog igényelni már az indulástól. Nem kétséges, hogy Isten rendelkezik rejtett utánpótlással, készen arra, hogy elfoglalják a földet az Ő parancsára. Dicsőség Istennek! Hiszem azt is, hogy az eljövendő mozdulásban, az új megtértek nagyon gyorsan fel fognak nőni és nagyon gyorsan el fogják érni az Isten által kapott lehetőségeik határait. Új szolgálatok fognak felemelkedni és érettségre jutni óriási mértékben. Isten fel fog emelni nagyon fiatalokat és nagyon öregeket is. Végző soron nem az új, erőteljes, felkent szolgálok érettségre vitele az egyik fő ok, amiért Isten felken vezetőket a gyülekezetében? Isten nyájának igazi vezetése mindig nagy kiváltság, de megdöbbentően nagy a felelősség is.

AZ IGAZI HATALOM MEGÉRTÉSE

Teljesen meg vagyok győződve, hogy az “Istentől való hatalom” megértése és a hívők ezzel kapcsolatos tapasztalatai valóban központi kérdés az egész eljövendő Ébredés szempontjából (Az apostolok végső soron Isten által VEZETETT emberek, akik Jézus neve által tisztultak meg). Az Isten által adott hatalom és felkenetés egész elképzelése, hogy képesek legyenek győzni a gonosz ‘királysága’ (birodalma) felett az Ő nevében, ‘elfoglalva azt erővel’, és létrehozni Isten uralmát azon a helyen (ahogyan Józsué tette az ígéret földjével) alapvető dolog. Fontos, hogy teljesen megértsük Isten céljait az eljövendő mozdulással kapcsolatban. Ez az egész elképzelés ‘a királyság erővel való megragadásáról’ és az Ő uralmának megtartásáról, nemcsak az Ő királyságában kell, hogy nagymértékben megvalósításra kerüljön, hanem alapvetően a saját személyes életünkben is. Az eljövendő Ébredés szolgálói nagyon mély megértéssel fognak rendelkezni arról, hogy mit jelent teljes egészében ilyen Isten adta hatalomban járni – szólva az Ő felkent ‘szavát’, hogy létrehozzák Isten királyságát bármely helyen. Mint korábban mondtam Isten ‘királysága’ bármely hely, ahol az ellenség uralma lerombolásra került, ahol “Isten akarata” érvényesül”. Az új szolgálóknak nem lesz szükségük arra, hogy azon ‘fáradozzanak’, hogy valamilyen módon létrehozzanak egy felkent üzenetet. Egyszerűen, mint “normál” állapot, fognak ebben a hatalomban járni.

Mint Jézus mondta: “Úgy, mint az az ember, aki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgálait FELHATALMAZVÁN...” (Márk 13.34). “Íme, adok néktek hatalmat, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és AZ ELLENSÉG MINDEN EREJÉN ...” (Luk 10.19). “Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, HALOTTAKAT TÁMASSZATOK, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok...” (Máté 10.8). “Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és NAGYOBBAKAT IS CSELEKSZIK AZOKNÁL;...” (Ján 14.12).

Természetesen az ilyen hatalom csak az Istennek való teljes alávetettségben tud problémamentesen működni. Emiatt Istennek sok időt kell eltöltenie a szolgálói képzettségével és ‘összetörésével’, mielőtt fel tudja hatalmazni őket ilyen erővel.

A hatalmas apostolok, próféták és evangélisták..., akiknek mindenfelé fel kell emelkedniük, valóban Jézus Krisztus feltámadásának dicsőségében fognak járni. János apostol a következőképpen írta le Krisztus felemelkedését és megdicsőülését: “Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; És a lábai hasonlók valának az izzó fényű érchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélű éles kard jő vala ki; és az ő orcája, mint a nap [amikor] fénylik az ő erejében. Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobb kezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó.” (Jel. 1.14-17).

Jézus dicsősége kell, hogy nyilvánvaló módon mindenkin meglátszódjon a holnap “utca gyülekezetének” hatalmas felkenetése miatt. Jézus az, aki “Szent Szellemmel és

ÉS TÚZZEL” keresztel. Jézus az, aki valóban méltó minden tiszteletre, imádatra és dicsőségre - mennyen és földön.

Nem tudok hinni a továbbiakban egy olyan gyülekezetben, ami nyilvánvaló módon nem dicsóíti meg Jézus Krisztust minden város utcáin. Nem tudok hinni az olyan gyülekezetekben, amiket “gyülekezetnek” hívunk ma, de közben meg van fosztva Isten igazi CSODA-tévő erejétől. Hol vannak Isten Illései? Miért tűnik úgy, hogy olyan elégedetten nézzük, ahogyan a világ megy a pokolra mindenhol körülöttünk? Őszintén szólva, nem tudok hinni tovább egy olyan “gyülekezetben”, amelyikben Jézus ‘sebesülten fekszik a barátai házában’.

A Gyülekezet, amiben hiszek áttörő erővel rendelkezik, egy erőteljes hadsereg, ami levágja a köteleket az egész földön - “az ördög minden munkáját lerombolva”. Egy óriási hatalommal rendelkező nép, szánalmat nem ismerő határozottsággal, aki lerombolja a pokol minden ‘kapuját’ és végképp lerombol minden erősséget, úgy hogy a leigázott hatalom felszabadul és a foglyok szabaddá válnak. Ez egy Isten által megbízott ‘Józsue’ sereg lesz, ami “birtokba veszi a földet” és földig rombolja a Sátán minden munkáját, hogy ‘megöljön és eltemessen minden élőlényt az ellenség táborában’. Mint Jézus, ők is a Szent városra fogják szegezni tekintetüket és semmi sem állhat az útjukban.

Mindezek elmondása után szeretném tisztázni azt is, hogy nem “vállalom magamra”, hogy a földi politikai és oktatási rendszerről is beszéljek. (Az erről szóló tanítás ‘uralkodási teológia’ néven ismert és meglehetősen elterjedt bizonyos körökben.) Ez a háború azonban, ahogyan beszéltem róla teljesen “SZELLEMI” – az emberek szívéért és elméjéért folyik a harc. Ez semmiképpen sem a világi intézmények kontrolljáért folytatott háború. Jézus világosan megmondta: “Az én királyságom nem e világból való” (Ján 18.36). A cél: mindenfelé megvívni a harcot, világosságra hozni és lerombolni azokat a hazugságot, amik megkötik az embereket a földön és megkötözni az ‘fejedelemségeket és erőket’. Le kell rombolni az ördög minden ‘munkáját’ és erősségét – ez minden.

A ‘DÁVIDOK’ KIIGAZÍTÁSA

Ebben a záró fejezetben szeretnék röviden visszatérni a ‘Saulok’, a ‘Jonathánok’ és a ‘Dávidok’ hasonlatára. Nem lehet kétséges, hogy Isten felkészíti a vezetők “Dávid-csapatát”, hogy felemeljék és vezessék az Ő népét az eljövendő Ébredésben. Ők Isten szíve szerint való vezetők, akik elrejtetten készülnek fel évek óta. A ‘Dávid’-típusú szolgálók közül azonban sokan valószínűleg egy kellemetlen fullánk a vele kapcsolatban lévő, ‘Saul’ típusú vezető számára. Mint mondtam, a ‘Dávidok’ majdnem mindig azt érzik, hogy nem tudnak beilleszkedni a jelenlegi gyülekezeti rendszerbe. Úgy vannak ‘megtervezve’, hogy a holnap, megújított gyülekezetébe illeszkedjenek bele inkább, mint a mai Laodíceai gyülekezetbe.

Meglehetősen ‘összetörtté’ és határozatlanná váltak a múltbeli elítélések miatt. Ezért, ha beszélni mertek egyáltalán, néhányukat úgy jellemezték, mint valami ‘kalapács’.

Mások ‘magányosakká váltak’ és csodálkoznak, hogy csupán ők azok a gyülekezetben, akik szenvednek a dolgok jelenlegi állása és a történetek miatt. Mások – Dávidhoz hasonlóan - késztetést fognak érezni arra, hogy kilépjenek teljesen a jelenlegi rendszerből és a ‘Saulok’-tól távoli menedékhelyre menjenek. Ismét mások elhívást fognak érezni arra, hogy kimenjenek a ‘pusztába’, hogy egyedül tudjanak lenni Istennel, hogy Tőle tanuljanak. Higgyétek el nekem, hogy mindegyik szimpatikus számomra. Hiszem azonban azt is, hogy rendkívüli fontosságú, hogy a ‘Dávidok’ foglalkozzanak a sebesülés, a sértődöttség, a keserűség, az elvetettség vagy a lázadás bármilyen formájával, a gyülekezettel vagy bármilyen ‘tekintélyekkel’ való kapcsolataikban. Ezek forrása egyetlen helyen található meg, a szívükben. Ez nemcsak életbe vágóan fontos, hanem hiszem, hogy SÜRGŐS is, mert Isten nagyon hamar és hatalmas módon akarja használni őket. Ha a helyreállítási folyamat nem teljes, hogyan remélhetik, hogy részesei lehetnek annak, amit Isten mindenfelé tenni fog?

Mindegyikünknek kutatni kell a szívében, hogy vannak-e bennünk titkos mély gyökerei a megbántottságnak vagy lázadásnak hatalmi személyekkel (pásztorok, szülők) vagy más keresztyénekkal való múltbeli kapcsolatunkból eredően. Szükséges, hogy rendkívül mélyen és becsületes módon vizsgáljuk meg magunkat. Nem lehet kifogás. Foglalkoznunk kell a probléma gyökerével. Múltbeli sérülések és neheztelések óriási hatással tudnak lenni a jelenlegi viselkedésünkre a tekintélyekkel kapcsolatban. Az ilyenfajta rossz megtapasztalások azt okozhatják, hogy – ezen sérülések ellenhatásaként, sok évvel később - “reakcióssá” (haladás ellenessé) válhatunk. Gyakran ez a ‘lázasítás’ forrása sok ember szívében. Ha ‘prófétikus’ személyek vagyunk, akkor az ilyen sérülések majdnem biztos, hogy durván eltorzítják profétikus szavainkat. Azt kell mondanunk, hogy sok hamis próféta valójában igazi próféta ‘begyógyulatlan sebekkel’. Életbe vágóan fontos, hogy - amilyen sürgősen csak lehet - vizsgáljuk meg a szívünket és foglalkozzunk ezekkel a mély ‘gyökerekkel’ vagy erősségekkel az életünkben. Teljesen átítathatják méreggel az életünk minden részét, ha nem vagyunk körültekintőek.

Van néhány biztos jele a ‘lázasításnak’ a személyes életben: titkos öröm a tekintéllyel rendelkező személyek vagy intézmények kigúnyolása, bolonddá tétele felett, ha látják vagy hallanak róla. Látható módon nem segítik az általuk ismert ‘morgoló’ vagy panaszkodó kiemelkedően tekintélyes személyeket. Élvezik, hogy szándékosan úgy beszéljenek és cselekedjenek (vagy esetleg öltözzenek), hogy ilyen módon is sokkolják a “fennálló rendszert”. Szükséges meglátni a MOTIVÁCIÓKAT. Ez a lista nem teljes, de bizonyos vagyok benne, hogy ötleteket ad. A “LÁZADÁS” egy valójában finom, de mégis halálos bűn és ez az, amit a Sátán nagyon szeret.

Hogyan foglalkozzunk a lázadás ‘gyökerével’, ami mélyen bennünk van? Pontosan olyan módon, mint bármilyen másfajta gyökerekkel és erősségekkel: Kérjük Istent, hogy világítsa meg azokat és azután teljesen ‘MEG KELL TAGADNI’ azokat a Jézus Krisztus nevében, nemcsak szavainkkal, hanem a legmélyebb valónkkal. A lázadással kapcsolatban gyakran arra is szükségünk lesz, hogy kérjük Isten bocsánatát és megtisztítását - igazi Istentől való szomorúsággal. Egy igazi Istentől való szomorúság

és a mély bűnbánat mindig létre fog hozni egy igazi BŰN GYŰLŐLETET és ez meg fogja hozni a ‘jó gyümölcsök’ bőségét az életünkben.

Ahogy korábban mondtam, a tekintély megbecsülése és tisztelete nem jelent szükségképpen egy talpnyaló, bólogató, gondolkodás nélküli teljes “alávetettséget” a vezetőink felé. Isten előtt mindannyian személyes felelősséget hordozunk a saját életünkért és szükséges, hogy bizonyosak legyünk benne, hogy vezetőink nem vezetnek minket félre. Ha súlyos megtévesztésbe vezetnek bennünket, akkor Isten gyakran elvárja tőlünk, hogy – véleményünket elmondva - foglaljunk állást. Ha ez jó szellemben történik, akkor az biztos, hogy nem ‘lázasítás’. Azonban, ha a félrevezetés folytatódik az álláspontunk megismertetése után, a legjobb dolog, amit valószínűleg tehetünk, hogy elhagyjuk azt a közösséget (hacsak Isten nem mondja nekünk, hogy maradjunk). Nem kell, hogy gondolkodás nélküli ‘szolgái’ legyünk egy tekintélyes személynek, sem pedig, hogy a lázadó “morgoló és panaszkodó” között találjuk magunkat. Isten segíteni fog nekünk megítélni, mi a helyes, ha Ő előtte tiszta a szívünk. Nem vagyunk arra kötelezve, hogy hűségesek legyünk bárkihez, aki súlyos megtévesztésbe vezet bennünket. Hiszem, hogy a legjobb vezérelv mindig az “EGYENSÚLY MINDEN DOLOGBAN”.

Csak néhány szó a - gyakran fiatal - nyers, éretlen ‘próféta’ típusról, aki “szirénázva” járja körbe az embereket ‘husáanggal’, ítélkező próféciákkal. (Magam is egyike voltam ezeknek néhány évvel ezelőtt!). Az ilyen ‘próféták’ gyakran rendelkezhetnek igazi elhívással az életükre, azonban az éretlenségük, a (nem ismert) büszkeségük, önteltségük és a titkos ‘lázasításuk’ nagyon veszélyessé teheti őket önmaguk és mások számára. Mindaddig, míg nem engedik meg, hogy Isten igazi összetörettetést és alázatosságot hozzon el az életükre (ez gyakran fájdalmas folyamat), addig rendszerint azt érik el, hogy azzal, amit tesznek, több kárt okoznak, mint hasznot. Ideje van a ‘feddésnek’ (csak tapasztalt szolgálok képesek erre), azonban sok idő vesztet kárba “igazságot mondva szeretettel”, de közben a próféta szíve nem változik. Bölcsesség, türelem, szelídség, alázatosság és szeretet mind olyan – jó értelemben vett - ‘erőségek’, amiket Isten épít fel a szolgálatunkban. Ezek nélkül cselekedeteinkkel nagy veszély lehetünk Isten értékes nyája számára. (A szavak nagy kárt is okozhatnak). Kérlek, hogy gondolkozz el ezen és imádkozz ezekért a dolgokért.

6. Fejezet

KÉT ÉBREDÉS?

Az elmúlt néhány év alatt a “Toronto áldás” néven ismert mozgalom végigsöpört sok gyülekezetben a világon, különösen a nyugati nemzetekben. Ez a mozgalom magával hozott néhány meglehetősen ‘furcsa’ szellemi megnyilvánulást, ami sok vitát kavart a gyülekezetekben. Ennek a fejezetnek az a célja, hogy megvizsgálja a TÉNYEKET és ehhez a témához kapcsolódó történelmi adatokat olyan őszintén, mint amennyire csak lehetséges. Mint korábban említettem az Ébredések és Reformációk történetét tizenkét

éven keresztül tanulmányoztam és remélem, hogy ez segíteni fog nekem egy megfelelően megalapozott, tényszerű áttekintést adni.

Mint az jól ismert a Toronto Airport Vineyard gyülekezetet (a 'Toronto Áldás' otthona) 1995. decemberében végül kizárták a nemzetközi Vineyard mozgalomból. Ez a kizárás azt követően történt, hogy a Toronto gyülekezet tizenkét hónapon keresztül több nyilvános figyelmeztetést kapott John Wimbertől és a Vineyard közösségtől.

Mielőtt tovább mennénk meg kell mondanom, hogy személyesen tanúja voltam a 'Toronto' jelenségnek és sok emberrel beszéltem, akik tapasztalatokkal rendelkeztek a kezdetektől fogva. Engem mélyen megzavart sok dolog, amit láttam és hallottam. Azonban most van itt az ideje, hogy szemügyre vegyük, mit mond a történelem az ilyen jelenségről.

Akik az Ébredéseket tanulmányozták rájöttek arra is, hogy nemcsak sok valódi Ébredés volt a történelem során, hanem sok "hamisított" mozgalom is, melyek közül sok látszólagos (ál) 'keresztény' kultuszokat eredményezett, amikkel ma is együtt élünk. Volt azonban néhány igazán erőteljes valódi Ébredés, amibe a végén behatoltak (vagy 'megraboltak') démoni befolyások a korlátlan szabadosság és démoni megnyilvánulások által. A legnagyobb Ébredési vezetők közül természetesen sokan találkoztak ilyen hamisításokkal és írásaikban felhívták a figyelmet azokra. John Wesley a következőt írta: "Az Ébredés eleinte valódi és teljesen tiszta volt, azonban néhány hét után figyelmeztetni kellett a hamisításokra." Ezek a hamis és démonikus megnyilvánulások gyakran nagyon különböző mintát követtek. Aggasztó módon azt kell mondanom, mint azt látni fogjuk, hogy azok meglehetősen hasonlítottak a 'Toronto' jelenségre.

A következő idézet T.W. Caskey több mint száz évvel ezelőtti könyvéből származik, amiben sok vallásos eseményről emlékezik meg Amerika déli államaiban a korai 1800-as években. Ez volt az az időszak, amikor sok hatalmas 'Sátoros összejövetelt' tartottak Délen nagy vallásos izgatottság közepette (ők ezeket 'ébredésnek' hívták): "Néhányan elestek és tehetetlenül elterülve fekszenek órákon át... Az egész gyülekezetben néhány megmagyarázhatatlan idegi eredetű esemény hatására elindult valami mulatságos, rángatózó nevetés és nem volt erő, ami kontrollálni tudta volna és az mindaddig tartott, míg a folyamat le nem állt. Máskor az ideges izgalom félelmetes mértékű izomrángatózásokat idézett elő, ami végül egy egyenesen-előre táncolásban folytatódott. A 'Szent nevetés' egyszerűen leállíthatatlan volt mindaddig, míg annak folyamata tartott. Amikor egy ember elkezdett nevetni, táncolni, kiabálni vagy rángatózni, azt lehetetlen volt leállítani mindaddig, míg a kimerültségtől ájultan össze nem esett, mint egy halott ..." Néhány író azt mondja, hogy néhány prédikátor végül kezdte megkérdőjelezni, hogy az ilyen állapot valóban a Szent Szellem munkája volt-e? Az emberek elkezdtek mélyrehatóan 'kutatni a Szentírást' és 'megvizsgálni a szellemeket' sokkal alaposabban, mint azok valójában jelen voltak, és ezért ezek a "bizarr" megnyilvánulások elkezdtek abbamaradni.

Egy másik történetíró egy tizenkilencedik századi nagy Sátoros Összejövetelt írt le (főként Kentucky-ban), ahol gyakran “transzba estek, vonaglottak a földön, sőt még ugattak is, mint a kutyák”. Mint jól ismert sokak számára, akik tanulmányozták az Ébredéseket, az ilyen hamisítványok és szertelenségek gyakran egy igazi Ébredés vége felé áradtak ki, amikor a gonosz megpróbált behatolni és teljesen lerombolni vagy hiteltelenné tenni egy Ébredést. Pontosan ez történt meg az 1904-es Walesi Ébredéssel is, mint azt látni fogod, ha elolvasod Jessie Penn-Lewis és Evan Roberts “Szentek háborúja” című felkavaró könyvét Ez valószínűleg túl nagy hangsúlyt helyez az ördög munkájára, de életszerűen leír sok hamis megnyilvánulást, amik nagyon hasonlóak azokhoz mint, amiket ma látunk. Ilyen hamis megnyilvánulások megtárgyalásra kerülnek Watchman Nee “Szellemi ember” című könyvében is.

Számos ‘Toronto’ író utalt rá, hogy sok régi-idők Ébredési vezetője, olyanok mint John Wesley, Charles Finney és Jonathan Edwards nagyon boldogok lettek volna, ha ilyen megnyilvánulásokat élhettek volna át. Ez messze jár az igazságtól. Tanulmányoztam ezeknek az embereknek az életét és mindannyian hatalmas “BŰNBÁNAT” prédikátorok voltak, akik nagyon bizalmatlanok voltak minden ‘bizarr’ viselkedéssel kapcsolatban. Amikor az összejöveteleiken emberek estek el, az majdnem mindig a nagy szomorúság és a BŰN MEGÍTÉLÉSÉNEK következménye volt. Ez nagyon eltér Toronto-tól.

A nagy Ébredési vezető John Wesley, aki sok hamis megnyilvánulással találkozott az Ébredési szolgálatának éve alatt, így írta le az egyik különleges esetet: “Isten megengedte a Sátánnak, hogy tanítsa őket. Ketten közülük hirtelen a hatalmába kerültek többekhez hasonlóan és mindentől függetlenül nevettek majdnem teljesen folyamatosan. Ezt két napon át folytatták mindenki szeme láttára; és akkor imádkoztak értük és egy pillanat alatt megszabadultak.” Charles Finney az egyszerű ‘engedékenységnek’ a furcsa érzésekkel és benyomásokkal kapcsolatos veszélyeiről írt: “Isten Szelleme értelem által vezeti az embereket, nem pusztán benyomások által... Tudtam néhány olyan esetről, hogy egyesek átadták magukat nagy nevetéseknek, nagymértékben károsítva ezáltal saját lelküket azt gondolva, hogy ez Istentől van, átadva magukat rajongó, fanatikus benyomások követésére.”

Jonathan Edwards írta feltételezhetően a ‘mennyei’ transszal kapcsolatban, amikor gyülekezetének tagjai bementek egy vendég prédikátor, Samuel Buelle szolgálata alá: “Azonban, amikor az emberek felemelkedtek a tetőpontra, a Sátán visszavonta támogatását és ezért a beavatkozása sok esetben nagyon hamar nyilvánvalóvá vált; szükséges lett volna egy nagyfokú elővigyázatosság és szenvedés, ami az embereket visszatarthatta volna ettől a féktelen szórakozástól.”

Mint Frank Bartleman (1906 ‘Azusa utcai’ Ébredés) írta: “Sokan az ‘erőt’ keresték minden forrásból. Megengedték, hogy emberek rájuk helyezték a kezüket annak érdekében, hogy csodákat tegyenek... Egy igazi ‘Pünkösöd’ a bűnről való hatalmas meggyőzést és egy Istenhez való odafordulást fog hozni. A hamis megnyilvánulások csak izgalmi állapotot és csodákat hoznak létre... Bármilyen szolgálat, ami a Szent Szellemet vagy az ‘ajándékokat’ nagyobb mértékben megdicsőíti, mint Jézust, az

végül fanatizmusban fog végződni.” Úgy hangzik ez számodra, hogy ezek az emberek örömmel üdvözölték volna a ‘bizarr’ ‘Toronto’ megnyilvánulásokat? Bizonyára nem! Tudták, hogyan kell különbséget tenni, hogy mi van Istentől és mi a hamisítvány.

1995. közepén Derek Prince, nagy tiszteletben álló nemzetközi Biblia-tanító kiadott egy kazettát, amiben néhány nagyon erőteljes megállapítást tett a Toronto mozgalom néhány jellemzőjével kapcsolatban. Hozzá hasonlóan szeretném kategorikusan kijelenteni, hogy emberi lények állati hangon való megnyilvánulása vagy állati módon való viselkedése nem Istentől van, hanem inkább az ördögtől. (Elmondta a kazettán, hogy sok ilyen állati megnyilvánulást látott démoni szertatások során, aminek szemtanúja volt Afrikában). Mi van azonban azokkal a fizikai torzulásokkal és ‘rázkódásokkal’, amik szintén kapcsolatban vannak a Toronto mozgalommal? Vágyik Isten arra, hogy eltorzítsa az Ő népének testét, hogy úgy nézzenek ki, mintha agyvérzésben, epilepsziában vagy Parkinson kórban szenvedő betegek lennének? (Isméltendő ‘rázkódás’ rendszeresen látható sok elmebeteg kezelő intézetben – kérdezd meg bármelyik pszichiátriai ápolónőt). Itt fel kell tennem a kérdést: Szerinted kinek a munkája mindez?

Riasztóan sok a teljes hasonlóság a Toronto megtapasztalások és a démonikus megnyilvánulások között, ami megtalálható mindenhol a New Age mozgalomban és sok pogány vallásban is. Sok indiai guru olyanok, mint Bagwhan Shree Rajneesh és Ramakrishna rendelkeznek erővel, hogy átadjanak követőiknek egy elragadtatott gyönyör-érzést, pusztán megérintve őket. Ramakrishna esetében ezek az állapotok eltarthatnak néhány perctől néhány napig és gyakran kísérték ezeket kontrollálhatatlan nevetések vagy sírások. Egy korábbi rajongó szerint Swami Baba Muktananda is rendelkezik ezzel az erővel. Az azt eredményező ‘Kundalini’ megnyilvánulások magukban foglalnak kontrollálhatatlan nevetést, üvöltözést, ugatást, sírást, rázkódást, stb. Néhányan ezek követői közül némává vagy tudattalanná is váltak, miközben sokan érzik magukat betöltve óriási örömmel, béke és szeretet érzésével.

Mindezek a megtapasztalások annak eredménye, ha “átadjuk” magunkat annak az erőnek, ami ezeken a gurukon keresztül munkálkodik. Van bármi kapcsolat a megnyilvánulások és ezen démoni ‘Kundalini’ kultusz között, ami csaknem azonos Torontoval? Lehetséges, hogy ugyanazok a ‘szellemek’ munkálkodnak? Amikor Yan Xin, a kínai ‘Qigong’ szellemi mester, egy tömeghez beszélt San Franciskóban 1991-ben, a San Franciscói Krónika beszámolt róla, hogy a tömegben elkezdtek megtapasztalni azt, amit Yan “spontán működésnek” hívott. Azt mondta a hallgatóságának: “Azok, akik erősen érzékenyek elkezdenek néhány szélsőséges fizikai megnyilvánulást átélni – vagy elkezdenek nevetni és sírni. Nem kell félni, ez teljesen normális.” Hasonló módon a híres tizenkilencedik századi démonikus “szolgáló” – okkult gyógyító - Franz Mesmer, szintén ismert volt sok hasonló megnyilvánulás előidézéséről (leesés, rázkódás, rángatózás, furcsa rőfögés és kiáltozás, hisztérikus nevetés).

Számomra vitathatatlan, hogy egy erőteljes idegen szellemet engedtek szabadjára sok gyülekezetben hosszabb időn keresztül. Azoknak a fajta megnyilvánulásoknak, amiket

megtárgyaltunk, egyáltalán nem volt közük soha az igazi keresztyénséghez. Azok teljesen idegenek a Szentírástól. Sok keresztyén láthatóan azt gondolja, hogy ha tanításokat kapnak egy gyülekezeti épületben, akkor ők meglehetősen biztonságban vannak a megtévesztéssel szemben. Attól tartok azonban, hogy a Biblia egyáltalán nem támogatja ezt az álláspontot. Csak azért mert a Toronto megnyilvánulások be voltak csomagolva egy “keresztyén” szóhasználatba, az még nem jelenti egyáltalán azt, hogy az Istentől van. A valóság az, hogy az ilyen megnyilvánulások sehol sem találhatók meg a Bibliában, hanem inkább a New Age mozgalomban. Ez a tény egyedül nem elég ahhoz, hogy megkongassuk a vészharangot? Személy szerint teljesen megdöbbenem, hogy egy ilyen mozgalom ilyen könnyen teljesen végig tudott söpörni a gyülekezeteken. Ha ezek az ‘utolsó napok’ – a “nagy megtévesztés”, a ‘hazugság, jelek és csodák’ napjai – akkor bizonyára lehetnének egy kicsit óvatosabbak is, hogy mit engedünk be Isten gyülekezetébe?

Erősen hiszem, hogy az egész ‘Toronto’ jelenség egy nagyon erőteljes ‘vizsga’ volt, amit Isten szándékosan engedett meg, hogy eljőjön az Ő gyülekezetére. Mindent egybevetve Ő megengedett próba (vizsga) időszakokat eljőnni az Ő népére a múltban is, különösen akkor, amikor Neki mindenfelé hatalmas módon mozdulni kellett. Egy fontos példa erre, amikor Isten Izrael népét “megvizsgálásra” kivitte a pusztába éppen azelőtt, mielőtt bementek volna az ígért földjére. Tragikus módon, csupán egy nagyon kicsi maradék – az egész nemzedékből csupán Józsué és Káleb családja – élték túl a próbát, akik később bementek Kánaánba. A többiek Isten előtt kudarcot vallottak a pusztában. Sőt még a nagy vezető, Mózes sem volt képes bemenni.

Sok keresztyén, aki belekeveredett Toronto-ba nyilvánvalóan azt feltételezi, hogy “Istentől kellett lennie”, mert gyakran “belső gyógyulásokat” vagy más szellemi megtapasztalásokat eredményezett. Azonban az ilyen események nem meggyőző bizonyítékok arra, hogy egy mozgalom Istentől van. Az ördög specialista teljesen hasonló megtapasztalások előidézésében az egész világon a különböző okkult és New Age csoportokban. Mint ismeretes a “belső gyógyulás” mindig egyike volt azoknak, amit a mai New Age mozgalom nagyon hangsúlyozott (ilyenről nem olvashatunk a Bibliában). Az ilyen megtapasztalásokat nyilvánvalóan a Sátán találta ki és nagyon könnyű létrehozni, különösen, amikor arra (az elme kiiktatásával, a test és az érzékek átengedésével) tág teret adunk a Sátánnak. Mint azt a Biblia világosan állítja, az ördög örömmel álcázza magát a “világosság angyalának” annak érdekében, hogy megtéveszse a keresztyéneket. (2 Kor 11.14).

A legveszélyesebb és nyilvánvalóan Toronto “New Age” jellemzőinek egyike ‘az elme kikapcsolásának’ hangsúlyozása, “félreállítva az útból” az elmét, átengedve magad, hogy a szellem, gondolkozás nélkül működjön. Azt mondom neked, hogy pontosan ez az a gyakorlat, amit az egész világon arra használnak, hogy a New Age rajongók megnyíljanak a démonikus hatásoknak. Ez a lehető legveszélyesebb és egyben halálos gyakorlat, amire ma a keresztyéneket tanítják. Ez az pontosan, amit az ördög akar.

A Biblia nagyon világossá teszi, hogy a démoni szellem nagyon ügyes a Szent Szellem utánzásában. Ezért írta János apostol: “Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek,

hanem próbáljátok meg a szellemeket, hogy meglássátok vajon Istentől vannak-e” (1 Ján 4.1). Egyáltalán nem tudok egyetérteni a Szent Szellemnek való ‘parancsolás’ vagy kihirdetés gyakorlatával - “Jöjj, Szent Szellem!” Számomra az ilyen Szentírás ellenes gyakorlatok olyan határesetek, ami előbb vagy utóbb megtévesztéshez vezet. Azonban a csak “kapcsold ki az agyadat” elképzelés és önmagad átadása bármilyen szellemi hatás befogadására, minden bizonnyal a legveszélyesebb tanítás, ami egyáltalán létezhet.

Ahogyan Jessie Penn-Lewis írta (egyetértésben a Walesi Ébredési vezető Evan Roberts-el): “... ezek a démonok körüllebegik a lelket és idegen, a hétköznapi józan ésszel vagy jó ízléssel ellentétes és furcsa sugallatokat idéznek elő a magára hagyott elmében a jelenlévő Szent Szellem neve alatt. Felkavarják az érzéseket és létrehoznak egy különös, hamisított jókedvet, ami egyszerűen egy csali, hogy megragadják a lélek valamilyen képességét... egy személy azt mondta: olyan volt, mintha a padlón hemperegne; nyöszörögtek és forogtak körülötte a székek, és tisztán észlelte a késztetést valami vad dolog megcselekvésére; egy érzést önmaga kifejezésére, ami ellentétben áll Jézus szelídségével és kedvességével, de akkor élesen látta, hogy az egy hamis szellem támadása volt és ekkor hirtelen megszabadult. Mások azonban, akik ugyanolyan késztetéseket kapnak nyöszörögve elesnek, üvöltöznek, kezükkel és lábukkal verik a padlót, mert a démon, mint a világosság angyala beléjük ment és birtokba vette őket és közben azt gondolják, hogy az a Szent Szellemtől volt és ez rendszeres szokássá vált azokon az összejöveteleken, amelyeken jelen voltak, mindaddig míg minden vallásos összejövetel tönkre nem ment, amikben részt vettek... Az ilyenfajta démoni befolyásoltság hatásai sokfélék lehetnek, azonban teljesen nyilvánvalóak egy kiegyensúlyozott, gondolkodó elme számára. Ezek a démonok azt idézik elő az emberekben, hogy furcsa, ostoba, ésszerűtlen és szemérmetlen dolgokat cselekedjenek.”

A fenti szerzők egy nagyon lényeges megállapítást is tesznek ugyanebben a könyvben: “A ‘kiszolgáltatás’ hamis elgondolása, ami a test átengedése természetfeletti erőnek, kikapcsolva az elme tevékenységét az ELLENSÉG LEGNAGYOBB TRÜKKJE”. Bizonyára, aki ezt olvassa már nem lehet semmi kétsége, hogy a Toronto mozgalom milyen szellemi ‘forrásból’ táplálkozott?

Jól ismert mindenhol a keresztyének körében, hogy a Biblia beszél az ‘utolsó napokról’, ami a nagy megtévesztés és hit elhagyásának lesz az ideje. Jézus Maga mondta az ‘utolsó napokról’, hogy sok csaló jön az “Ő nevében” és élenjárnak a sok hitetésben (Máté 24.5). Felhívta arra is a figyelmet, hogy a megtévesztések meg fognak nőni az utolsó időkben és olyan erőteljesek lesznek, hogy ha lehetséges megtévesztik a “választottakat” is (Máté 24.24).

Pál apostol szintén sokszor figyelmeztetett ezzel az időszakkal kapcsolatban: “... az utolsó napokban NEHÉZ IDŐK ÁLLNAK BE. Mert lesznek az emberek magukat szeretők...inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.” (2 Tim 3.1-4). “Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert VISZKET A FÜLÜK; És az igazságtól

elfordítják a fülüket, de a MESÉKHEZ odafordulnak.” (2 Tim 4.3-4). “A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, HITETŐ ÉS GONOSZ LELKEK tanításaira figyelmeztvén.” (1 Tim 4.1).

Új-Zélandi próféták és közbenjárók számos látást és álmot kaptak a Toronto mozgalomról. Egy aucklandi férfi sok hónappal a “Toronto Áldás” időszaka előtt - mielőtt még hallott volna róla - különösen erős álmot kapott. Azt látta, mintha KÉT ébredés lenne. (Ez ugyanaz az férfi volt, aki a nyílt látást is kapta Krisztus Menyasszonyáról, amit az első fejezetben írtunk le). Ebben a “KÉT ÉBREDÉS”-ről szóló látásban, egy emberekkel teli nagy nézőtéren találta magát. Megfigyelte, hogy sokan közülük az összejövetel elején (különösen azok, akik nagyok és szellemileg ‘gazdagnak’ látszottak) NEVETVE ÉS SÍRVA ELESTEK. A szavak, amiket tisztán hallott és leírva látott: “LAODICEAI ÉBREDÉS”. Azután a nézőtéren találta magát, ahol ‘tündérekkel’ ült együtt, akiknek nem volt kedvük hozzá, hogy “közbelépjenek és félbeszakítsák” ezeket az eleséseket és nevetéseket. (Jóllehet néhányan maguk is megtapasztaltak abból egy keveset). Ahogy a próféta ott ült velük, ezek a ‘tündérek’ lassan eltávolodtak ettől a “Laodiceai” eseménytől olyan messzire, míg egy tátongó szakadék létre nem jött közöttük és azok között, akik az összejövetel nézőterének az elején voltak. Hirtelen fiatal emberek ezrei kiáltottak fel körülöttük és elkezdtek szolgálni feljűk a Jézus Krisztus nevében. A próféta felismerte, hogy ez volt az igazi Ébredés kezdete. Dicsőség Istennek!

Az a meggyőződésem, hogy sok tekintetben a Toronto megtapasztalás a mai Laodiceai gyülekezet számára tökéletes megtévesztés volt: Nem kellett megfizetni az árat, “azonnal” elérhető volt és kényelmes. Szellemi áldásokat ruházott át - ‘érintéseket’ és megtapasztalásokat - a bűnről való meggyőzés, a mély bűnbánat vagy a “kereszt felvételének” bármi szüksége nélkül. Mindenek között azonban a legfontosabb az volt, hogy az erőtlén gyülekezeteknek valamiféle új ‘jelekkel’ szolgált bizonyítékul, hogy végül is “minden rendben van”. Az igazság az, hogy valakinek nagyon tetszik ez, ami körül ez az egész vita kavarg, ez pedig Isten személyének a természete (jellem). Ez a helyzet választás elé állít minket, hogy a két “Isten” között válasszunk.

Egyrészt van Toronto típusú “Isten”: vannak, akik átélnek ‘érintéseket’ és fizikai érzéseket az Ő népe között, akik szeretik az azzal járó “party”-kat, hogy ‘feldobja őket’ minden korlátot elutasítva maguktól és olyan bolond dolgokat cselekedjenek, amit normális esetben sosem tennének. Ezeknek az ‘érintéseknek’ a sokasága külső szemlélődő számára is feltűnően ‘csúnya’ vagy még fel is háborodhatnak rajta és ijesztőnek találhatják (hasonlónak az elmebeteghez vagy drog befolyásoltakhoz). De nem baj, hurrá, engedjük csak át az elménket - “iktassuk ki azt” - lazuljunk el és élvezzünk mindent! Ki foglalkozik vele, hogy az teljesen ‘démonikusnak’ látszik (állati hangok, hisztérikus nevetések, bizarr rángatózások, stb.), mindaddig, míg nagyszerűen érezzük magunkat és úgy tűnik, hogy minden régi ‘seb’ begyógyul? Számomra ez a lényege az érintés-érzésű “Laodiceai”-’Isten’ látásnak – egy olyan ‘Isten’, aki mindent a saját képükre teremtett, a saját kényelmükre. Szeretni - felelősség nélkül. Kegyelem - ítélet nélkül. Egy elnéző “Mikulás” Isten – tökéletes egy olyan sekélyes, mulatni vágyó kor számára, amiben élünk.

Másrészt ott van a Biblia Istene: Igen, Ő a szeretet Istene, azonban az igazságé is, sőt az ítéleté is. Igen, Ő a kegyelem Istene, azonban a háborúé is, sőt a bosszúé is, várva türelmesen arra az órára, amikor az ellenségei a kezébe fognak kerülni, és akkor egy élő pokolba fogja vetni őket örökre. Igen, Ő a szabadság Istene, azonban Ő egy féltékeny Isten is, aki megbünteti az atyáknak a vétkeit a fiakban harmad és negyed íziglen (generációban), akik gyűlölik Őt. Igen, Ő a könyörület Istene, azonban Ő a dicsőséges király, a hatalom és az erő is. Mindent egybevetve, Ő a SZENTSÉG Istene is, aki annyira GYŰLÖLI A BŰNT, hogy létrehozta a tűznek tavát, amibe beveti azokat, akik átadják magukat az ilyen megtévesztéseknek. Most azt mondom neked, hogy Ő egy olyan Isten, aki semmiféle módon nem képviselné magát egy olyan mozgalom által, ami állatias viselkedéseket, állati röfögéseket, kiabálásokat, részeg ostobaságokat, elmebeteg nevetéseket vagy csúnya epilepszia-típusú “rázkódásokat” beenged a népe közé. Bárki, aki azt hiszi, hogy Istent képviselni lehet ilyen beteg, nevetséges rondaságokkal az nyíltan dicsőít egy ‘hamis’ Istent vagy egyáltalán nem ismeri az Élő Istent.

Ez az amiért Toronto egy jó ‘próba’ (vizsga) volt a Laodiceai gyülekezet számára. Ez annak próbája volt, hogy látható legyen, kik “ismerik az ő Istenüket” valójában. Te mit gondolsz, mit érez Ő azoknak a keresztyéneknek az ezreivel kapcsolatban az egész világon, akik azt választották, hogy átadják magukat egy hamis “Istennek” és egy hamis szellemnek annyira sem ismerve Őt, hogy felfedezzék a különbséget? És mi van azokkal, akik félrevezették őket? Az a meggyőződésem, hogy ez a ‘Laodiceai ébredés’ átvilágította a langyos gyülekezeteket, hogy milyenek is valójában – egy “könnyű préda”, majdnem teljesen arcra borultak az ellenség legnyilvánvalóbb hitetésének – egy “boldogság klub”, és kétségbeejtő a szórakoztató ‘érintések’ és áldások keresése még mindezek után is.

Fontos észrevenni, hogy sok példabeszéd, amiket Jézus az utolsó napokról mondott arról szól, hogy Isten népe “megrostálásra” és “szétválasztásra” kerül. (Például a ‘búza és a konkoly’ példázata, ‘okos és bolond szüzek’, stb). Lehetséges, hogy Isten arra használja a mostani megtévesztéseket, hogy elkezdje az Ő népének ezt a megrostálását, szétválasztását? A Biblia világossá teszi, hogy az ítélet “Isten házán” kezdődik el. (1 Péter 4.17). Tény, hogy az ‘ítélet’-re a Biblia rendszerint olyan görög szót használ, ami ‘szétválasztást’ vagy ‘kategorizálást’ - külön csoportokba való felosztást - jelent. Így például a ‘bárányok és a kecskék’ és a ‘búza és konkoly’ példázatokban is azt látjuk, hogy a megítélési folyamat eredményeként az emberek szétválasztásra kerülnek két csoportra vagy ‘kategóriára’. Vajon az utolsó napok “megtévesztése” az, ami el fogja hozni ezt a szétválasztást mindenfelé a gyülekezetekben (ami logikusnak látszik) vagy még valami más is? Egy dolog biztos: Isten népének ebben a ‘szétválasztási’ folyamatában már benne vagyunk.

1995. elején ezzel kapcsolatban egy új-zélandi közbenjáró egy erőteljes látást kapott. (Hiszi, hogy az valami módon kapcsolódott a ‘Toronto’ hatásához). Ebben a látásban vizeket látott, ami két részre volt osztva, pontosan úgy, ahogyan Mózes szétválasztotta a tengert. Az, amit kapott a következő szavakkal írható le: “KÉT GYŰLEKEZET”.

Más szavakkal arról tett bizonyoságot, hogy a jelenlegi gyülekezet fel volt osztva két teljesen különböző ‘gyülekezetre’ vagy mozgalomra. Egy ideig a rés a két különböző ‘gyülekezet’ között még viszonylag kicsi volt, ezért a keresztyének könnyen képesek voltak átmenni egyik oldalról a másikra. Amikor azonban a rés kiszélesedett az átmenetel egyre nehezebbé vált és végül egyetlen lehetőség maradt az emberek számára, hogy egyik oldalról a másikra át tudjanak jutni, ha beleugranak a mély szakadékba (aminek oldalai úgy néztek ki, mint egy folyó óriási ‘meredek sziklafalai’) és a másik oldalon lévő emberek felhúzzák őket.

Lényeges megfigyelni, hogy a gyülekezetek története során Isten új mozdulásai gyakran ‘szétválasztást’ és ‘elkülönülést’ hoztak létre Isten népe között. Miközben néhány keresztyén azt választotta, hogy Isten igazi mozdulásával tart, mások az ellenkező álláspontot ragadták meg. A példázatokból, amiket Jézus mondott világosan látszik, hogy az utolsó napokban ez a ‘szétválasztás’ messze a legkifejlettebb és legteljesebb lesz, ami valaha korábban egyáltalán lehetett volna. Elérkezett valóban az idő, hogy elkezdődjön az ítélet “Isten házán”.

Mindabban, amit Toronto-val kapcsolatban mondtam, nem szeretnék olyan gondolatokat ébreszteni, hogy ellene lennék mindenfajta ‘szokatlan’ szellemi megnyilvánulásnak. Isten Maga gyakran cselekszik szokatlan dolgokat Ébredés idején. Van azonban egy bizonyos ‘jellegzetesség’, ami hitelesíti, hogy valami valóban Tőle van. Például egy óriási büntudatra ébredés (ami nagyon általános igazi Ébredések idején) végső soron gyakran hoz megsomorodást, aggódást a bűn felett (jajgatást, sírást, stb.). A félelemtől ‘reszkelve’ emberek arcra esnek Isten előtt, stb. Ezzel egy időben Isten hatalmas jelenlétének gyakran az lesz az eredménye, hogy az emberek megtapasztalják az Ő megtisztítását és bűnbocsánatát, hogy egy leírhatatlan örömmel legyenek betöltve és Isten felé való hálaadással. Meggyőződésem, hogy lesz még “táncolás az utcán” (éppen úgy, mint Dávid táncolt az Úr előtt ‘minden erejével’) az eljövendő igazi Ébredésben. Ez erősnek hangozhat némelyeknek, azonban a szentség, a tisztaság és a túlradó dicséret nagyon általános igazi Ébredés idején.

Amiről itt beszélek, az nagyon eltér attól a fajta bizarr “korlátok elvetésétől”, ami mostanában sok gyülekezetben látszik. Lehetséges, hogy túlradó és meggyőző módon örülünk és hálát adjunk miközben szentek és tiszták vagyunk. Ez az a fajta dicsőítés, amit az eljövendő Ébredésben meg fogunk látni. Természetesen az új szolgálóknak (különösen a zenészeknek) nagyon körültekintőeknek kell lenniük, hogy figyelmeztessék az embereket a mostani időkben a ‘lelki’ életben való elmerülés veszélyeire. Az kell, hogy legyen az imádat módja, hogy “ODAADJA VALAKI MAGÁT” Istennek Magának inkább, mint ‘TŐLE’ való érintések és áldások állandó keresésének. A valódi imádat “ad” Istennek anélkül, hogy bármit is várna viszonzásul – , mert csak Ő méltó rá. Ez egy tiszta és szent ‘áldozat’ bemutatása Isten felé. Ez egy nagyon fontos alapelv.

Mint korábban mondtam, ha a ‘lelki’ megnyilvánulásokat, szertelen kicsapongásokat és hamisítványokat már nem lehet kézben tartani az eljövendő Ébredésben, akkor egyértelmű a vezetők számára, hogy helyreigazításokat kell tenni. (Ha viszonylag kis

problémáról van szó, akkor a legjobb nem felhívni arra a figyelmet). Istentől való szomorúságot, szent félelmet és kimondhatatlan örömet várhatunk a Szent Szellem igazi kiáradásától, ami a mindennapi keresztyén életben elhozza a Szellem minden 'ajándékát': Gyógyulásokat, csodákat, szabadulásokat, ismeret szavát, nyelveken szólást, nyelvek magyarázatát és próféciákat, stb. Az is valószínű lesz, hogy az emberek egyszerűen "elesnek Isten ereje alatt". Nem azért, mert 'keresik' az ilyen megtapasztalásokat, látásokat, álmokat, angyali látogatásokat, "jelek a mennyben" stb. Ezek nagy része könnyen hamisítható a gonosz által, ezért fontos, hogy legyen a vezetőknek bölcsessége és különbségtételi képessége, hogy tudják mikor és hogyan lépjenek közbe, ha a dolgok elkezdnek kicsúszni a kezükből. Az Ébredés hangsúlya a tisztaságon, a szentségen és az evangélizáción lesz, nem a 'megtapasztalások' keresésén. Minden Jézus Krisztust a középpontban tartva fog történni. Nagyon fontos azonban, hogy ne engedjük meg az ördögi hamisításoknak, hogy mindenfajta szokatlan megnyilvánulásokkal "riadalmat okozzanak közöttünk", és közben elszalasszuk azt, amit Isten cselekszik.

'Toronto'-val kapcsolatos álláspontomat nem egy 'távoli' szemlélőként alakítottam ki, mert magam is tanúja voltam ezeknek a megnyilvánulásoknak. Beszéltem azonban sok más emberrel is, akik szintén résztvevői voltak az eseményeknek. Közülük azonban - attól a ponttól fogva, amikor először láttam ezeket a dolgokat sok hónappal ezelőtt - senki sem tudta megváltoztatni a véleményemet, mert akkor a különbségtétel olyan erővel megszólalt bennem, hogy egyértelmű volt számomra, hogy amit láttam az nem Istentől volt. Sokat olvastam arról, hogy az egy 'elő-Toronto' volt és még meg kell győződnünk arról, hogy a megnyilvánulások valóban a Szent Szelemtől voltak-e? Mint láttuk a történet eléggé világosan mutatja, hogy az ellentétéről van szó, mert ez a mozgalom nagyon egyszerűen egy démonikus hamisítványnak tekinthető; túl sok ilyen hamisítvány volt már az elmúlt évszázadok alatt.

Egy dolog azonban nagyon zavart engem a Toronto mozgalommal kapcsolatban, mégpedig az a hozzáállás, hogy egyszerűen elmaradt a szellemi megtapasztalások és új tanítások Szentírás alapján történő 'megvizsgálása'. A Biblia azt mondja nekünk, hogy "minden dolgot vizsgáljatok meg" és ott van a következő jól ismert vers is: "A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, megjobbításra (HELYREIGAZÍTÁSRA) és az igazságban való nevelésre" (2 Tim 3.16). Azonban hogyan használjuk a Szentírást 'helyreigazításra', ha azt tesszük, hogy "kimagyarázzuk" a biblikus megvizsgálás és bizonyítás szükségességét a megtapasztalásainkra és tanításainkra vonatkozóan? Ha nem használjuk többé a Szentírást arra, hogy 'megvizsgálja' a dolgainkat, akkor nem mi nyitjuk ki az ajtót minden eretnecség, hamis tan vagy démoni megtapasztalások előtt? (Ahogy azt a történelem világosan mutatja). A Szentírás tekintélyének ez az "elutasítása" és a 'korlátok általános elvetése' az, ami Toronto számára nagyon kívánatos volt, ezért személy szerint azt mondom, hogy ez a magatartás az összes között a legriasztóbb! Mint korábban mondtam sok dolog rendkívül 'Jezabelinek' látszott ebben az egész mozgalomban.

VÁLSÁGBAN A PRÓFÉTAI MOZGALOM

Isten az Ő embereihez az utóbbi tizenöt évben az egész világon egy nagy megrázásról beszélt; “változásról” és Ébredésről, ami előttünk áll. Az USA-ban ezt sajátos módon lerendezték azzal, hogy ezt egyszerűen az amerikai ‘prófétai’ mozgalomra vonatkoztatták, ami igaz, hogy sok tekintetben kiváló munkát végzett tájékoztatva a keresztyéneket az eljövendő nagy Ébredésről. Ebben a könyvben azonban már korábban megállapítottam, hogy ez a mozgalom több szempontból megzavart engem és csalódást okozott. Egyik ilyen szempont az a szelíd, ‘letompított’ változata az eljövendő “megrázásnak” és ítéletnek, amit ebben a profétai mozgalomban láthatóan sokan hirdetnek. Ez a hozzáállás véleményem szerint nem éberségre ösztönzi a hívőket, hanem inkább elaltatja, mert az ‘aratásról’ való elgondolásukat illetően egy nagy látványosságra való teljes várakozásban hagyja őket. Egyáltalán nem prédikálnak egy erőteljes megrázásról és az azzal együtt a gyülekezetben szükségszerűen végbemenő Reformációról.

Sokan, akik magukba szívták az amerikai ‘prófétai’ mozgalom üzenetét bizonyára az elsők között lesznek, akik beleessenek a Toronto megtévesztésbe (sokan közülük azt hiszik, hogy az az eljövendő nagy Ébredés ‘előkészítése’ volt). Valamiféle előkészítés!

Sok keresztyén szemrehányást tehet a helyi gyülekezet pásztorának, vezetőknek ezen megtévesztés elterjedéséért. Bizonyos, hogy Isten el fogja számoltatni mindegyiküket, mint az Ő nyájának pásztorait. Mindamellet én teljes bizonyossággal sokkal inkább a profétai mozgalmat hibáztatom a “Laodiceai” megtévesztés széleskörű elterjesztéséért, amiért a felelősség közvetlenül őket terheli. Ha valaki Isten által felemelt próféta, aki “őrálló a falakon”, annak észre kell venni és hangosan figyelmeztetni kell az ellenség minden lépéséről. A profétai mozgalom nemcsak abban hibázott, hogy elmulasztotta ezt a figyelmeztetést, hanem valójában még egy ezzel ellentétes erőteljes befolyást is gyakoroltak azzal, hogy ők alapvetően elfogadták és támogatták ezt a mozgalmat! Bármi figyelmeztetés, amit adtak annyira szelíd és homályos volt, hogy az szinte semmi ellenhatást nem fejtett ki. Mondjátok meg nekem próféták, azért emelt fel Isten benneteket, hogy ezt tegyétek? Együtt haladni egy népszerű “Laodiceai” áramlattal? Azt mondom most nektek ebben a fontos órában, hogy éveken keresztül sokszor fog majd kísérteni benneteket, hogy eljön rátok az engedékenységetek következménye.

Sajnálatos módon az a meggyőződésem, hogy az amerikai profétai mozgalmából sokan ijesztően felkészületlenek az elkövetkezendő megrázkódtatásokra. Azt hiszem, hogy valójában nagyon kevesen fogják túlélni azt az erőteljes megrázást, ami előttünk áll. Nincs mozgalom, ami meg lenne védve a ‘rostálástól’ és az ítélettől és hiszem, hogy Isten már elkezdte meglátogatni az Ő gyülekezeteit. Természetesen a proféták maguk sem lesznek kivételek.

Tragikus módon az látszik, hogy sok mai próféta a jelenlegi helyzetben Jonathán pozíciójába helyezte magát. Más szavakkal kifejezve megragadtak a ‘hírnevük’, a dolgok jelenlegi rendjében elfoglalt pozíciójuk, vágyaik és a között, hogy része legyenek az eljövendő ‘Dávidi uralomnak’. Mindkét oldalon nagymértékben érdekelve

vannak, hogy mindkettőt ‘elfogadják’. Nagyon kétes (és potenciálisan halálos) ezt a pozíciót elfoglalni. Ahogyan láttuk jelenleg ‘Saul’ van hatalmon, ezért sokkal könnyebb vele tartani, mint a kitzasztott (számúzott) Dávidokkal. Emlékezz rá, amiről korábban beszéltünk a Biblia hasonlata alapján, hogy JONATHÁN TÚL SOKÁIG LERAGADT SAUL MELLETT és végül UGYANAZON ÍTÉLETBEN RÉSZESÜLT, MINT SAUL. Jóllehet a mai Jonathánok bizonyára ‘Isten új mozdulásának a barátai’. Világos azonban, hogy sokkal könnyebb számukra, hogy Saullal tartsanak, mint mindent kockáztatni és sok mindenüket eldobni a ‘Dávidok’ miatt. Az ilyen ‘Jonathánok’ bizonyára most halálos veszélyben vannak.

Meggyőződésem, hogy el fog jönni az az idő, amikor egyre lehetetlenebb lesz a “középuton” megmaradni a Saulok és a Dávidok között. Isten mindenfelé el fog hozni egy teljes ‘szétválasztást’ a két tábor között, úgy hogy minden, ami Saulhoz tartozik, az az Ő ítélete alá esik és minden, ami Dávidé az továbbmehet, hogy “birtokba vegye a földet” az Ő nevében.

Ennek a könyvnek a legelején mondtam, hogy meg vagyok győződve róla, hogy a Laodiceai gyülekezet nem fog tudni Isten eljövendő mozdulásában benne lenni, hanem inkább a Laodicea-ból kijövő “maradék” fog bemenni az igazi Ébredésbe és az aratásba. Már láttuk, hogy Jézusnak az ‘utolsó napok’-ról szóló példabeszédei és a Reformáció és Ébredés egész története összhangban vannak ezzel a látással. Mint mondtam hiszem, hogy ez a megrostálás és szétválasztás már elkezdődött. Isten elkezdte ‘megvizsgálni’ és szétválasztani az Ő gyülekezetét. Ez a megrázás hiszem, hogy most egyre jobban fel fog erősödni.

Nem sokkal ezelőtt Isten adott nekem egy hasonlatot Izrael népének történetéről, tekintettel az “erős hitre”, ami szükséges, hogy valóban ‘birtokba tudjuk venni a megígért földet’. Megmutatta nekem, hogy a tizenkét kém, akik ‘kikémlelni’ mentek a megígért földet valójában pontosan azokhoz a prófétákhoz voltak hasonlóak, akik szellemben látták, hogy a holnap ébredése hasonló lesz – egy föld “tele tejjel és mézzel”. Végeredményben azonban ezek közül a kémek (próféták) közül CSUPÁN KETTŐ – Józsué és Káleb – rendelkeztek olyan ‘erős hittel’, ami szükséges “a királyság erővel való birtokba vételéhez”. A többi tíz kém, még ha látták is azt, aminek el kellett jönni, egyszerűen nem rendelkeztek a szükséges szellemi ‘bátorsággal’, hogy megragadják azt, amit Isten megígért. Még ha egyértelműen igaz próféták voltak is (olyan értelemben, hogy valóban “kikémlelték a földet”), de erőtlenséggel, megalkuvó szavakat hirdettek és ezért, akik a pusztában bennük bíztak, mind elpusztultak. Józsué és Káleb ‘bátor’ (hittel teljes) próféták (és az ő családjaik) voltak az egész generációból, akik bementek az megígért földre. A többiek mind megbuktak az utolsó nagy ‘próbán’. Prófétáik engedékenyek voltak mind az emberek felé, mind Isten felé és ennek rossz vége lett.

Mutat nekünk ez a hasonlóság valamit, ami életbevágóan fontos mindannyiunk számára? Elsődlegesen azt, hogy A KIRÁLYSÁGOT ERŐVEL KELL ELFOGLALNI. Kevésbé szigorú, erőtlenséggel, “megalkuvó” emberek sohasem lesznek képesek Isten népének vezetésére az igazi Ébredésben. Istennek valójában erős,

megalkuvásmentes “harcosokra” van szüksége, hogy vezessék a népét a háborúban és birtokba vegyék a földet ‘erővel’. Egy igazi Ébredés saját korának mindig a legerőteljesebb, a legvitathatóbb, a legforradalmibb eseménye (és ez még inkább érvényes lesz a ‘vég-idejére’).

Isten nagyon világosan megmutatott nekem a következőt (ez érvényes minden szolgálóra, aki azt reméli, hogy részese lesz Isten eljövendő nagy mozdulásának): Nem az, “aki győzelmeket prófétál”; nem is szükségképpen az, “aki kiimádkozza a győzelmeket; hanem inkább az, “AKI ELÉG BÁTOR A GYŐZELMEKHEZ”. Ez a titka, hogy Isten új megmozdulásának részese lehessünk. Istennek szüksége van vakmerő, ‘bátor’ harcosokra, hogy vezessék a népét az eljövendő nagy háborúban. “AKI BÁTOR A GYŐZELMEKHEZ” az alkalmas minden elképzelhető Ébredési szolgálatra. Egyszerűen csak azok, akik “bátrak”, azok fogják megcselekedni azt. Ez akkor fog megtörténni, amikor az új “harcos apostolok” felemelkednek és elkezdődik az igazi Ébredés.

Az a meggyőződésem, hogy Isten eredeti célja az volt a prófétai mozgalommal, hogy előkészítse az utat és a fogadtatást az ‘apostoli’ mozdulásra (ami el fogja hozni számunkra az igazi Ébredést). Azonban a dolgok kifejezetten rosszra fordultak az utóbbi néhány évben. Amióta az 1991-es Kansas-i katasztrófa megtörtént, hiszem, hogy a prófétai mozgalom mindent egybevetve csak nagyon kis mértékben haladt előre az Ébredés folyamatában (valójában, egyáltalán nem). Bármelyik Szellem által inspirált mozgalom, ami ilyen módon elveszíti éltető erejét hamarosan az ördögi megtévesztés zsákmányává válik. A prófétai mozgalom számára szellemi vezetőjük Bob Jones lelepleződése nyilvánvalóan sokkal több volt egy tragédiánál – egy teljes katasztrófa volt, súlyos kiábrándulás az egész világon (különösen az USA-ban).

Komoly kétségem van afelől, hogy ez a mozgalom valaha is képes lesz megújulni az elmúlt néhány év csapásai után. A történelmi tapasztalatok alapján azok a mozgalmak, amelyek ilyen pozícióba hozzák magukat nagymértékben felhasználhatókká válnak az ördög számára, hogy gátolják és megakadályozzák azt, amit Isten a közeljövőben tenni szándékozik. Van egy régi mondás: “Az előző mozdulás üldözi Isten következő mozdulását.” A jelenlegi helyzetben azt kellene mondanunk, hogy A PRÓFÉTAI MOZGALOMAT BIZONYÁRA MOST ÚGY KELLENE TEKINTENI, MINT AZ “ELŐZŐ MOZDULÁS”. Valóban lehetséges, hogy a prófétai mozgalom bizonyos része ellene állna és üldözné a legújabb mozdulást, amit ők maguk prófétáltak meg? Igen, ez lehetséges. (Ilyen megtörtént már korábban). Fontos tényező, ha ilyen szembenállás alakul ki néhány mostani prófétánál, ami valószínűleg meg fog történni, ez az, amit én “idősebb testvér szindrómának” hívok (azaz irigység vagy féltékenység). Ez volt a rejtett indíték a múltban is az Ébredésnek való sok ellenállás esetében és ez a jövőben sem lesz másképpen.

Sajnálatos, ami gyakran megtörténik és duplán érvényes az igazi Ébredésre, hogy “a jó a legjobb ellenségévé válik”. Mindamellet azért imádkozom, hogy sok mai próféta lássa meg ennek a veszélyét mielőtt túl késő lenne, és akkor talán elkerülhető lesz ez a történelmi buktató, ha az egyáltalán lehetséges, hogy megtörténjen.

A “VÉG IDEJE”

Azt kívánom, hogy sikerüljön ebben a pontban kellő mértékben világossá tenni, hogy nem vagyok egyike azoknak, akik azt hiszik, hogy a győzelmes Gyülekezet meg fogja ‘hódítani’ a földet és azután átadja azt, mint egy szépen becsomagolt “ajándékot” Jézusnak, amikor visszatér. Hiszem, hogy Jézus visszatérése előtt először az ‘Illés’ szolgálatok fognak felemelkedni, hogy “helyreállítsanak minden dolgot”, amint Ő Maga megállapította (Máté 17.11., Ap.csel.3.21). A Szentírás világosan mondja, hogy ezek az Isten Illései fogják “visszafordítani az atyák szívét a fiakhoz és a fiak szívét az atyákhoz” az Úr nagy és félelmetes napjának eljövetele előtt. (Malakiás 4.5-6).

Hiszem a Szentírásnak azokat a szavait is, hogy Jézus valóban NEM TUD visszatérni addig, míg az Ő ellenségei “az Ő lábzsámolyaként” mind oda nincsenek helyezve az ‘Ő lábai alá’ (Zsidó 10.12-13. lásd Ap.csel 2.33-36). Ennek ellenére hiszem azt is, hogy az Isten szolgálói által való győzelemnek és “minden dolgok helyreállításának” ez az időszaka nem az a Vég, ami az utolsó napokban kell, hogy megtörténjen. Hiszem, hogy mindezek valójában közvetlenül az előtt fognak megtörténni, amit a Biblia “Nagy nyomorúság” szóval jelöl.

Röviden a következő az értelmezésem a végidők egymást követő eseményeivel kapcsolatban: Egyértelmű, hogy Isten meg kell, hogy ítélje a gyülekezetet, ami az első ‘felvonás’. A Szentírás világos abban a tekintetben is, hogy a nagy “megrázás és megvizsgálás a nagy hitetés, a hittől való elszakadás és a ‘rostálás’ által el kell, hogy eljőjön a vég-idők gyülekezetére. Azt hiszem, hogy csupán az ‘Illés’ szolgálatok által vezetett - a Laodiceai gyülekezetből kijövő -“maradék” lesz az, akik részt fognak venni a lelkek utolsó nagy betakarításában (aratásban). Ez lesz “minden dolgok helyreállításának” az ideje (beleértve Izraelt is), amiről a Biblia beszél. A folyamatban lévő ‘aratás’ és az Isten ellenségei felett aratott győzelem ellenére ez a növekvő ellenállás, az üldözés és a természeti katasztrófák ideje is lesz a földön. Végso soron azonban ez az ‘Illés’ vezette mozgalom teljesen győztes lesz. “És legyőzték őt {a gonoszt} a Bárány vérével és az ő bizonyágtételük szavával ÉS NEM KÍMÉLTÉK AZ ÉLETÜKET MINDHALÁLIG” (Jel. 12.11).

Ezzel egy időben - ezzel párhuzamosan - egy másik háború kerül megvívásra Isten angyalai és a gonosz és az ő démonai között. “És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének. Most lett meg...a MI ISTENÜNK KIRÁLYSÁGA, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiaiink vádolója levettetett...örüljetek egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.” (Jel. 12.9-12).

Hiszem, hogy ez lesz a “NAGY NYOMORÚSÁG” kezdete – rosszabb, mint bármi, amit a világ valaha is látott. Lehetséges, hogy sok fontos ‘Illés’ típusú szolgáló ekkorra már befejezi szolgálatát és megközelítőleg ebben az időben teljesen lekerülnek a

színről. Ezért az ördög ekkor kivettetik a ‘második égből’ és csapdába csalva ‘megvizsgálja’ az egész Ébredési mozgalmat és a föld egész lakosságának a szívét.

Ami ebben az időben fog megtörténni az pontosan ugyanazt a mintát fogja követni, mint a gyülekezet korábbi megítélése. A nagy megtévesztés ismét el fog jönni, hogy “megtéveszse, ha lehet még a választottakat is” és minden embert a földön - beleértve azokat is, akik az ‘aratás’ ideje alatt térnek meg; választaniuk kell egy vonzó, megtévesztő (hamis) és az igazi keresztyénség között. Az ördög maga lesz a megtévesztés mögött, ezért az nagyon erőteljes lesz (‘jelek és csodák hazugságával’, stb.). Csupán azok fognak megmenekülni, akik “győznek” vagy ‘kitartanak a végsőkig”. Rettenetes üldözés fog jönni mindenkire, aki megtagadja ennek a megtévesztésnek az elfogadását. Micsoda sötét napok lesznek ezek! Rettenetes ‘nyomorúság’ lesz a földön ebben az időben, az ördög nagy haragja és Isten ítélete miatt.

Sok új-zélandi próféta kapott álmot és látást erre az időszakra. Egy férfi egy rémisztő látást kapott Jézus visszatéréséről. Látásban a földet egy ‘összeszabdalt’ és megfeketedett állapotban látta, mintha valami rettenetes világhátróló sújtotta volna. Meggyőződésem, hogy Isten nem fogja megengedni, hogy ez az időszak túl sokáig tartson különben “egyetlen test sem menekülne meg”. Hiszem, hogy Jézus ebben az időben fog visszatérni nagy dicsőségben minden angyalaival és az Ő szentjeivel, hogy végül megverje az ördögöt és az ő seregét Armageddonnál és belevesse őt egy szakadékba. “Mindazáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?” (Luk 18.8). Ez az ige valamiféle elképzelést ad annak mélységéről és az ördög széleskörűen kiterjedő befolyásáról, ami abban az időben lesz. Az Ő visszatérését követően természetesen Jézus és az Ő szentjei fognak uralkodni az egész földön ezer éven keresztül. Dicsőség Istennek!

Micsoda fantasztikus időkben élünk! Nem csoda, hogy a Szentírás arra ösztönöz minket, hogy maradjunk ‘éberek’ és legyünk “józanok”! Hiszem, hogy az új szolgálók egyik fő feladata egyértelműen az lesz, hogy felkészítsék az új megtérteket a nagy megtévesztésre, ami végül is el fog jönni az egész földre. Ezen szolgálók számára nem lehet kérdés, hogy mikor jön el ez az idő. A legjobb mód a felkészítésre természetesen az, hogy ezek az új megtértek olyan MÉLYREHATÓ MÓDON MEGISMERJÉK ISTENT, hogy képesek legyenek felfedezni bármilyen hamisítványt.

A kutatásaim eredményeként egy rövid áttekintést adtam arról, hogy hitem szerint mi lehet az események helyes sorrendje ezekben az utolsó napokban. Ismeretem szerint a fenti sorrenddel nem mondtam ellent egyik fő – a vég-időkről szóló Szentírásbeli - igeszakasznak sem. Inkább, látható módon meglehetősen jó összhangban van azokkal, már amennyire óvatos lehetek. Kétségtelenül mélyebb betekintést fogunk szerezni mindezekbe a dolgokba, ahogyan az idő előre fog haladni, és ahogyan az események folyamatosan nyilvánvalóvá válnak a szemeink előtt (mint ahogy az már most is megtörténik).

KÖVETKEZTETÉS

Tudom, hogy néhányan, akik ezt a könyvet elolvassák néhány helyen meglehetősen provokatív, sőt sokkoló részeket fognak találni. Sosem volt azonban szándékom, hogy vitát ‘kavarjak’ vagy megbántsak bárkit. Amire kísérletet tettem csupán annyi, hogy amennyire világosan csak lehetséges hitelesen tájékoztassak és figyelmeztessek mindenkit, aki olvas erről a nagy veszélyről és a nagy lehetőségek időszakáról, ami közvetlenül előttünk áll. Ha nem lettem volna nagyon világosan annak leírásában, amit Isten nekünk itt Új-Zélandon megmutatott, akkor nagyon hanyag lennék Isten nekem adott munkájának elvégzésében.

Mint korábban állítottam meg vagyok győződve, hogy ma a gyülekezet történetének legnagyobb “megrázása”, a legnagyobb Reformáció és a legnagyobb Ébredés kezdetén vagyunk. Sok keresztyén számára valójában ez lesz a gyülekezet ‘legvégső órája’. Azonban ez lesz a legnagyobb veszély órája is. Csak azok fognak győzni, akik “BÁTRAK”. Sokan, akik úgy tűnik, hogy a legnagyobb lehetőségekkel rendelkeznek, azt fogják tapasztalni, hogy az utolsó akadálnál fognak elesni, vagy Istennel megegyezve vissza kell vonulniuk. Csupán az, hogy nem kapcsolódtunk bele a ‘Toronto’ áramlatba, még nem jelenti azt, hogy automatikusan bemegyünk Isten új mozdulásába. Csupán azok, akik valóban “megújították” magukat, azok várhatják, hogy részük legyen az eljövendő legnagyobb ‘aratásban’.

Csak figyelmeztetni akartam a ‘nem Toronto’ embereket ne alakítsanak ki egyfajta ‘elitista’ hozzáállást, ahol ők feltételezhetően csak azért, mert nem voltak becsapva ebben az időben, ezért ők lesznek Isten “kevés választottainak” egyike. Ez a fajta ostoba büszkeség éppen olyan halálos, mint bármi más megtévesztés. Csupán azok, akik valóban alázatos szívűek, azoknak lesz helyük Isten eljövendő mozdulásában. A kimaradásra határozottan több lehetőség van!

Szeretném figyelmeztetni a “nem-Toronto” embereket a Toronto megtévesztésre való ‘reagálásuk’ miatt, hogy ne váljanak ítélkezővé vagy mindenfajta szokatlan megtapasztalás “ellenzőivé”. Ez pontosan az, amit az ördög akar (mert ő szereti a szélsőségeket). Hiszem, hogy a mottónk mindig a következő kell, hogy legyen: “KIEGYENSÚLYOZOTTSÁG MINDEN DOLOGBAN. Emlékezzünk rá, hogy a láthatóan törvénykező emberek inkább egy ‘szigorú’, kritikus, könyörtelen, ‘örömtelen’ Istent szolgálnak, miközben a “túlzott kegyelem” szélsőségesei láthatóan egy olyan Istent szolgálnak, akire a ‘töltsük el kellemesen az időt’ hozzáállás a jellemző, aki szabadon befogadja a langymelegséget, és aki bűnös – Akitől egyáltalán nem kell “félteni”. Mindkét oldal képviselői valójában egy hamis “Istent” szolgálnak, a saját képükre formálva Őt. Az igazság a két szélsőség KIEGYENSÚLYOZÁSÁT jelenti.

A Szentírás szerinti “Sok elsőből lesznek utolsók és sok utolsókból első” szerepet fog játszani minden szinten ebben az Ébredésben (még a NEMZETEK társadalmában is). A mai szellemi és kulturális ‘erő centrumok’ nem szükségszerűen fogadnák el, hogy a jövőben is azok maradjanak. Isten használni fogja ennek a világnak a kicsinyeit

és ‘ostobáit’, hogy összezavarja és megalázza a híreseket, erőseket és hatalmasokat. A “VÁLTOZÁSNAK” egy óriási áradata fog eljönni. A régi rendszer mindenfelé tönkre kell, hogy menjen és egy ‘új’ kell, hogy létrejöjjön helyette Isten által.

Sajnos a gyülekezetek jelenlegi helyzete sok tekintetben nagyon emlékeztet engem az ‘okos és a bolond szüzek’ példázatára. Azok, akik valóban “készek” bemennek, és az ajtó hirtelen bezárul, és a ‘felkészületlenek’ lemaradnak az igazi menyegzőről, aminek állítólag a részesei kellett volna, hogy legyenek. Nem csoda, hogy ott “jajgatás és fogcsikorgatás” lesz! Pontosan ezt a példázatot látjuk mindenfelé beteljesedni napjainkban. Tragikus módon, mint ahogyan az Ézsaunál is világosan látszik, ezekben a napokban sokan fognak úgy dönteni, hogy inkább ‘eladják az elsőszülöttségi jogukat’ egy “tál lencséért”.

Mint már mondtam az elkövetkező napok valóban ‘nagy jelentőségűek’ lesznek minden keresztyén számára. Az, hogy hogyan válaszolunk ennek az időszaknak a lehetőségeire és a veszélyeire az teljesen rajtunk múlik. Hiszem, hogy mindenfelé új típusú szolgálatokat fogunk látni felemelkedni. Ők lesznek az ‘Illés-apostolok’, akik ‘az ördög munkáját lerombolva’ mennek előre Jézus nevében nagy bátorsággal és határozottsággal, akik meg fogják futamítani Jezabelt minden bennük lakó erősségével együtt mind a gyülekezetben és mind a világban. Jezabel éveken át tartó munkája a gyülekezetekben finom és rejtett volt, azonban ez most nyilvánosságra fog kerülni. Valóban itt van az ideje, hogy Isten ‘Illései’ felemelkedjenek. Egy nagy sereg fogja mindenfelé birtokba venni a földet, akiket éveken át rejtett módon készített fel Isten ezekre az utolsó sötét órákra. Hiszem, hogy az Úr mindenfelé ismét látható kell, hogy legyen, mint a ‘háború Istene’, aki megrázza a nemzeteket és szétszórja az Ő ellenségeit, mint a polyvát. A legdicsőségesebb napokban élünk.

Részletesen beszéltem ebben a könyvben az ‘utca-gyülekezetről’, ami szükséges, hogy mindenfelé felemelkedjen, annak felkent bűnbánat prédikációival és “új zenéjével”, valódi jelekkel és csodákkal. Beszéltem sok ‘specialista’ szolgálóról is, akiket Isten mindenfelé fel fog emelni, akik ki fogják egészíteni egymást a változatos ajándékaikkal, gyakran “csapatban” dolgozva. Micsoda dicsőséges ‘Menyasszony’ lesz ez az utca-gyülekezet! Isten emberei már nem az ‘alkalmazkodj a világhoz’ elvárás gondolkozásmódja alapján fognak működni, hanem inkább azok lesznek Isten emberei, akik kijönnek teljesen a “világból”. Ők nem csupán ‘gyülekezetbe-járókat’ akarnak létrehozni minden nemzetben, hanem inkább JÉZUS KRISZTUS IGAZ TANÍTVÁNYAIT. Ez lesz a vágyuk és szenvedélyük. Kockáztatni fognak mindent, hogy véghezvigyék ezt. Ezek az emberek sokkal jobban érdekelték lesznek a ‘szentségben’, mint az örvendezésben. Számukra az igazi boldogság az Isten akaratában és a Vele szoros közösségben való járás. Dicsőség Istennek!

Azért imádkozom, hogy valamilyen mértékben ez a könyv segítsen figyelmeztetni és felkészíteni mindenkit, aki elolvassa. Készüljünk fel az előttünk álló fantasztikus napokra, hogy amennyire lehetséges a nagy dolgok részesévé váljunk, amit Isten mindenfelé cselekedni akar. Az Ő neve kell, hogy mindenfelé megdicsőüljön a földön.

Ő hív sokakat, sokunkat, hogy legyünk ennek részesei. Mondd! Olyan valaki akarsz lenni, aki figyel az Ő hívására?

‘KÖTELEZŐ’ (FONTOS) OLVASMÁNYOK

“Miért késik az Ébredés” - Leonard Ravenhill.

“Azusa Street” vagy “az Ébredés másik hulláma” - Frank Bartleman.

“Charles G. Finney önéletrajza”.

“The General Next to God” - Richard Collier.

“Ébredés” - Winkie Pratney.

“In the Day of Thy Power” - Arthur Wallis.

(ÉS sokan mások).

KÉREM, JEGYEZZÉTEK MEG: Egy sokkal részletesebb irodalomjegyzék-hivatkozás és forrás-idézet található a könyv végén.

FÜGGELÉK

TOMMY HICKS LÁTÁSA A VÉG-IDŐKRŐL

A következő elképesztő látást Tommy Hicks amerikai igehirdető kapta, aki központi alakja volt az erőteljes 1954-es Argentin Ébredésnek.

LÁTÁS KRISZTUS TESTÉRŐL ÉS A VÉG-IDŐK SZOLGÁLATÁRÓL

Az üzenetem 1961. július 25-én reggel kb. 2:30-kor kezdődik Winnipeg-ben, Kanadában. Nem sokkal az után, hogy elaludtam Isten egy látást és kijelentést adott nekem. A látás háromszor ismétlődött meg pontosan részletezve 1961. július 25-én reggel. Annyira felkavart és megrendített a kijelentés, hogy az teljesen megváltoztatta az egész szemléletmódomat Krisztus testéről és a vég-idők szolgálatáról.

A leghatalmasabb dolog, ami Jézus Krisztus gyülekezetének adatott, hogy egyenesen előre menjen. Annyira nehéz férfiakkal és asszonyokkal megértetni, hogy mi az, amit Isten az Ő népének adni akar az utolsó időkben.

Néhány héttel ezelőtt egy levelet kaptam Afrikából, egy Nairoiban élő bennszülött evangélistától. Ez a férfi a feleségével úton volt Tanganyika felé. Nem tudtak sem írni, sem olvasni, de támogattuk őket több mint két éven keresztül. Amikor bementek

Tanganyika területére egy kis falura bukkantak. Az egész falu üres volt, mert pestis pusztított a faluban. Véletlenül bennszülöttekre akadtak, akik sírtak és megkérdezték őket, mi történt?

Elmondták nekik, hogy szüleik három nappal azelőtt hirtelen meghaltak. Ők magukra maradtak és félelmükben elbújtak a kunyhóban. Az evangélista kérte őket, hogy menjenek velük, de visszautasították őket. Féltek elmenni.

A bennszülött férfi és felesége bementek abba a kis kunyhóba, ahol a férfi és a felesége három nappal azelőtt meghaltak. Az evangélista egyszerűen előre nyújtotta a kezét Jézus Krisztus nevében és - kimondva a férfi és az asszony nevét - azt mondta: "Az Úr Jézus Krisztus nevében megparancsolom élet, hogy jöjj vissza ezekbe a testekbe." Ez a két pogány ember, akik sohasem ismerték Jézus Krisztust, mint Megmentőt, abban a pillanatban felültek és elkezdtek imádni Istent. Isten szelleme és ereje bejött ezeknek az embereknek az életébe.

Számunkra ez különösnek és csodálatosnak tűnhet, azonban ez a kezdete az utolsó idős szolgálatoknak. Isten a senkiket, az ismeretleneket és jelentékteleneket fogja használni.

Az Apostolok cselekedete könyvében azt olvassuk, hogy Isten mondja: "az utolsó napokban kiárasztom az Én Szellememet minden testre." Csodálkozom, ha megértjük, mit jelent az, amikor azt mondta: "Kiárasztom a Szellememet minden testre" Nem gondolom, hogy teljesen megértettem vagy felfogtam volna ennek teljes jelentését. Joel könyvében azt olvassuk: "Ti is, Sionnak fiai! Örvendeztetek és vigadjatok az Úrban a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és kései esőt hullat néktek az első hónapban." (Joel 2.23). Az nem csupán egy korai és egy késői eső lesz, hanem ezekben az utolsó napokban Isten az Ő embereinek ereje kettős mértékét fogja adni!

Miután elaludtam egy látás vált láthatóvá számomra. Hirtelen nagyon távol találtam magam. Nem tudtam hol voltam. Lenéztem a földre. Hirtelen az egész föld megjelent a szemem előtt. Minden nemzet, minden faj, minden nyelv elém került keletről, nyugatról, északról és délről. Felismertem minden országot és sok benne lévő várost. Féltem és remegtem, amikor észrevettem egy hatalmas jelenséget magam előtt. Abban a pillanatban, amikor a föld bejött a képbe, elkezdett villámlani és mennydörögni.

Ahogy a villám kisült a föld felszíne fölött, a szemem lefelé haladt és észak felé fordultam. Hirtelen észrevettem, hogy egy óriást látok, és ahogy néztem teljesen össze voltam zavarodva a látványtól. Olyan hatalmas, olyan óriási volt. A lába úgy tűnt, hogy eléri az északi sarkot és a feje a déli sarkot. Karjai kinyúltak az egyik óceántól a másikig. Még fel sem foghattam, hogy vajon ez egy hegy lehet vagy egy óriás, amikor hirtelen tudatosult bennem, hogy ez egy hatalmas óriás. Láthattam a fejét, ahogyan az életéért küzdött. Élni akart, azonban a teste a fejétől a lábáig be volt borítva mindenféle szeméttel. Az óriás időnként szerette volna megmozdítani a testét és cselekedni, és mintha egy időre fel tudott volna emelkedni. Amikor ez történt,

olyankor kis teremtmények ezrei futottak el róla. Az undok teremtmények eltűntek erről az óriásról, de amikor megnyugodott ismét visszajöttek.

Hirtelen az óriás felemelte az egyik majd a másik karját a menny felé és akkor ezeknek a teremtményeknek az ezrei menekültek el az óriásról és elmentek bele az éjszaka sötétjébe.

Ez a hatalmas óriás lassan elkezdett felemelkedni és mikor ezt tette a feje és a keze belemerültek a felhőkbe. Amikor felemelte a lábát látszott, hogy megtisztította magát a szeméttől és a rajta lévő minden piszoktól, és felemelte kezeit is, mintha az Urat dicsérné. Amikor felemelte a kezeit, azok eltűntek a felhők között.

Hirtelen minden felhő a legcsodálatosabb ezüstté változott, amit valaha ismertem. Ahogyan néztem ezt a jelenséget az annyira hatalmas volt, hogy fel sem tudtam fogni, mit jelent mindez. Annyira felkavart és az Úrhoz kiáltottam: “Ó Uram, mit jelent ez.” Éreztem, mintha valóban Szellemben lettem volna és éreztem az Úr jelenlétét alvás közben.

Ekkor a felhőkből hirtelen óriási folyékony fény-cseppek áradtak rá a hatalmas óriásra, és lassan az óriás elkezdett olvadni és szétterülni az egész földön, és amikor az egész alakja elolvadt az egész földön óriási eső kezdett esni. A folyékony fénycseppek elkezdtek elárasztani a földet, és ahogyan láttam, hogy az elolvadt óriás hirtelen emberek millióivá változott a föld felszínén. Ahogyan a látásban láttam, emberek álltak fel az egész földön! Felemelték a kezüket és imádták az Urat.

Éppen abban a pillanatban jött egy nagy mennydörgés, ami úgy tűnt, hogy a menny morajlott. A szememet a mennyre fordítottam és hirtelen egy alakot láttam ragyogó fehérben – a legdicsőségesebb dolog, amit valaha láttam. Nem láttam az arcát, de valahogyan tudtam, hogy az Úr Jézus Krisztus volt. Előrenyújtotta a kezeit, és amikor ezt tette kinyújtotta azt valaki felé, azután más felé, azután megint más felé. Előre nyújtotta a kezeit a nemzetekre, a világ népeire – férfiakra és asszonyokra. Ahogyan kinyújtotta a kezét felénk úgy tűnt, hogy a folyékony fény - Istennek egy óriási kenete - a kezeiről rájuk folyik és azok a népek elkezdnek menni előre a Jézus nevében.

Nem tudom milyen sokáig néztem ezt. Úgy tűnt napok, hetek, hónapok múltak el. Észrevettem Krisztust, amint folyamatosan előre nyújtja a kezét; de valami szomorú dolog történt. Sok ember volt, akik megtagadták Isten kenetét és hívását, amikor előrenyújtotta a kezét. Láttam férfiakat és asszonyokat, akiket ismertem. Embereket, akiket úgy éreztem bizonyára Isten hívott el. Amikor azonban előre nyújtotta a kezét ehhez vagy ahhoz, ők egyszerűen lehajtották a fejüket és elkezdtek hátrálni. Mindazok, akik meghajoltak és kihátráltak, látszott, hogy a sötétségbe mennek. Láttam, ahogyan a sötétség elnyelte őket.

Megrémültem, amikor észrevettem, hogy Afrikában, Angliában, Oroszországban, Kínában, Amerikában az egész világon emberek ezrei voltak felkenve Isten kenetével és ezek az emberek mentek előre Jézus nevében. Láttam ezeket a férfiakat és nőket,

ahogyan mentek előre. Voltak parasztok, mosónők, gazdag - és szegény emberek. Láttam embereket, akik meg voltak kötözve bénasággal, betegséggel, vaksággal, süketséggel. Amint az Úr előre nyújtotta kezét, hogy ezt a kenetet nekik adja ők meggyógyultak, egészségessé váltak és mentek előre!

Ez egy csoda – ez egy dicsőséges csoda – azok az emberek előrenyújtották a kezüket pontosan úgy, ahogy Jézus tette és látszott, mintha ugyanaz a folyékony tűz lett volna a kezeikben. Amikor kinyújtották előre a kezüket azt mondták: “Egészséget szólok neked.”

Ahogy ezek az emberek ezt az óriási, utolsó idej szolgálatot végezték, nem tudtam pontosan megállapítani, hogy mi volt az és ezért az Urat kérdeztem: “Mit jelent ez?” Azt mondta: “Ez az, amit az utolsó napokban tenni fogok. Helyre fogom állítani mindazt, amit a sáska, a cserebogár és a hernyó elpusztított. Ezek azok az embereim, akik a vég idején fognak előre menni. Mint egy óriási hadsereg végig fognak száguldani az egész föld színén.”

Amikor ebben a nagy magasságban voltam az egész földet láthattam. Megfigyeltem ezeket az embereket, ahogyan mentek ide-oda a föld felszíne felett. Egy ember az egyik pillanatban még ott volt Afrikában és egy másik pillanatban Isten Szelleme átszállította esetleg Oroszországba, Kínába, Amerikába vagy bármi más helyre és viszont. Ezek az emberek mentek az egész világon és átmentek tűzön, ragályos betegségeken és éhínségeken. Sem tűz, sem üldözés, semmi sem tudta megállítani őket.

Dühös csöcselék támadta meg őket kardokkal és puskákkal, de ahogyan Jézus ők is átmentek a sokaságon és nem tudták megragadni őket, és ők mentek előre a Jézus nevében. Mindenhol előre nyújtották a kezüket és a betegek meggyógyultak a vakok szemei pedig megnyíltak. Nem volt hosszú imádkozás. Később átgondoltam sokszor ezt a látást és megállapítottam, hogy sosem láttam gyülekezetet, sosem láttam és hallottam felekezetről, azonban ezek az emberek mentek az Seregek Ura nevében. Halleluja!

Ahogy meneteltek előre mindenben úgy cselekedtek, mint Krisztus szolgálói a végidőkben. Ezek az emberek sok ember felé szolgáltak a föld felszínén. Tíz ezret, sőt milliókat láttam jönni az Úr Jézus Krisztushoz, amint ezek az emberek előálltak és átadták az eljövendő királyság üzenetét ebben az utolsó órában. Ez olyan dicsőséges volt, azonban látszott az is, hogy vannak olyanok is, akik mérgesekké váltak és fellázadtak és megpróbálták megtámadni azokat a munkásokat, akik az üzenetet átadták.

Isten a világ számára ebben az utolsó órában úgy fog bemutatkozni, amilyenek a világ még sohasem látta. Férfiak és asszonyok az élet minden területéről, a rangok semmit sem fognak számítani. Láttam ezeket a munkásokat, ahogyan mentek mindenfelé a föld felszínén. Ha az egyik megbotlana és elesne, a másik jönne és felemelné. Ott nem volt “én vagyok a nagy és te vagy a kicsi”, hanem minden ‘hegy’

lerombolva és minden 'völgy' feltöltve és láthatóan egy dologgal rendelkezett mindenki – az pedig egy isteni szeretet volt, ami láthatóan áradt ezekből az emberekből, ahogyan együtt dolgoztak, és ahogyan egymást szerették. A legdicsőségesebb látvány volt, amit valaha láttam. Jézus Krisztus volt az életük lényege. Úgy tűnt mentek és cselekedtek napokon át elhaladva mellettem, ahogyan álltam és néztem ezt a látványt. Csak sírni tudtam és néha nevettem. Olyan csodálatos volt, ahogyan ezek az emberek mentek szerte az egész föld felszínén felállva ebben a végső időben.

Ahogyan megfigyeltem a mennyből, volt idő, amikor ennek a folyékony fénynek nagy áradata látszott rááramolni nagy gyülekezetekre és azok felemelték a kezüket és láthatóan imádták Istent órákon, sőt napokon át, ahogyan Isten Szelleme rájuk szállt. Isten megmondta: "Kiárasztom a Szellememet minden testre" és itt pontosan erről van szó. Minden férfi és asszony, akik megkapták Istennek ezt az erejét, ezt a kenetét, Isten csodáit, ott nem volt akadálya a cselekedetnek.

Jelekről és csodákról beszéltünk mindenfelé. Mi nem tudunk ebben segíteni, csak sírok, amikor ezen a reggelen 4 órakor a bennszülött munkásaink leveléből szintén erről olvasok. Ez a bizonyíték arra, hogy elkezdődött: egy férfi, egy "senki", egy "ismeretlen", aki csak ment és előrenyújtotta a kezét és azt mondta: "Az Úr Jézus Krisztus nevében megparancsolom, hogy élet áramoljon a testedbe." Térdemre estem és elkezdtem imádkozni ismét és azt mondtam: "Uram, tudom, hogy ez az idő hamarosan eljön!"

Azt követően, amikor ezek az emberek elmentek mindenfelé a föld felszínén, akkor ismét egy nagy üldözés látszott jönni minden irányból. Hirtelen egy másik hatalmas mennydörgés volt, ami úgy tűnt körbe- visszhangozta a földet és ismét hallottam a hangot, ami úgy tűnt, hogy azt mondja: "Nos, ez az én népem. Ez a szeretett menyasszony." És amikor a hang beszélt, rátekintettem a földre, ahol tavakat és hegyeket láthattam. A sírok kinyíltak és az emberek az egész világon, szentek minden korból, feltámadni látszottak. És amint felemelkedtek a sírból, ezek az emberek hirtelen előjöttek minden irányból. Keletről, nyugatról, északról és délről és látszott, hogy egy óriási test formálódott ki. Láttam először feltámadni a Krisztusban meghaltakat, alig tudtam felfogni. Olyan csodálatos volt. Ez messze meghaladt bármit, amit valaha álmodhattam, vagy gondolhattam.

Azonban ez a test hirtelen elkezdett kiformálódni és felvenni egy alakot, egy hatalmas óriás alakját, azonban ekkor ez másféle volt. A legdicsőségesebb ragyogó fehérben pompázott. Ruhája kifogástalan volt, és a teste elkezdett kiformálódni és minden kor emberei összegyűlni látszottak ebben a testben és lassan, lassan, ahogyan az elkezdett kiformálódni a mennyben, hirtelen fentről a mennyből az Úr Jézus jött és megjelent a fej. Ekkor egy másik mennydörgést hallottam, amint mondja: "Ez az én szeretett Menyasszonyom, akire vártam. Ő elő fog jönni tűzben megpróbálva. Ez az, akit kezdetektől fogva szerettem."

A szemem hirtelen messze észak felé fordult és rombolást láttam: síró és gyötrődő férfiak és asszonyok és épületek lerombolva. Ekkor ismét hallottam amint a negyedik trombita szól és azt mondta: “Most töltöm ki haragom poharát a föld színére.” Az egész világ-korszak vége idején Isten haragjának óriásai pohara láthatóan kiömlik az egész föld színére. Emlékeztem arra, hogy mi történt egy pillanattal korábban. Sokkolt és remegtem, amikor megláttam a városokat szörnyű lánggal égni és minden nemzetet lerombolva.

Sírást és jajgatást hallhattam. Emberek kiáltozásait lehetett hallani. Látszott, hogy kiáltoztak, amikor eltűntek a hegyek barlangjaiban és a barlangok megnyíltak alattuk. Beleestek az alattuk lévő vízbe, azonban a víz nem tudta megfojtani őket. Nem volt semmi, ami elpusztíthatta volna őket. Meg akarták menteni az életüket, de nem tudták. Azután a szememet ismét a dicsőséges fény felé fordítottam. Ez test volt (a menyasszony) csodálatos fehérben felékesítve, ragyogó ruhában. Lassan, lassan elkezdett felemelkedni a földről, és amikor ez történt felébredtem. Micsoda egy jel, amit láttam! A vég-idők szolgálatait láttam – az utolsó órát. Július 27-én reggel 2:30-kor ismét ugyanezt a kijelentést kaptam, ugyanaz a látás jött ismét pontosan úgy, mint az korábban megtörtént.

Az életem megváltozott, amikor megbizonyosodtam róla, hogy a vég-időkben élünk, és Isten az egész világon felken férfiakat és asszonyokat erre a szolgálatra. Nem egy tanításról van szó, sem pedig egy gyülekezetről szóló elgondolásról. Ez Jézus Krisztus Maga. Ezek a szolgálók az Úr szavát fogják hirdetni és azt fogják mondani, amit olyan sokszor hallottam a látásban, hogy ‘a szavam szerint történjen meg’.

UTALÁSOK ÉS IDÉZETEK

1. FEJEZET.

1. Source: J.C. Waite, “Dear Mr Booth”, pg 19.
2. C.G. Finney. Source: L. Ravenhill, “Why Revival Tarries”, pg 150.
3. Source: R. Collier, “The General Next to God”, pg 60.
4. Bramwell Booth. Source: Ibid. pg 59.
5. Ref: James Ryle, “The Sons of Thunder” dreams/visions (tape set).
6. F. Bartleman, “Azusa Street”, pg 19.
7. “The Autobiography of Charles G. Finney”, pg 24-25.

2. FEJEZET

1. A.G. Gardiner. Source: A. Wallis, “In the Day of Thy Power”, pg 81.
2. F. Bartleman, “Azusa Street”, pg 27.

3. FEJEZET

1. Rowland Hill. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 59.
2. John Wesley. Source: R. Collier, "The General Next to God", pg 33.
3. "The Autobiography of Charles G. Finney", pg 79.
4. F. Bartleman, "Azusa Street", pg 153-154.
5. John Bunyan. Source: Ibid. pg 171.
6. John Wesley. Source: Ibid. pg 45.
7. F. Bartleman, "Azusa Street", pg 89.
8. Samuel Chadwick. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 26.
9. Source: J. Swaggart, "The Pentecostal Way", in 'The Evangelist', Dec '86, pg 6.

4. FEJEZET

1. F. Bartleman, "Azusa Street", pg 19.
2. Source: Eifion Evans, "When He is Come", pg 55.
3. Source: F. Bartleman, "Azusa Street", pg 34-35.
4. "The Autobiography of Charles G. Finney", pg 82.
5. F. Bartleman, "Azusa Street", pg 69-70.
6. Evan Roberts. Source: David Matthews, "I Saw the Welsh Revival", pg 81.
7. John Wesley. Source: F. Bartleman, "Azusa Street", pg 45.
8. Adam Clarke. Source: Ibid. pg 45.
9. Ibid. pg 152.
10. John Wesley. Source: Ibid. pg 45.
11. A.W. Tozer. Introduction, L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 11-12. Copyright (c) 1959. Published by Bethany House. Used by permission.
12. D'Aubigne, "History of the Reformation". Source: F. Bartleman, "Azusa Street", pg 101-102.
13. Source: F. Bartleman, "Azusa Street", pg 46.
14. Humphrey Jones. Source: Eifion Evans, "When He is Come", pg 49.
15. Martin Luther. Source: L. Ravenhill, "Revival – God's Way", pg 15.
16. "The Autobiography of Charles G. Finney", pg 57.
17. Jonathan Edwards. Source: W. Pratney, "Revival", pg 117.
18. Source: Fischer, "Reviving Revivals", pg 84-86.
19. "The Autobiography of Charles G. Finney", pg 105.
20. George Whitefield. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 22.
21. F. Bartleman, "Azusa Street", pg 33.
22. D.M. McIntyre. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 16.
23. Matthew Henry. Source: Ibid. pg 26.
24. L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 42. Copyright (c) 1959. Published by Bethany House. Used by permission.
25. A.T Pierson. Source: Ibid. pg 156.
26. John Wesley. Source: Ibid. pg 16.
27. C.G. Finney. Source: Ibid. pg 150.
28. Jonathan Edwards. Source: Fischer, "Reviving Revivals", pg 158.
29. R.M. McCheyne. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg 33.
30. F. Bartleman, "Azusa Street", pg 81.

31. Ibid. pg 43.
32. A. Booth-Clibborn. Source: Ibid. pg 55.

6. FEJEZET

1. John Wesley. Source: G. Strachan, “Revival – It’s Blessings and Battles”, pg 44.
2. “The Journal of John Wesley”, May 23, 1740.
3. C.G. Finney, “Reflections on Revival”, pg 66.
4. “Jonathan Edwards on Revival”, pg 153-154.
5. F. Bartleman, “Azusa Street”, pg 86.
6. Ref: Derek Prince, Personal Update #76, 1995. (Tape).
7. Ref (New Age): C. and S. Grof, “The Stormy Search for the Self”. (See also, Christian “SCP Newsletter” volume 19:2, pg 14).
8. Ref: T. Bambridge, “Hypnotism Investigated”, pg 93.
9. J. Penn-Lewis, “War on the Saints”, pg 150-151.
10. J. Penn-Lewis, “War on the Saints”, pg 148.

FÜGGELÉK.

1. Tommy Hicks, End-Times Vision. Source: C. and F. Hunter, “To Heal the Sick”, pg 8-16. Used by permission.

This article Copyright (c) Andrew Strom, 1996, 2004.

PERMISSION IS GRANTED to ‘link’-to, photocopy and pass around this work.

However, if you wish to ‘publish’ it or parts of it, you will need to obtain permission from the author first. Andrew Strom – email: prophetic@revivalschool.com

This book can be found at- <http://www.revivalschool.com>